

РОМАНТИЧНИ ВРЕМЕНА

Флора Спизър

Весела Коледа,
Карол

ФЛОРА СПИЪР ВЕСЕЛА КОЛЕДА, КАРОЛ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Коледа, Коледа...

Карол Саймънс е обградена с вниманието на трима ухажори, но на Коледа омаяна от страстните милувки на най-очарователния, Карол ще разбере, че коледния празник е нещо повече от време за подаръци...

Любов, която продължава във вечността...

ЧАСТ ПЪРВА
МИСТИФИКАЦИЯТА
ЛОНДОН, 1993

ГЛАВА ПЪРВА

Като се има предвид неохотата, с която даваше пари и правеше подаръци, известна на всички, които я познаваха, лейди Огъста Марлоу напусна този свят на 18 декември, няколко дни преди Коледа. По този начин тя избегна раздаването на коледни подаръци за слугите, неколцината търговци и бедните, които биха се осмелили да почукат на задната врата за парче хляб или стари дрехи. Предната врата — от здраво дъбово дърво — рядко се използваше от обитателите на Марлоу Хаус. Дори и Карол Ноел Саймънс, платената компаньонка на лейди Огъста, предпочиташе да използва входа за слугите, макар да бе удостоена с привилегията да влиза през главния вход. Обаче в този вторник, на 21 първо число от месец декември, Кремптън, икономът на лейди Огъста, през целия ден отваряше и затваряше масивната дъбова врата, тъй като това бе денят на погребението на лейди Огъста Марлоу.

Карол винаги бе изпитвала възхищение от смелостта на старата дама. Когато в началото на есента здравето на лейди Огъста рязко се влоши, тя *категорично* отказа да постъпи в болница или в скъпа частна клиника. Освен това заяви, че не възнамерява да плаща на медицинска сестра, която да се грижи за нея. Поради това всички грижи за болната легнаха на плещите на Карол и неколцината слуги, които я хранеха, къпеха и обличаха.

С напредването на болестта раздразнителността на лейди Огъста се бе усилила и честите ѝ избухвания и гневът ѝ бяха насочени към слугите и най-вече към Карол. През последните месеци от живота ѝ заядливостта ѝ се изостри. Старата дама настояваше Карол да бъде непрекъснато с нея и компаньонката ѝ бе лишена дори от почивен ден.

Карол не смееше да се противопостави на работодателката си и се примири с това лишение. Тя нямаше много пари за харчене — лейди Огъста смяташе, че подслонът и храната, които ѝ осигурява, се равняват на значителна част от заплатите на слугите, а по нейно мнение те бяха отлично заплатени — но Лондон предлагаше забавления, които не струваха много пари. Достатъчно бе да имат здрави обувки, чадър и топли дрехи. Обаче откакто в края на

септември лейди Огъста бе прикована към леглото, самотните разходки бяха забранени за Карол. Сега, в късния следобед след погребението на господарката ѝ, докато седеше в студената жълта гостна стая в Марлоу Хаус, младата жена си помисли, че отново е свободна и ще разполага с времето си. Огледа малкото опечалени, които се бяха събрали след погребението.

Когато разбра, че краят ѝ наближава, лейди Огъста даде точни разпореждания за погребението си. Нареди на „тържеството“ след погребението ѝ да се сервира само чай и бисквити. Дори и след смъртта ѝ заповедите ѝ стриктно се изпълняваха. Карол се чудеше дали слугите ще се осмелят да отворят за гостите бутилка шери от запасите на господарката си, както самата тя бе предложила предния ден.

— Разбира се, че не, мис Саймънс! — ужасено бе отвърнал Кремптън. — В никакъв случай няма да бъде поднесено вино. Лейди Огъста лично ми заповяда какво да бъде менюто и, както винаги, точно ще спазвам нарежданията ѝ.

И наистина ги спазиха. В камината гореше слаб огън, а на малките изящни масички от времето на регентството^[1] бяха разположени табли с канички чай и чинии с бисквити. Карол потръпна. Бе сигурна, че гостната на Марлоу Хаус е толкова студена и неприветлива, колкото е била и в началото на осемнадесети век, когато е била построена къщата.

Към нея се приближи преподобният мистър Лусиъс Кинкайд, пастор в близката църква „Сейнт Фиъкър“, който бе отслужил погребалната служба. Тя предположи, че той иска да се сбогува, затова му протегна ръка. Но се оказа, че пасторът нямаше намерение да си тръгва. Вероятно искаше да получи някаква информация от Карол.

— Предполагам — започна той, — че лейди Огъста е споменала нашата църква в завещанието си. — Той беше висок и слаб мъж, с тъмна коса, която бе започнала да посребрява по слепоочията, а дрехите не му стояха много добре. Карол го изгледа с неприязън, защото подобно на покойната си господарка и тя не се интересуваше от религията. Всъщност Карол не си спомняше лейди Огъста да е

влязла дори един път в църквата. Кремптън бе предложил пастор Кинкайд да отслужи погребалната литургия.

— Още не сме чули нищо за завещанието на лейди Огъста — намеси се съпругата на пастора, която се присъедини към тях. За разлика от безличния си съпруг, мисис Кинкайд бе блондинка със сини очи, облечена в модерни дрехи със забележително къса пола, с шапка, напомняща на онези, които са носили пионерите от Дивия Запад. — Трябва да ви доверя, че точно сега нашата църква се нуждае от повече пари. Така е винаги по Коледа, когато трябва да помагаме на толкова много бедни и нуждаещи се. Бихме могли да направим много повече, ако имахме достатъчно средства.

— Не съм упълномощена да правя дарения на църквата от името на лейди Огъста — студено отвърна Карол. — Ако искате пари, по-добре се обърнете към адвокатите ѝ.

— Тогава може би вие ще се присъедините към нашите усилия да направим празниците по-щастливи за бедните — усмихна ѝ се благо пасторът.

— Нямам подобно намерение — грубо отвърна Карол.

— Навярно — настоятелно продължи мистър Кинкайд — лейди Огъста ви се е отплатила щедро за грижите, които положихте за нея през изминалите пет години и половина, и вероятно ще пожелаете да споделите част от парите си с тези, които не са имали вашия късмет и са по-бедни от вас.

Карол едва се сдържа да не му отвърне по-рязко, че едва ли има по-бедни от нея. Вместо това презрително изгледа преподобния. Тя го бе срещнала за пръв път на погребението на лейди Огъста и дотогава не си бе представяла, че има хора, които все още говорят по този начин, сякаш живееха във викторианската епоха^[2]. Тогава как се осмеляваше да ѝ говори за пари на погребението?

— Църквата „Сейнт Фиъкър“ — промърмори Карол със злобно задоволство. — Чела съм в книгите за сейнт Фиъкър.

— Тъй като ние сме нация, известна с градинарството си, предполагам, че повечето хора знаят кой е сейнт Фиъкър — отвърна пасторът. — Той е покровител на градинарите.

— Не е само това. Сейнт Фиъкър е бил ирландски отшелник от шести век и образец на женомразец. Доколкото си спомням, той е забранил на жените да пристъпват в ограденото място, в което живеел.

— Сама не разбираше защо се държи толкова зле с пастора и съпругата му. Обикновено бе любезна и възпитана, но нещо у мистър Кинкайд я дразнеше и я предизвикваше да бъде груба. По някаква непонятна причина това я караше да се чувства виновна, което още повече я изнервяше.

— Повечето от светците са били особени хора и може би затова хората около тях не са се чувствали много удобно — намеси се мисис Кинкайд и се усмихна, за да покаже, че грубостта на Карол не я засегнала. — Съществува легенда за една благородна дама, която се осмелила да наруши забраната на сейнт Фиъкър и преминала през оградата около къщата на светеца с намерение да разговаря с него. Разбира се, мигновено издъхнала от ужасна смърт. Ала това се случило, ако вярваме на легендата, преди повече от хиляда и четиристотин години. Само глупавите жени могат да се възмуцават от това, което е станало толкова отдавна. Една съвременна жена би трябвало да съумее да прости греховете на нещастния монах към нежния пол и да повика на помощ неговия дух, когато има затруднения с градината си — завърши мисис Кинкайд с мила усмивка.

— Не се занимавам с градинарство — отсече Карол. — И никога не съм имала градина. — С удоволствие видя как усмивката на мисис Кинкайд помръкна.

— Ако искате да се научите — любезно предложи мистър Кинкайд, — винаги, когато пожелаете, можете да идвате в нашата малка градина в църквата.

— Не, благодаря. Аз съм градско момиче. — Вероятно семейство Кинкайд очакваше да им подари някакви растения за окаяната им градина. Ала Карол нямаше намерение да им дава нито пари, нито цветя.

— Вижте — започна тя, — не смятам, че това е ваша работа, но ще ви кажа, за да не си губите времето и отново да ме разпитвате: лейди Огъста не ми остави нищо.

— Съвсем нищо ли? — ахна съпругата на преподобния.

— Съвсем нищо — грубо повтори Карол. Любопитството им я дразнеше. — Тъй като, изглежда, много се интересувате от завещанието на лейди Огъста, ще ви кажа това, което адвокатът съобщи тази сутрин на мен и на *останалите* слуги. Тя е оставила малки суми на Кремптън и мисис Маркс, готвачката. Обаче Нел,

камериерката, Хети, миячката в кухнята, и аз не получаваме нищо, освен правото да останем един месец в къщата, докато си намерим работа. През това време ще получаваме и храна.

— Господи! — Преподобният приличаше на човек, изпаднал в шок. — Бих казал, че вашата господарка не е проявила особена щедрост.

— Дяволски сте нрав. Надявам се не сте очаквали, че лейди Огъста ще бъде щедра. — Карол тъжно се усмихна. — Тя беше най-стиснатата и най-студената жена, която някога съм познавала.

— Е, хайде, мис Саймънс — поклати укорително глава Лусиъс Кинкайд, — независимо от това че сте разочарована, не би трябвало да говорите лоши неща за мъртвите.

— Точно това и правя. Възхищавам се от скъперничеството на лейди Огъста и от това, че не понасяше да ѝ говорят глупости. Тя живя и умря така, както искаше, и аз напълно одобрявам поведението ѝ.

— Тя изживя живота си сама и умря в самота, ако се изключат слугите ѝ — отбеляза пасторът и благочестиво добави: — Всеки би трябвало да има поне един близък роднина или приятел до себе си в последния си час.

— Вместо това тя имаше само мен и, изглежда, не е оценявала особено компанията ми. Липсата на завещание го доказва. — Младата жена искаше да каже, че вероятно всички, които са познавали Карол Ноел Саймънс, никога не са я ценели особено много, но замълча. Освен преди години, когато разполагаше с достатъчно пари. Ала тя не искаше да мисли за миналото. Преди много години си беше обещала, че никога няма да си спомни за мъжа, който...

— Като говорим за близки роднини — намеси се съпругата на пастора и прекъсна мъчителните спомени на Карол, — защо мистър Никълъс Монфор не е тук? Мислех, че той е единственият близък роднина на лейди Огъста.

— Да — каза съпругът ѝ. — Мистър Монфор е племенник на лейди Огъста, единственото дете на сестра ѝ.

Карол с усилие се сдържа да не попита инквизиторите си дали не възнамеряват да разследват генеалогията на рода Марлоу-Монфор. Вместо това любезно им обясни защо мистър Монфор отсъства.

— Мистър Монфор не може незабавно да напусне Хонконг. Задържа го работата му. Изпрати телеграма да погребем леля му, в

негово отсъствие. Очакваме да пристигне следващата седмица, за да се срещне с адвоката на лейди Огъста.

— Човек би казал — замислено рече съпругата на пастора, — че той би пожелал да се отложи погребението, докато пристигне.

— Не се съмнявам, че мистър Монфор е привързан към старата си леля. — Когато се обърна към преподобния Кинкайд, Карол присви очи. — Сега си спомних, че никога не съм ви виждала да посещавате лейди Огъста, докато беше жива. Молили ли сте я да направи дарение за църквата ви?

— Да, когато я посетих за последен път преди седем години. Тя отказа да даде пари за църквата „Сейнт Фиъкър“ и ми заяви, че не желае повече да ме вижда в къщата си. Все пак... приближава Коледа, когато всички проявяват по-голямо милосърдие и състрадание и са пощедри. Затова си помислих, че може би... в завещанието си... — Лусиъс Кинкайд многозначително замълча.

— О, да! — Карол не се постара да прикрие подигравателния тон в гласа си. Раздразнението ѝ нарасна и тя неприязнено изгледа пастора и съпругата му. — Коледните празници. Не мисля много за Коледа и празнуването ѝ.

— Не мислите много за Коледа? — смаяно повтори мистър Кинкайд.

— Точно така — рязко отвърна младата жена. Повече не можеше да понася въпросите им. Забеляза погледите, които си размениха преподобният и съпругата му, и добави: — Начинът, по който се празнува Коледа, е само прикритие на един силно изявен търгашески дух. В този празник не е останало нищо от истинския дух на Коледа.

— Ако наистина мислите така, явно сте прекарвали Коледа с неподходящи хора — заяви мистър Кинкайд. — Аз познавам места, където духът на Коледа царува през цялата година.

— Нима? — унищожително го изгледа Карол. — Е, значи ще отпразнувате щастливата Коледа в едно от тези места. Но не ме молете да празнувам с вас, нито пък очаквайте от мен да проявя щедра благотворителност към вашата църква. — Като каза това, тя рязко се извърна от шокираните си събеседници, без да се интересува дали думите ѝ са ги наранили или не. Тя имаше свои собствени причини да мрази Коледа, но не възнамеряваше да ги споделя с мистър Кинкайд и съпругата му.

Карол мразеше хората да я разпитват и да се интересуват за финансовото ѝ състояние, както бе сторил пасторът. През целия ѝ живот хората го бяха правили. Особено младите мъже, които виждаха разточителния начин на живот на родителите ѝ в Ню Йорк, в обществото на новобогаташите от осемдесетте години и предполагаха, че тя е богата наследница. Карол също вярваше в това. Ала тогава, вследствие на борсови спекулации и незаконни търговски сделки, баща ѝ банкрутира и загуби всичките си пари. Младите мъже, и особено един от тях, в който Карол бе имала глупостта да си въобрази, че е влюбена, изгубиха всякакъв интерес към нея. Приятелките ѝ също започнаха да я избягват. И никой от тези, които по-рано се наричаха приятели на баща ѝ и които бяха смятали, че богатството на баща ѝ е безкрайно, не му протегнаха ръка за помощ, когато той отчаяно се опитваше да събере пари, за да върне дълговете си. Майка ѝ се разведе с него и се омъжи за мъж, който бе много по-богат, отколкото Хенри Саймънс някога бе бил. Бившата мисис Саймънс замина на дълго сватбено пътешествие. Карол не знаеше къде се намира майка ѝ, а след последната им жестока разправия това наистина не я интересуваше.

Богатството му се стопи, съпругата му го бе напуснала и животът му вече нямаше смисъл. Тогава Хенри Алвин Саймънс взе една пушка от колекцията си старинни оръжия и си пръсна черепа. Това се случи точно на Бъдни вечер, на двадесет и първия рожден ден на Карол.

Останало само, почти без пари, младото момиче започна да си търси работа, ала скоро установи, че след рецесията през осемдесетте години бе много трудно. Освен това досега тя бе живяла в един уютен и защитен свят и не бе подготвена да върши никаква практична и полезна работа. Компютрите бяха загадка за нея. Знаеше добре френски и можеше да го преподава, както и английска литература или история, но във всички училища, в които попита за работа, ѝ отговориха, че не могат да назначат на работа млада жена, която няма никакъв преподавателски опит.

Няколко месеца Карол работи като сервитьорка. Мразеше тази работа, но получаваше безплатна храна и можеше да спестява малко пари от мизерната си заплата. Напусна работата, когато управителят на ресторанта съвсем ясно ѝ даде да разбере какво трябва да направи, ако иска да ѝ повиши заплата. Все още не бе толкова гладна, за да се продава за храна или за по-висока заплата.

Тъй като бе много пестелива, Карол имаше известна сума, но знаеше, че няма да ѝ стигне за дълго. И когато вече се чудеше дали да не последва примера на баща си, видя обява във вестника, че се търси платена компаньонка. Работата беше в Лондон и предлагаша стая, храна и скромно възнаграждение. Най-много я въодушеви възможността да напусне Ню Йорк. След обстойно интервю по телефона Карол получи работата. Парите ѝ стигнаха за еднопосочен билет до Лондон във втора класа.

След като се поосвежи от дългия нощен полет, с малък куфар в едната и бележката с адреса в другата ръка, в една ранна сутрин Карол застана пред вратата на лейди Огъста. Отначало момичето се радваше, че ще работи в старо английско аристократично семейство. Ала след една седмица разбра защо старата дама трябваше да си търси компаньонка чак в Ню Йорк. Скъперничеството ѝ и лошият ѝ характер бяха станали легендарни. Ала характерът на лейди Огъста отговаряше напълно на настроението на Карол и тя постепенно се приспособи към ексцентричностите и избухванията на работодателката си.

Всъщност те си приличаха. Също като лейди Огъста, Карол смяташе, че единственото нещо, което има стойност на тази земя, са парите. Собственият ѝ живот бе доказателство какво значение имат парите. Поведението на ухажорите ѝ и това на майка ѝ бе напълно показателно. Любимият ѝ мъж я бе изоставил, а майка ѝ бе побързала да си намери нов, много по-богат съпруг.

Именно затова уважаваше лейди Огъста, която не питаеше никакви илюзии относно чувствата и привързаността на хората. Старата дама не вярваше в благотворителната дейност, нито пък в празнуването на Коледа и раздаването на подаръци и пари. Смяташе, че Коледа е измислена от търговците, за да вземат и последните пари на бедните глупаци, и Карол бе напълно съгласна с нея.

— Всички си тръгнаха, мис Саймънс. Ще изпратя Нел да почисти. — Гласът на Кремптън я сепна и Карол се огледа. Бе се унесла в мислите си и навярно, без да осъзнава, се бе сбогувала с мистър и мисис Кинкайд, адвокатата на лейди Огъста, както и шестимата останали, които бяха дошли на погребението. — Да ви донеса ли вечерята в стаята?

— Не, тази вечер ще вечерям в града. — Тонът ѝ бе толкова извителен, че икономът учудено повдигна вежди.

— Извинете, мис Саймънс? — В гласа му се усещаше подчертано неодобрение.

— Разбира се, че ще вечерям в стаята си. Не го ли правя винаги? — Когато за пръв път бе пристигнала в Марлоу Хаус, Карол вечеряше в трапезарията заедно с работодателката си, ала след като се разболя, лейди Огъста вечеряше в спалнята си и Карол помоли да ѝ носят храната в нейната стая. Така беше по-удобно и за слугите, а освен това можеше да остане поне за час сама и да си отдъхне от раздразнителната господарка.

Младата жена излезе от гостната и се загледа в широката извита стълба. Ръката ѝ бавно се плъзна по полираната повърхност на перилото. Стори ѝ се, че дървото затрептя под пръстите ѝ. Разбира се, това бе само глупаво въображение. Вероятно се бе преуморила през последните дни. Имаше доста работа около погребението, а вестта, че лейди Огъста не бе оставила нищо на компаньонката си, която пет години и половина се бе грижила за нея, я бе сломила още повече.

— Не очаквах, че ще ми остави много пари — промърмори на себе си Карол, докато се изкачваше по стълбата. — Сто лири или най-много двеста. За бога, та това са само петстотин долара, а всички знаят, че тя бе баснословно богата. По този начин щеше да ми докаже, че е оценявала това, което съм направила за нея.

От апартамента на лейди Огъста се разнесе тих подигравателен смях. Карол се спря, застана пред затворената врата и се послуша. Отвътре не се чуваше нито звук.

— Ето че вече започват да ми се привиждат духове — високо изрече младата жена. — Много добре знам, че няма никой в тази стая. — Въпреки това тя отвори вратата. Завесите бяха спуснати и в стаята бе тъмно и хладно. Карол завъртя ключа на кристалния полилей, който висеше от средата на тавана, и стаята се обля в силна светлина. — Както си и мислех, тук няма никого. Нито в банята, нито в тоалетната стая. — Мърмореше си така, докато надничаше в банята и в тоалетната стая, която бе цялата в огледала. — Лейди Огъста бе изключителна личност и вероятно и след смъртта си е оставила някакъв отпечатък върху нещата, които я заобикаляха. Сигурно затова се чувствам толкова странно в тази стая. Утре ще кажа на Нел да отвори прозорците и да почисти апартамента, за да се премахнат и последните

следи от старата дама, както и тази ужасна миризма на лавандуловия ѝ парфюм.

Карол тръгна към салона, но се спря. Знаеше, че е невъзможно, току-що бе проверила апартамента и бе сигурна, че няма никой, ала сякаш някакво невидимо крило я докосна по рамото. Имаше чувството, че не бе сама в спалнята. Обърна се рязко, но никого не видя. Усети студен полъх около глезените си и в същия миг долови аромата на лавандула. Бързо загаси светлините, излезе в салона и плътно затвори вратата зад себе си. Сетне се упъти към стълбите в дъното и се изкачи на втория етаж, където се намираше стаята ѝ. Не се обърна нито веднъж и веднага се насочи към вратата.

Тук по-рано живеели гувернантките, които били с малко неясно положение в йерархията — над ранга на обикновените слуги, но в никакъв случай не са били приемани за членове на семейството. Понякога, когато Марлоу Хаус е била препълнена с посетители, в тази стая настанявали по-маловажните гости. Беше в предната част на къщата и двата прозореца разкриваха изглед към площада, който през лятото беше много приятна гледка с раззеленилите се дървета и цветни лехи, заобиколени с ограда от ковано желязо. Сега малката ела в средата на площада бе украсена за Коледа. Ръмеше ситен дъжд и цветните лампички весело проблясваха в ранната вечерна мъгла. Времето повече приличаше на Празника на Все светии^[3], отколкото на Коледа. Беше много подходяща нощ за духове, ако Карол вярваше в тях, но тя не вярваше. Едно време малката Карол вярваше във всичко, но това бе много отдавна. Тя дръпна завесите, сякаш да се предпази от веселата празнична гледка.

Камериерката Нел бе запалила огъня в старата камина. Пламъците рисуваха танцуващи сенки по тавана и стените. Стаята беше скромно обзаведена със старо легло с балдахин, което някога бе украсено с кадифени завеси. Ала кадифето отдавна бе протрито, а прахът и миризмата на мухъл ѝ причиняваха пристъпи на кихавица, затова скоро след пристигането си в Марлоу Хаус Карол ги бе махнала. Освен леглото, в стаята имаше скрин с множество чекмеджета, бюро и стол, а до камината — дълбоко тапицирано кресло с облегалки за главата. Пред него имаше табуретка за крака, от едната страна на креслото се виждаше стояща лампа, а от другата — малка масичка. Банята беше три врати по-надолу в коридора.

На Карол не ѝ правеше впечатление, че стаята бе оскъдно мебелирана, че леглото без кадифените завеси изглеждаше като голо или че старият турски килим и зелената покривка на леглото бяха много износени и овехтели. Никога нямаше да си позволи да харчи от мизерната си заплата за обзавеждане на стаята. Спартанската голота на жилището ѝ подхождаше на потиснатото състояние на духа ѝ, въпреки че тя никога нямаше да си го признае. Младата жена смяташе, че се е научила да посреща нещастията и че сърцето ѝ вече е закоравяло и е затворено за всякакви чувства.

Съблече правата тъмна рокля, облече си нощницата от мек вълнен плат и се загърна в топлия халат.

— Ето вечерята ви, мис Саймънс — рече Нел и влезе с поднос в ръка. — О, няма се готвите да си легнете толкова рано? Бих искала да слезете и да вечеряте с нас. В кухнята е много по-топло и по-приятно. Ще замръзнете сама тук горе.

— Не, няма. — Карол се приближи до нея, взе от ръцете ѝ подноса и го остави на масичката до креслото. — Това е всичко, Нел.

— Не бива да стоите толкова време самичка. — Нел не изглеждаше обидена от тона на Карол, която ѝ говореше по същия начин, по който и покойната лейди Огъста разговаряше с камериерката си. Младежката ѝ топлина не можеше да отслабне от нечия студенина и широкото ѝ розово лице излъчваше загриженост за Карол. — Особено тази вечер не бива да оставате тук сама. Не и след погребението.

— Уморена съм и бих искала да бъда сама.

Добре, щом настоявате, ще ви оставя. Но утре трябва да дойдете при нас в кухнята и да се присъедините към плановете ни. Искаме да си устроим чудесно коледно угощение, а за тази цел вечерта трябва всички да се съберем около масата. Разбира се, и вие сте поканена. А сега лека нощ, мис. Наспете се добре.

— Лека нощ, Нел. — Както обичаше да казва лейди Огъста, Нел не си знаеше мястото, което ѝ се полагаше в семейната йерархия. Според нея добротата на Нел, в повечето случаи неуместна, бе още едно доказателство за упадъка на нравите. Във времето на нейната младост слугите си знаеха място, почти никой прислужник не си позволяваше да своеволничи. Ако можеше да чуе поканата на Нел, щеше с възмущение да заяви, че е обидно за компаньонката на една

лейди да присъства на коледното празненство на прислугата, и то в кухнята. Въпреки че не споделяше изцяло консервативните разбирания на лейди Огъста, Карол не се интересуваше от коледните празници независимо дали се организираха в кухнята, сред прислугата, или в някоя бляскава банкетна зала.

Седна в креслото пред камината, сложи краката си на табуретката и взе от подноса купата с горещ бульон. Мисис Маркс бе отлична готвачка, която, изглежда, смяташе за особено предизвикателство да се справи с ограничените средства, които лейди Огъста ѝ отпускаше за храната. Карол загреба пълна лъжица от гъстия пилешки бульон, в който плуваха тънки резенчета гъби, и се запита дали и останалите слуги се хранят толкова добре като нея. Повдигна металния капак на другото блюдо и видя солидна порция пържено пиле с грах, гарнирано с нарязано на кубчета варено цвекло и малка купчинка ориз. За десерт имаше ябълкова плодова пита, както и пълна каничка чай.

— Излишно прахосничество.

Нима бе говорила на глас? Бе сигурна, че не е. Но освен нея в стаята нямаше никой. Чувахе се само пращенето на дървата в камината. Кухнята бе доста далеч и оттам не би могъл да достигне никакъв шум.

Както и нямаше да се чуе, ако извика.

Карол си каза, че наистина е преуморена, и реши да не обръща внимание на странните тръпки, които полазиха по гърба ѝ. Постави отново капака, за да се запази пилето топло, и се зае със супата. Наистина имаше причини да бъде нервна, но те не се дължаха на факта, че е сама на втория етаж в тази голяма стара къща. Бъдещето ѝ бе достатъчно лошо и би могло да уплаши всекиго на нейно място. Дали да си потърси друга работа в Лондон, или да похарчи малкото си пари и да се върне в Ню Йорк? Като компаньонка на лейди Огъста, тя се бе научила да пише на машина, както и бе придобила елементарни познания по стенография, за да води оскъдната кореспонденция на работодателката си, ала не смяташе, че е придобила други умения, които биха ѝ помогнали да си намери работа извън стените на Марлоу Хаус.

Защо, за бога, родителите ѝ не се бяха погрижили дъщеря им да научи нещо полезно, което би ѝ помогнало да се издържа? Майката на

Карол бе твърде заета със светския живот, а баща ѝ — с работа и с амбицията да печели все повече пари, така че Карол порасна без никакви по-особени планове за бъдещето си. Всичкото, което родителите ѝ изискваха от нея, бе да изглежда хубава, да има добри обноски и да не им създава неприятности. Природата я бе надарила с гъста светлокестенява коса, естествено къдрава, с големи сиви очи и приятно закръглена фигура. Тя бе тиха и непретенциозна и родителите ѝ рядко я забелязваха.

— И сега си плащам за всичко това — промърмори младата жена, загледана в купата с бульон. — Преди шест години, точно до днешния ден, моят живот бе един постоянен празник. А сега, погледнете ме. О, как бих искала да имам един милион долара! Не, по-добре десет милиона. Да имам повече пари, отколкото нещастният татко спечели за себе си и за другите.

— *Какво щеше да направиш с тях, ако ги имаше?*

— Какво? Кой каза това? — Рязко се изправи, за да огледа позната стая, и едва не разсипа супата си. Разбира се, нямаше никого. Не бе чула нищо. Сигурно е бил вятърът в комина. Карол се отпусна в креслото и се загърна по-плътно в пеньоара. Потопи лъжицата в купата. Ако не я изяде, супата ще изстине, а освен това я чакаше голямата порция пържено пиле със зеленчуци.

Дали наистина беше вятърът? Преди половин час ръмеше дъжд и нощта бе хладна и мъглива. В такава нощ не би могло да има вятър, който да свири в комина. Или може би вратата на спалнята бе хлопнала? Карол се сепна, лъжицата застина на половината път между купата и устата ѝ. Запита се на какво се дължи тази внезапна промяна във времето. Отново чу свистенето на вятъра, стъклата на прозорците потрепераха и изгърканите завеси се издуха.

В този миг лейди Огъста застана пред камината. Отначало фигурата, която Карол видя, бе полупрозрачна. Постепенно стана все по-плътна, все по-реална, макар че Карол забеляза, че около нея не се образуваха сенки от светлините на огъня. Младата жена не знаеше дали това бе нещо истинско или просто въображаем образ. Тя беше заинтригувана, но не и изплашена.

Лейди Огъста изглеждаше така, както Карол я бе видяла за пръв път преди пет години и половина, когато работодателката ѝ, макар и възрастна, все още бе здрава и жизнена. Сивата ѝ коса, поразително

гъста за жена, прехвърлила седемдесетте, бе както обикновено събрана на кок отзад на главата ѝ. Беше облечена в светлолилава роба от шифон, която се полюляваше около нея, сякаш в стаята духаше силен вятър.

— Добър вечер, Карол. — Гласът на лейди Огъста беше същият, какъвто го помнеше Карол, но се усещаше малка разлика в тембъра. Липсваше обичайната остра и раздразнителна нотка.

— Какво правите тук? Предполага се, че сте мъртва! — Ръката на Карол се разтрепери и пилешкият бульон се разля по халата ѝ. Супата вече беше напълно изстинала, за да се яде. Остави купата на подноса и погледна към мястото, откъдето се бе появила лейди Огъста. Тя все още беше там. — Не вярвам в духове — заяви Карол, като се стараеше гласът ѝ да звучи твърдо и решително. — Махайте се!

— Щом като не вярваш в мен, значи аз не съм тук — отвърна лейди Огъста с неоспорима логика. — А след като не съм тук, не мога и да се махна.

— Добре, вие вероятно сте плод на въображението ми или сте някакво послание от подсъзнанието ми. Кажете ми каквото трябва да науча и се махайте оттук.

— Точно това възнамерявам да направя. — За още по-голямо изумление на Карол, лейди Огъста седна пред камината, въпреки че там нямаше стол. Светлолилавата роба се разстла елегантно край нея, като че ли тя се намираще в гостната си на долния етаж и се бе излегнала на тапицираната с коприна софа. Краищата на робата продължаваха да се полюляват от невидимия вятър, а тя се облегна назад на софата, която не съществуваше! Карол я гледаше като хипнотизирана.

— Какво... какво искате? — Гласът и не звучеше така уверено, както ѝ се искаше. Тя преглътна и с усилие продължи: — Наистина ли сте дух, или аз сънувам?

— Опитай се да мислиш разумно, Карол. Аз плод на твоето въображение ли съм, или съм сън? Дали твоето подсъзнание се опитва да ти каже нещо? Дух ли съм? Или съм реална? Не мога да бъда всичко това едновременно. — Лейди Огъста наклони глава и зачака отговора на компаньонката си.

— Има и друга възможност. Внезапното ви появяване в спалнята ми може да е някаква лоша шега, която някой иска да ми изиграе.

— Кой ще го прави? — повдигна рамене лейди Огъста. — Слугите? Липсва им въображение, а освен това те те харесват, макар че не знам защо. Ти никога не си се държала приятелски с тях, както и аз. Не, Карол, дълбоко в сърцето си усещаш, че аз съм реална.

— Тогава наистина ли умряхте?

— О, да. — Възрастната дама се усмихна. Докато бе жива Карол никога не я бе виждала да се усмихва. Преди момичето да се съвземе от смайването си, лейди Огъста продължи: — Смъртта е изключително интересно усещане. В някои отношения е чудесна. Повече не чувствам физическа болка и това е голямо облекчение за мен.

— Радвам се да го чуя. Знам, че през последните дни страдахте ужасно.

— Има нещо много по-ужасно от физическата болка — каза лейди Огъста.

— Не мога да си представя какво би могло да бъде то — равнодушно отбеляза Карол. Една част от мозъка ѝ се опитваше да разгадае присъствието на мъртвата ѝ работодателка и се опитваше да обясни що за шега е това. Младата жена не можеше да разбере как би могло да се постигне подобно нещо, но тя не бе запозната с постиженията на съвременната електроника. Нито пък, както сама бе изтъкнала старата дама, можеше да си представи кой би ѝ изиграл такава шега!

— Слушай ме внимателно, Карол. — Лейди Огъста рязко повиши глас и изтръгна Карол от мислите ѝ. — Както вече ти казах, има нещо по-ужасно от физическата болка, и то е мисълта, че напразно си пропиляла живота си. Аз позволих на разочарованията от моята младост да вкоравят сърцето ми, затворих душата си за приятелството и любовта. Точно както постъпваш и ти.

— Вие не знаете нищо за мен! — извика Карол и се вкопчи в облегалките на креслото. — Никога не сте благоволили да попитате какъв е бил животът ми, преди да дойда да работя за вас. Искахте да имате компаньонка, която е съгласна да работи за вас срещу мизерна заплата и никога не сте си дали труда да се опитате да разберете що за човек съм аз. — Тя внезапно замълча. Искаше да ѝ спомене за разочарованието си от начина, по който лейди Огъста бе показала колко малко е ценяла услугите ѝ, след като не ѝ бе завещала дори една малка сума, ала се спря.

— Ти си едно бедно и глупаво момиче — тъжно поклати глава лейди Огъста. — Разбира се, че знам всичко за миналото ти. Да не би да си мислила, че аз, с моя подозрителен характер, какъвто имах приживе, ще назнача за компаньонка някоя непозната, която би могла да ме ограби или да ме убие в леглото ми? Наистина, Карол, ти си безкрайно наивна, също като баща си, и също като него си неспособна да се бориш с неприятностите, които животът ни поднася.

— Не се осмелявайте да обиждате баща ми! Той беше честен човек!

— Разбира се, че беше такъв, и сега съжالياва за гибелната си слабост.

— Сега ли казахте? Да не би да сте срещнали баща ми? В това... там... където и да сте сега?

— Там, където съм сега — бавно започна лейди Огъста, — всички мотиви са разбираеми и всички грешки са простени. Да, аз влязох в контакт с баща ти и знам всичко за младостта ти и за предишния ти живот. Искан ми се да не позволиш на онзи себелюбив млад човек да погуби чувствата и сърцето ти. Знаеш много добре, че той не те заслужава.

— Стига! Замълчете! — Карол скочи от креслото, и заплашително се надвеси над лейди Огъста. — Не желая да говоря за Робърт!

— Естествено, че не желаяш. Тъжният опит те научи каква грешка си направила, като си му позволила да завладее сърцето ти. Робърт Дръмонд никога не е харесвал теб, а само парите и силата на баща ти. Нито един мъж досега не те е обичал заради самата теб.

— Престанете с тези приказки! — Младата жена се разтрепери от гняв. Само споменаването на името на Робърт Дръмонд бе достатъчно, за да накара кръвта ѝ да замръзне, сякаш сянката на бившия ѝ годеник имаше силата да направи живота ѝ още по-нещастен.

— Виждам, че те разстроих. Може би не биваше да повдигам този въпрос. Страхувам се, че част от предишната ми нетактичност е останала у мен. Трябва да се постарая да залича тази черта от характера си. Скъпо момиче, моля те, седни и престани да ме гледаш така, сякаш се каниш да ме убиеш. Нима наистина мислиш, че сега можеш да ме нараниш?

Все още ядосана, но в същото време смутена от необичайното извинение на бившата ѝ работодателка, Карол протегна ръка, за да хване ръката на лейди Огъста. Ръката ѝ премина през седналата фигура. Младата жена нададе ужасен вик и бързо се отдръпна. Испита усещането, сякаш бе потопила ръката си в ледена вода.

— Вие не можете да сте истинска! — настоя Карол.

— Аз съм истинска — възрази привидението, — но по начин, който хората още дълго няма да могат да разберат. Седни, Карол, и ми позволи да ти обясня защо съм изпратена при теб.

— Изпратена ли сте? — изумено повтори Карол, без да сваля очи от лейди Огъста.

— Както, вече ти казах, аз пропилях живота си на земята в скъперничество и гнет, като упорито отказвах да разбера хората около себе си, близките си, прислужниците си. А трябвате да използвам богатството си, за да донеса щастие на другите.

— Сигурно е така — язвително отвърна Карол. — Знам всичко за това. Ако имаш пари и желание да ги харчиш, всички те обичат. Разбрах го, преди да навърша двадесет и една години. Но това не е истинска любов. Хората само се преструват, че те обичат, както правеше Робърт, защото се надяват да се доберат до парите ти. Аз се възхищавах от вас, лейди Огъста, защото вие никога не сте позволили на подобни паразити да се възползват от парите ви.

— Виждам, че трябва да научиш много неща — тъжно поклати глава лейди Огъста. — Не всички хора се интересуват само от пари. Трябва да научиш, че единствено сърцето и душата имат значение, а не земните блага. Карол, задавала ли си си някога въпроса, защо си толкова нещастна?

— Знам защо съм нещастна и след като претендирате, че знаете всичко за живота ми, няма защо да ви го обяснявам. Между другото, и вие имате дял в моето нещастие.

— Защото не ти оставих пари в завещанието си? — Привидението се усмихна със загадъчната си усмивка. — Да, в този документ проявих голямо скъперничество към всички, които бяха на служба при мен. Затова сега си плащам за грешките.

— Много добре — отвърна младата жена със зловна нотка в гласа. — Постъпихте изключително несправедливо към мен.

— Ще замълчиш ли за малко, за да ме изслушаш?

— Говорете. — Карол се опита да потисне гнева, който още бушуваше у нея й заплашваше всеки миг да избухне. — Казвайте каквото имате да казвате.

— Благодаря ти. — Лейди Огъста наклони глава с изящен маниер, достоен за херцогиня. — Тъй като пропилях живота си в скъперничество и злоба, сега съм обречена да бродя вечно на земята, да наблюдавам щастието, което никога не съм изпитала, и да бъда само безпомощен свидетел на болката и нещастията на хората.

— Докато бяхте жива, никога не сте се интересували от болките на останалите, нито пък сте се старали да ги облекчите — отбеляза Карол. — Не виждам защо сега това трябва да ви разстройва.

— Но ме разстройва. Разбираш ли, преминаването отвъд границата на нормалния живот променя човека изцяло.

— Сигурно е така. — Младата жена се замисли как би се променила тя.

— Сърцето ми, което приживе бе студено и лишено от любов — започна лейди Огъста, — сега е изпълнено до болка с неизживяната любов, ала няма на кого да я дам. Виждам бедността и несправедливостта на земята, искам да облекча страданията на хората, но аз вече не принадлежа на тоя свят и не мога да използвам богатството си, за да помогна на нуждаещите се.

— Трябвало е да оставите парите си на благотворителни организации... и една част на служителите си — заяви Карол. — Това сигурно щеше да ви накара да се почувствате по-добре. Ала вече е твърде късно и не можете да промените завещанието си.

— Точно така — кимна в знак на съгласие привидението. — Радвам се, че ме разбираш. За мен вече е твърде късно, но не и за теб. Не бих искала и ти да страдаш така, както аз страдам сега. А освен това, скъпа Карол, ти си единствената ми надежда да получа вечно блаженство.

— Не разбирам за какво говорите.

— Аз съм изпратена при теб, за да ти помогна да отвориш сърцето си за любовта, красотата и щедростта и за кратък срок да те променя, да се превърнеш в нежна и великодушна личност, каквато аз никога не успях да стана. Ако успея, ще престана да скитам из земята и ще мога да заема мястото, което ми е отредено в другия живот.

— Почакайте! — внезапно извика Карол и вдигна ръка, за да спре потока от думи на лейди Огъста. — Виждала съм нещо подобно в един стар филм, а освен това съм чела за такава история в една коледна книга. Странно, кой ли е измислил всичко това?

— От кого, смяташ, са получили вдъхновение създателите на онези стари филми и книги? Не е ли това най-великият Създател? Тези приказки са дошли от сърцата и душите на хората, които са прозрели истинските ценности в живота. Това не е някаква игра, Карол, нито пък измама. Това, което ти казвам, е самата истина, ала ти упорито отказваш да я разбереш. Ще дойде време и ще признаеш, както сторих и аз, че любовта, щедростта и добротата към близките и приятелите е най-важното за всеки човек. Ала тогава може да е много късно, за да промениш живота си. Във всеки случай, няма да предотвратиш това, което ще се случи.

— Какво ще се случи? — отпаднало прошепна Карол. — Какво искате да кажете? Какво се каните да направите с мен?

— И така — продължи лейди Огъста, без да обръща внимание на думите на Карол, — даден ми е срок от двадесет и първи декември до вечерта на Богоявление да преправя същността ти, за да живееш по-добре и да си щастлива.

— Не ми харесва думата *преправям*.

— Думата няма значение. Можеш да го наречеш *промяна, преобразуване, превръщане*. За мен означава едно и също. Имаме три нощи до Бъдни вечер, когато ще започнем нашата работа.

— Искате да кажете *вашата* работа. Не вярвам, че очаквате да ви сътруднича в този налудничав проект. Не съм настроена благочестиво и душата ми не е завладяна от духа на Коледа.

— Ще бъдеш, когато свърша с теб. — Бледото лице на лейди Огъста придоби сериозно изражение. — Трябва да се промениш, Карол, заради бъдещето на толкова много хора. Предстои ти нелека борба, ала промяната в сърцето и душата ти ще има още по-голяма тежест за самата теб и за бъдещите поколения. В моя свят това, което се постига лесно, няма голяма стойност. — Лейди Огъста се изправи, полите на робата ѝ се издуха, въпреки че Карол не усещаше никакъв вятър. Когато протегна едната си ръка, Карол се сви в креслото, сякаш да се предпази от привидението.

— Няма да отида никъде с вас — заяви младата жена.

— Не мога да те оставя да избираш, защото това е последната възможност за мен и за теб. Ти ще дойдеш с мен, Карол, и ще дадеш всичко от себе си — и сърцето, и душата си. Да започваме.

Лейди Огъста разтвори широко ръце. Краищата на робата ѝ се увиха около Карол, която се бе вкопчила в облегалките на креслото. Младата жена усети силното ухание на лавандула, сетне креслото постепенно се обви в мъгла.

— Не! — извика Карол, като се опитваше да разсее мъглата. Помисли си ужасено, че ароматът на лавандула ще я задуши. — Спрете! Пуснете ме да си отида!

— Безсмислено е да се съпротивляваш — прошепна лейди Огъста и я обгърна с ръце. — Това, което трябва да се случи, ще се случи. Няма да те изоставя, ще бъда до теб и ще ти помогна.

— Не искам да ми помагате! Върнете се там, откъдето сте дошли! — разпищя се Карол, опитвайки се да се освободи от прегръдката на привидението. Не можеше да диша. Мирисът на лавандула я упояваше, а студената прегръдка на лейди Огъста почти накара сърцето ѝ да спре от страх. Никога не бе усещала такъв студ. Приличаше на студенината на гроба. Тя започна да крещи...

---

[1] Периодът на регентството на Уелския принц, по-късно Джордж IV, в началото на XIX век. — Б.пр. ↑

[2] Кралица Виктория заема английския престол от 1837 до 1902 година. Известна с морала и благочестието си. Викторианската епоха е символ на време, прочуто с изисканите обноски и строгите морални норми. — Б.пр. ↑

[3] 31 октомври срещу 1 ноември. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
КОЛЕДА В МИНАЛОТО
ЛОНДОН, 1818

ГЛАВА ВТОРА

— Каролайн, скъпа, събуди се. Как можеш да спиш в такава важна вечер?

— Кой е? Какво става? — Последното, което си спомняше, беше задушаваният аромат на лавандула и отчаяната ѝ борба да се измъкне от ледените прегръдки на привидението. Нямахше представа кой ѝ говори, но гласът ѝ бе странно познат.

— Скъпа сестричке, сигурно още сънуваш. — Едно младо лице, обградено с къси руси къдрици, се бе надвесило над нея.

— Сънувах ли? — глупаво повтори Карол, но после си спомни. — Не, всичко това е дело на лейди Огъста.

— О, скъпа! — Хубавото момиче, надвесено над нея, избухна във весел смях. — Да не би леля Огъста да е сварила някоя от специалните си отвари с билки и да те е приспала, когато трябва да се приготвяш за бала?

— Леля? — повтори Карол. — Какъв бал?

— Коледният бал, глупавичката ми. О, хайде, събуди се, Каролайн. Време е да се облечеш, а ти ми обеща, че аз ще бъда единствената, която ще ти помогне. Хайде, веднага ставай от това кресло.

При тази настойчива покана Карол не можеше да стори друго, освен да се подчини. Седеше в дълбокото кресло, което бе същото, като се изключи тапицерията, в което бе седяла, докато ядеше самотната си вечеря и разговаряше с призрака на лейди Огъста. Ала стаята, в която се намиреше, сега не бе същата. Тази хубава и просторна стая бе разкошно обзаведена, със светлосини стени и с таван, богато украсен с гипсови отливки. Подобни орнаменти се виждаха и по стените. В камината гореше силен огън, навсякъде горяха свещи в сребърни свещници, разпръснати по масичките и върху поставки, закрепени към стените, а старата протрита зелена тапицерия на креслото бе заменена с нов, лъскаво син брокат.

— Започвам да вярвам, че в крайна сметка леля Огъста е права — усмихна се младото русокосо момиче и повдигна края на роклята,

която бе разстлана върху широкото легло, покрито със син балдахин. — Прасковеният цвят ти отива много повече от белия.

Това непознато, но прекрасно младо създание бе облечено в бяла рокля с висока талия, ниско изрязано деколте и малки бухнати ръкави. На шията ѝ висеше златен медальон, прикрепен на тънка, златна верижка, а от ушите ѝ висяха малки перлени обици във формата на изящни капчици. По нежното ѝ лице нямаше и следа от грим. Въпреки че Карол никога не бе виждала момичето, изпитваше странно привличане към него, сякаш го познаваше и то бе особено важно за нея.

— Свали си робата — нетърпеливо рече момичето и дръпна колана. Карол се погледна и установи, че не е облечена в стария си пеньоар и вълнената нощница, а в светложълта копринена роба с волани по краищата. Когато девойката свали робата, Карол смаяно се втренчи в непознатото долно бельо. Носеше фино избродирана тънка ленена долна риза, бял корсет и дълги атлазени гащички. Прозрачните светлобежови чорапи бяха закопчани с жартиери на колената ѝ.

— Хайде, ела — момичето я задърпа към леглото. — Вдигни ръце и внимавай. Платът е много фин и не бива да го късаме.

Карол се подчини, без да протестира, докато девойката внимателно пъкна главата ѝ през деколтето и роклята се спусна по тялото ѝ. Със забележителна скорост непознатата закопча малките копчета на гърба и нежно приглади воланите на роклята. — Готово. Не съм ли чудесна камериерка? Скъпа моя, никога не си била по-красива. Монфор ще бъде пленен още щом те види. Погледни се в огледалото!

— Монфор? — Карол се подчини на настоятелното побутване, обърна се и погледна в голямото огледало в ъгъла на стаята. Отражението, което видя, ѝ причини истински шок.

Наистина, това беше нейното лице, но дългата ѝ до раменете светлокестенява коса бе подрязана на малки къдрици, подредени в сложна прическа, подобна на прическата на непознатата. Роклята ѝ в прасковен цвят приличаше по стил на бялата рокля на девойката, а от ушите ѝ висяха перлени обици.

Обаче това, което най-много я смая, бе осезателната разлика между нейното лице и това, което я гледаше от огледалото. Чертите бяха същите, ала с изключение на редките моменти, когато се връщаше от самотните си разходки из улиците на Лондон и когато лицето ѝ се

зачервяваше и оживяваше, тя бе свикнала да вижда едно изпито, бледо и равнодушно лице. Лицето на жената, която я гледаше от огледалото, нямаше грим, но розовите страни говореха за отлично здраве, а очите ѝ блестяха от оживление. Карол се запита дали тези зачервени страни и блясъкът в очите ѝ не се дължаха на някаква треска. Възможно ли е очите ѝ да са толкова светли? Младата жена съзря сянката на страха в сивите дълбини, които бяха така подобни на нейните.

— Да я закопчея ли? — Гласът на момичето я изтръгна от смайването и Карол сепнато се огледа. Непознатата държеше в ръцете си великолепна перлена огърлица с изящна закопчалка, украсена с блестящи сапфири.

— Не мога да си сложа това — възкликна Карол. — Вероятно струва цяло състояние.

— Скъпа моя, нали Монфор вече ти обясни, че огърлицата е част от семейните скъпоценности. Дължна си да я сложиш. Не можеш да обидиш годеника си, като откажеш да носиш тази вечер годежния му подарък. А освен това нали вече му заяви, че огърлицата много ти харесва.

— Наистина ми харесва. Тъкмо това е лошото... — въздъхна Карол, но покорно наведе глава и девойката я закопча около шията ѝ. Погледна се в огледалото и нагласи красивите перли, които меко блестяха върху бялата ѝ кожа.

— О, Каролайн, как ти завиждам! — възкликна момичето. — Понякога се чудя дали лорд Саймънс някога ще се реши да ми направи предложение, но той е единственият мъж, за когото искам да се омъжа. Никой друг не ме интересува.

— Лорд Саймънс?

— За бога, Каролайн, не можеш ли да кажеш нещо друго, освен само да повтаряш думите ми? — Тя се засмя и я прегърна. — Както и да е, сигурна съм, че когато доживея деня на моя годеж, аз ще бъда не по-малко замаяна, така че сега нямам право да упреквам сестра си.

Карол едва се удържа да не повтори думата *сестра*. Чувстваше се напълно обърквана. Нямаше сестра, никога не бе имала, а и никога не бе искала да има.

— Ти стори ми се, спомена, че тази вечер ще има коледен бал. — Това бе единственото, която успя да измисли и което да не звучи като

въпрос на смахната лунатичка. — А сега ми казваш, че тази вечер ще бъде и моят годеж, така ли?

— Отлично знаеш, че коледният бал ще бъде и твоят годежен бал — отново се засмя момичето. — Ние трите с леля Огъста решихме, че така ще бъде най-добре, а и Монфор се съгласи с нас. Трябва да ти кажа, че леля Огъста отлично организира всичко. Къщата е пълна с цветя, а тя е ангажирала най-добрите музиканти в Лондон. Но да не забравяме, че тя харесва Монфор. Мога да се закълна, че ако беше по-млада, самата тя щеше да се омъжи за него.

— Хм, значи той се казва Монфор. — Карол прехапа устни. Хубавото момиче беше право: повтарянето ѝ ставаше навик. Ала споменаването на едно познато име ѝ даде надежда, че може би не се е побъркала окончателно. — Леля Огъста... — започна тя.

— Да. Тя каза, че иска да те види веднага щом бъдеш готова. Ето. — Девојката взе чифт дълги бели ръкавици, които лежах на леглото, подаде ѝ ги и ѝ помогна да ги сложи. Сетне закопча малките копчета. Ръкавиците стигаха до лактите. — А сега и ветрилото. — То бе изработено от слонова кост и светлобежова коприна, по която бяха изрисувани нежни цветя и листенца.

— Ще дойдеш ли с мен? — Младата жена не знаеше кое предпочита — момичето да я придружи или да отиде сама. Ако „леля Огъста“ е онази лейди Огъста, която познаваше и която бе причината да попадне в тази невъзможна ситуация, тогава предпочиташе да се срещне насаме с нея. От друга страна, ако това не бе лейди Огъста, по-добре ще е да остане с непознатата.

Карол изпитваше някакво особено възбуждащо чувство към тази млада персона — сякаш я бе виждала в сънищата си или я бе срещала за кратко преди много, много време. Погледна я внимателно. Искаше ѝ се да я попита как се казва, ала едва ли би било уместно да пита за името на собствената си сестра. Въпреки че Карол отлично знаеше, че момичето не ѝ е сестра. При тази мисъл изпита странна болка. Би било чудесно да има такава сестра.

— Тя вече ме видя — каза девојката. — Ти ще отидеш сама. След малко ще се присъединя към вас. Искам да оправя прическата си, за да изглеждам хубава.

— В случай, че лорд Саймънс се появи на бала, така ли? — Нежната шеговитост в гласа ѝ я изненада. Звучеше така, сякаш

наистина изпитва дълбока привързаност към момичето.

— О, надявам се, че ще дойде. — При тези думи меките сини очи заблестяха, а нежните ѝ устни се извиха в плаха усмивка. — Може би ще ме покани да танцувам първия валс с него.

— Е, да, това наистина е много вълнуващо — промърмори Карол, а после избъбри смутено извинение, че трябва да отиде при „леля Огъста“, и бързо излезе от стаята. Озова се в дълъг коридор, осветен от множеството свещи, поставени върху поставки на стените.

Коридорът ѝ бе непознат, но тя тръгна напред. В дъното бе светло и тя внезапно го разпозна. Стълбището! Не би могла да сбърка тази красиво извита стълба с изящни перила, по която се бе качвала и спускала по няколко пъти на ден през последните пет години и половина. Само няколко стъпала по-надолу се намираше вратата, която водеше към апартамента на лейди Огъста. Младата жена пое дълбоко въздух, като се надяваше да не е сбъркала, приближи до вратата и почука. Отвори ѝ жена на средна възраст в черна рокля с бяла престилка.

— Кой е? — чу се добре познат глас от вътрешността на стаята.

— Аз съм — отвърна Карол и мина покрай прислужницата. Декорът се оказа различен — стените бяха облицовани с копринени тапети в светлобежово и бяло, прозорците бяха закрити със светлозелени завеси от тафта, чийто цвят хармонираше с драпериите около леглото, ала стаята беше съща както по времето, когато Карол бе платена компаньонка лейди Огъста. Жената пред огледалото до тоалетната масичка, приковала поглед в кутията с бижута, приличаше на лейди Огъста, която тя познаваше.

— Ела да те огледам — заповяда възрастната дама. — Мари, свободна си. Ще те повикам, когато ми потрябваш.

— Да, мадам. — Слугинята почтително се поклони и бързо излезе от стаята, като остави Карол сама в стаята с дамата, за която младата жена бе сигурна, че е привидение.

— Добър вечер, лейди Огъста. — Този поздрав предизвика учудено повдигане на веждите на старата дама.

— В тази къща и в това време е по-добре да ме наричаш леля Огъста — рече тя. — В противен случай всички ще бъдат много изненадани.

— Наистина ли сте тази, за която ви мисля? — настоятелно запита Карол. — Защото, ако наистина това сте вие, трябва да ви кажа, че започвам да губя търпение от странната ви игра.

— Какъв е проблемът, Карол?

Когато чу истинското си име, младата жена облекчено въздъхна, но в следващия миг отново я обзе гняв.

— Как смееете да ме оставяте насаме, без да ме предупредите, с момиче, което смята, че съм нейна сестра? Ако не бях проявила достатъчно разум да не задавам глупави въпроси и само да слушам, бедното момиче щеше да се изплаши до смърт. Как мислите, че щеше да реагира, ако ѝ кажех, че е жертва на садистичната игра на един дух?

— Но ти не си ѝ казала истината и не си я изплашила, нали? Чудя се защо. Да не би да си почувствала нещо като сестринска привързаност към нея?

— Не си въобразявайте подобни глупости — рязко отвърна Карол. — Тя не означава нищо за мен. Между другото, как се казва? И защо тя ме наричаше Каролайн?

— След като не означава нищо за теб, защо се интересуваш от името ѝ?

— Вие ме доведохте тук против волята ми и очевидно сега съм друг човек. Облечена съм в дрехи, в които изглеждам като излязла от книгите на Джейн Остин, а момичето, което се мисли за моя сестра, ми заяви, че тази вечер е моят годежен бал. А аз дори не знам кой е годеникът ми! Ако не желаете да направя някоя ужасна грешка на публично място, която да постави вас и момичето в неудобно положение, е по-добре да ми дадете повече информация.

— Дали да си сложа рубините? Или сапфирите? — попита лейди Огъста. — Обикновено с тази синя рокля нося сапфирите, но днешната вечер е посветена специално на теб и не бих искала да те засенчвам. Твоята огърлица е изключително красива, нали? Спомням си времето, когато покойната майка на Монфор си я слагаше. Знаеш ли, че тя бе една от най-добрите ми приятелки?

— Не! — Карол гневно стисна зъби. — Не знам. И откъде бих могла да знам?

— Е, да, имаш право. — Лейди Огъста повдигна двете огърлици. Едната блестеше с рубини и диаманти, а другата представляваше тежка златна верижка, на която се олюляваха три едри сапфира в

златни обковки, а всеки камък бе заобиколен с малки диаманти. — Как мислиш, коя да избира?

— Сложете си проклетите сапфири! Искам да ми кажете какво трябва да знам, за да не изглеждам като глупачка на този бал, както се опасявам, че ще стане. Или по-добре ме изпратете обратно там, където ми е мястото.

— Много си нетърпелива. — Лейди Огъста поднесе към шията си първата огърлица, после втората и изпитателно се огледа в огледалото. — Мисля, че си права. Ще си сложа сапфирите. — Закопча огърлицата, изправи се и се приближи към Карол.

— В този момент ти се намираш точно там, където трябва — рече лейди Огъста. — Годината е 1818. Ти живееш в Марлоу Хаус, както и в твоето време.

— Коя съм аз? — рязко запитва Карол.

— Ти си лейди Каролайн Хайд. По-малката ти сестра е лейди Пенелопи. Вие винаги сте били много привързани една към друга, а сега, четири години след смъртта на родителите си, които загинаха при нещастен случай, сте по-близки от всякога. Като ваша леля, аз се погрижих за образованието ви и поех задължението да ви представя в обществото. Въпреки че ти вече си на двадесет и четири години и вече си малко възрастна, за да се омъжиш щастливо, твоят годещ е най-блестящият за тази година. Ще се омъжиш за Никълъс Марлоу, граф Монфор, който е далечен братовчед на покойния ми съпруг.

— Той роднина ли е на Никълъс Монфор, който е ваш племенник? — запитва Карол, учудена от повтарянето на името.

— Който *ще* бъде мой племенник през следващия век — поправи я лейди Огъста. — Моят бъдещ племенник е пряк потомък на лорд Монфор.

— Значи всички тези хора, за които ми говорите, са действителни? — Карол се замисли, преди да заговори отново. — Означава ли това, че сега вие и аз обитаваме телата на други хора? Да не би да сте сторили нещо на тази лейди Каролайн? Или на леля й Огъста?

— Докато сме в това време, ти и лейди Каролайн, както аз и леля Огъста, сме едни и същи хора. Не се тревожи за тяхната безопасност. Този, който ни е възложил тази мисия, никога няма да позволи чрез нас да бъде наранена друга жена. Обаче чувствата, които ще изпитваш, ще

бъдат твои собствени. Точно това е целта на това посещение в миналото — да се събудят у теб чувства, които отдавна са мъртви, да се предизвикат чувства, които никога не си изпитвала.

— Всичко това ми се струва изключително безнравствено — настоя Карол. Разумът ѝ не можеше да приеме доводите на привидението. — Не бих ли могла да съсия живота на лейди Каролайн, като направя нещо глупаво, което би могло да накара годеника ѝ да се откаже от брака с нея?

— Не се притеснявай за това. Монфор няма да развали годежа. Нито пък ти, докато си в това време, ще можеш да промениш с нещо историята, което да се отрази на бъдещето.

— Сигурна ли сте? — Карол си спомни, че бе чела роман, в който се описваше как бъдещето бе изцяло променено вследствие на незначителни промени в миналото.

— Напълно — уверено кимна лейди Огъста. — Радвам се да чуя, че се тревожиш за хора, които още не познаваш. Уверявам те, че всичко, което трябва да правиш, е да не разкриваш на никого истинската си същност, да слушаш и да наблюдаваш внимателно, а най-важното е — отвори сърцето си и се остави на течението.

— Да се оставя... на течението? — Карол изненадано се засмя. — Никога не съм ви чувала да говорите по този начин.

— Да, не е ли странно? — Лейди Огъста изглеждаше доволна от себе си, но след миг лицето ѝ придоби сериозно изражение. — Слушай внимателно, Карол. Трябва да научиш нещо важно, преди да започне балът, защото Пенелопи всеки момент ще се присъедини към нас. Оригиналната Марлоу Хаус е два пъти по-голяма от тази, която познаваш. След Втората световна война бе преустроена и бе разделена на две къщи, от които едната се дава под наем. — След това лейди Огъста ѝ даде подробна информация за семействата Марлоу и Монфор, а освен това ѝ изброи цял списък с правилата за държание и етикет, които в деветнадесети век бяха много строги.

— Не можете да очаквате от мен да запомня всичко това! — уплашено извика Карол след десетина минути.

— Ако срещнеш затруднения, съветвам те да поемеш дълбоко дъх, да се отпуснеш и да се оставиш да те водят инстинктите на лейди Каролайн.

— Но това е истинска лудост! — протестира младата жена. — Знаете, че е лудост, нали?

— На мен всичко ми се струва изключително лесно — безгрижно и самодоволно заяви лейди Огъста и се обърна към огледалото, за да си сложи сапфирените обици, които бяха в комплект с колието. Опъна белите си ръкавици и сложи върху едната тежка златна гривна, също украсена със сапфири. Сетне се изправи и се обърна към Карол. — Е, как изглеждам? Много харесвам облеклото и накитите от това време. Високата талия на роклите отлично прикрива телесните недостатъци, които неизбежно съпътстват една жена на средна възраст.

— Със сигурност не се държите като някой, който се опитва да спаси душата си. Обзалагам се, че всичко това искрено ви забавлява! — заяви Карол, докато оглеждаше високата и нежна фигура, облечена в тъмносиня рокля. Възнамеряваше отново да я упрекне, че е въввлечена в тази мистификация против волята си, ала веселите пламъчета в очите на лейди Огъста смекчиха думите ѝ. — Изглеждате много добре. Сега косата ви има различен цвят. Не е толкова сива, по-скоро е прошарена и е много по-гъста и блестяща. Лейди Огъста... искам да кажа, лельо Огъста, сигурна ли си, че тази вечер няма да направя някоя идиотска грешка?

— Напълно съм сигурна в теб, скъпа моя. — Зад вратата се чуха леки стъпки и тя погледна над рамото на Карол. — А, ето я и Пенелопи. Закъснявате, мис. Да слизаме ли долу? Навярно нашите гости скоро ще пристигнат.

Докато се спускаха надолу по стълбите, Карол разбра какво имаше предвид лейди Огъста, когато ѝ каза, че Марлоу Хаус е различна. Входният салон, покрит с черни и бели мраморни плочки, бе двойно по-голям, отколкото този, който Карол помнеше. От едната страна на салона имаше просторна приемна, в която се влизаше през висока извита врата, която не съществуваше в двадесети век. Зад тази приемна се намираше балната зала със светли стени, украсени със златисти орнаменти, красиви огледала и множество свещници, в които горяха стотици восъчни свещи. Край стените бяха наредени позлатени столове. На тях сядяха придружителките на младите момичета или

тези, които не танцуваха. Дървеният под бе излъскан с восък и блестеше на меката светлина на свещите.

В дъното на балната зала имаше двойна врата, която водеше към трапезарията, където щеше да бъде сервирана късна вечеря за гостите. В другата стая се виждаха малки масички за игра на карти и зарове. До трапезарията, в тази част от къщата, която Карол добре познаваше, се намираше библиотеката — тихо и приятно място, където можеха да си починат тези, които искаха да избягат от шумната тълпа. Зад къщата се простираше голяма градина, оградена с каменна ограда.

Докато оглеждаше просторната къща, Карол разбра защо коридорът на втория етаж ѝ бе непознат. Стаята на лейди Каролайн се намираше в другата половина на къщата, която в двадесети век не принадлежеше към Марлоу Хаус.

— Колко жалко, че къщата е преустроена — прошепна тя.

— Данъците — ясно, но тихо отвърна лейди Огъста, — които трябваше да платим след смъртта на дядо ми, ни принудиха да го сторим. Наистина жалко, както отбеляза, още повече че по-късно баща ми натрупа голямо състояние, което щеше да ни позволи да задържим къщата. Макар че в края на двадесети век вече не се дават големи балове. — Повиши глас и добави: — Каролайн, струва ми се, че твоят годеник пристигна.

— Аз не мога... не съм готова...

— Готова или не, той е тук. Добър вечер, Никълъс.

— Милейди. — Никълъс Марлоу, граф Монфор, се наведе почтително над ръката на домакинята, а сетне я целуна по бузата.

— Сигурна съм, че предпочиташ да целунеш Каролайн, а не старица като мен — усмихна се лейди Огъста и го потупа по ръката със затвореното ветрило.

— За мен ще бъде удоволствие, мадам. — Монфор се извърна от лейди Огъста и насочи блестящите си зелени очи към Карол.

Младата жена едва не припадна от вълнение. Той бе висок мъж, с широки рамене и тънка талия. Черният му вечерен костюм бе безупречно ушит по модата, въведена от Бо Бръмъл^[1]. Черната му къдрава коса бе късо подстригана, носът му бе дълъг и аристократичен, а устните му сякаш бяха създадени само за да се усмихват. Или само за целувки. Той пое облечената в ръкавица ръка на

Карол и се наведе, за да я целуне по бузата, както му бе наредила лейди Огъста. Облъхна я лек аромат на лимон.

— Не можеш ли да се опиташ да се усмихнеш? Знаеш, че не съм чудовище — прошепна той в ухото ѝ. Въпреки кожената ръкавица младата жена почувства силата и топлината на пръстите му. Когато се изправи, тя продължаваше да го гледа втренчено, без да може да проговори.

— Колко романтично! — извика Пенелопи и притисна ръце към гърдите си. — Моята разумна по-голяма сестра е онемяла при вида на любимия си.

— Здравей, сладка Пени — усмихна ѝ се Монфор. — Май не е нужно да питам как се чувства бъдещата ми малка сестра тази вечер. Достатъчно е само да те погледна, за да се убедя, че ще плениш сърцата на всички млади мъже.

— Монфор — намеси се лейди Огъста и се усмихна, като чу сподавеното кискане на лейди Пенелопи, — мисля, че е по-добре да насочиш вниманието си към моята по-голяма племенница. Освен ако не си решил да си обзаведеш харем.

— О, лельо Огъста, каква ужасна идея! — възкликна девойката и се засмя още по-силно. — Сигурна съм, че Никълъс не забелязва никоя друга, освен Каролайн.

— Мога да те уверя, че е така, Пени — галантно се поклони Никълъс и хвана Каролайн под ръка. — Не се съмнявам, че ако бях направил предложение на теб, вместо на по-голямата ти сестра, ти щеше да разбиеш сърцето ми с отказа си. Ако не греша, твоите предпочитания са на страната на лорд Саймънс, който възнамерява тази вечер да те покани за валса.

При тези думи младото момиче силно се изчерви, но Монфор не забеляза. Цялото му внимание бе насочено към Карол, но тя имаше чувството, че това не се дължи на факта, че е влюбен в нея.

— Каролайн, изглеждаш разстроена. Да не се е случило нещо лошо?

— Просто съм замаяна от вълнението — избъбри Карол, като се питаше какви са истинските чувства на този мъж към лейди Каролайн Хайд. Беше очевидно, че той се отнася с искрено уважение към лейди Огъста, а закачливото му отношение към Пенелопи бе отношение на по-възрастен зет към по-малката сестра на жена му, но тя не можеше

да разбере каква е връзката между лорд Монфор и Каролайн Хайд. Искаше ѝ се да бе попитала лейди Огъста дали Каролайн Хайд е богата наследница, или Монфор е богатият.

— Приятно ми е, че си сложила огърлицата, която ти подарих. — Погледът на младия мъж бе насочен към перлите и сапфирената закопчалка. Сетне се плъзна по-надолу към дълбоко изрязаното деколте и Карол знаеше, че той се любува на разголените ѝ гърди. Усети как мускулите на ръката му леко потръпнаха. Това неволно движение сякаш се предаде и на нея и тялото ѝ изтръпна от сладостно усещане.

За бога — отчаяно си помисли тя, — в какво ме въвлече лейди Огъста? Как бих могла да устоя на този мъж ако той поиска да се люби с годеницата си преди сватбата! Или Монфор и лейди Каролайн, вече са любовници? Защо ме е грижа за това? Тези хора не означават нищо за мен.

Нямаше време да си отговори на тези въпроси, защото гостите започнаха да пристигат. Лейди Огъста поведе племенниците си и Монфор към приемната зала, където те застанаха в редица, за да приемат поздравленията за новата годежна двойка. Монфор бе застанал между лейди Огъста и Карол, а Пенелопи — от другата ѝ страна. Младата жена не бе доволна, тъй като това я лишаваше от възможността да попита лейди Огъста кои са тези хора, които се предполагаше, че отлично познава. Карол реши да се ограничи до лек любезен и нищо незначещ разговор. Ситуацията ѝ напомни за големите коктейлни приеми, които някога родителите ѝ устройваха.

Тя стоеше с учтива усмивка на лицето и разсеяно слушаше възрастния джентълмен, към когото Монфор се бе обърнал с името лорд Фелънър. Той тъкмо ѝ казваше, че подаграта в крака му отново се е обадила, а това означавало, че преди Коледа ще завали силен сняг.

— О, извинете ме — прекъсна тя възрастния лорд, — но тези дни бях толкова заета, че забравих кой ден сме днес. Още колко остава до Коледа?

— Само три дни — бе отговорът. — Обзалагам се, че Монфор ви е приготвил специален подарък. Ха! Ха! Знам какво щях да ви подаря, ако бяхте моя годеница.

Карол се опита да прикрие изчервяването си, като се стараше да не гледа към Монфор. Подаде ръка на следващия гост и се насили да се

усмихне. Имаше толкова много гости, че младата жена се опасяваше, че ще се изтощи напълно, докато всички ѝ поднесат поздравленията си. Запита се дали лицето ѝ няма да се схване от усилието непрекъснато да се усмихва. От друга страна, докато приветстваше гостите и приемаше поздравления, нямаше опасност да направи някаква грешка и да се изложи. Първата трудност се появи, когато дойде време да открие танците с годеника си. Без да каже дума, Монфор взе ръката ѝ и я поведе към средата на балната зала.

— Надявам се, че първият танц ще бъде валс — каза тя, обезпокоена от мълчанието му. Сърцето ѝ се сви от тревожно предчувствие, какво ще стане през следващите няколко минути.

— Отлично знаеш, че първият танц на всеки бал винаги е менует. — Гласът на Монфор бе равен и студен. — Вярвам не си забравила, че преди няколко дни се реши каква да бъде музиката на бала.

— Дори и да са решили, никой не ми е казал. — Карол се закова на място, а гостите изненадано се втренчиха в тях. — Не умееше да танцува менует. Нито пък знаеше какви танци са се танцували през тази епоха. Смътно си спомняше, че бе виждала на кино подобни танци и те всички бяха с някакви сложни и объркани стъпки. Бе сигурна, че ако се наложи да танцува менует, ще се изложи напълно. Знаеше, че годеникът ѝ ще се ядоса, но нямаше друг избор. Умееше да танцува само валс.

— Каролайн. — Очите на Монфор бяха потъмнели от гняв и сега Карол бе сигурна, че той не се интересува от лейди Каролайн Хайд. Той щеше да се ожени за нея по някаква друга причина, но не и по любов. Младата жена горчиво си каза, че не е нужно да рови много назад в собственото си минало, за да разбере каква е тази причина. Изправи рамене, вирна брадичка и предизвикателно го изгледа.

— Или ще танцувам валс, или въобще няма да танцувам. Това е *моят* годежен бал. Ще го откроя, както аз искам.

Можеше да види, че той е бесен. Ала забеляза и още нещо — дълбоко в очите му проблесна весело пламъче и като че ли за миг уважението му към нея рязко нарасна.

— Мадам, по същия начин ли ще се опитате да промените и клетвите, когато застанем пред олтара?

— Ще видим — отвърна Карол. — Както и какво ще стане след това.

— Наистина ли? — Монфор няколко мига изучаваше лицето ѝ, сетне рязко се обърна и се отдалечи от нея. Карол не знаеше какво да прави, страхуваше се, че той ще я остави сама в центъра на балната зала. Стисна зъби и остана неподвижна. Монфор каза нещо на един слуга, който забързано го пресрещна, а след това се отправи към подиума на музикантите. След това, за голямо облекчение на Карол, годеникът ѝ се върна при нея.

— Ако изчакаш малко, за да могат музикантите да сменят партитурата, те ще изсвирят валс.

— Благодаря, милорд — поклони се тя, като се опита гласът ѝ да звучи спокойно, без да трепери. В следващия миг музиката започна и тя се озова в силната прегръдка на Монфор. Сега трябваше само да го следва, но това бе лесно, защото той бе отличен танцьор.

— Ти ме смайваш — прошепна Монфор, докато се въртяха по блестящия под.

— Така ли, милорд? — Карол реши, че е по-безопасно да се държи студено и резервирано с този мъж. От първия миг, в който го видя, разбра, че Никълъс Марлоу представлява опасност за нея. Ако не внимаваше, щеше да загуби емоционалната стабилност, която бе постигнала след предателството на мъжа, когото бе обичала. Преди много години се бе заклела, че няма да позволи на никой мъж да я нарани отново. Ако все пак допуснеше да се размекне щеше да бъде истинска лудост да позволи да я завладеят някакви чувства към този мъж в ситуацията, в която се намираше.

— Мислех, че те познавам много добре — след кратко мълчание промълви Монфор. — А сега ми се струва, че сякаш не си ти. Държиш се съвсем различно.

— Защо мислите така, милорд?

— Никога досега не си ми поставяла изисквания, искам да кажа, до преди половин час.

— Може би отдавна е трябвало да го направя. Не е зле да се научите да се съобразявате и с другите. Това може да се отрази благоприятно на душата ви. — Тя видя как устните му се извиха в лека усмивка, ала той бързо я потисна и строго заговори.

— Смятах, че съм избрал за съпруга жена, която ще ми бъде покорна, ще ми роди наследник и няма да се намесва в живота ми.

Ти си една отвратителна шовинистична свиня! Почти щеше да го изрече на глас, но навреме се спря. Разбира се, че беше шовинистична свиня, всички мъже в деветнадесети век са били такива, а особено представителите на английската аристокрация, които са си въобразявали, че целият свят им принадлежи. Вероятно имаше няколко любовници, които бе настанил в хубави апартаменти в Лондон и без угризения на съвестта щеше да напуска леглото на съпругата си, за да ги посещава. Карол реши да се опита да помогне на лейди Каролайн.

— За бога, сър — подигравателно рече тя и примигна с дългите си мигли, докато говореше, — за какво е съпругата, ако не се намесва в удоволствието на мъжа?

— Очаквам да спазваш условията на нашето съглашение — рязко отвърна той.

— А ако не го сторя? — Карол се закова на място, като го остави да се крепи на един крак по средата на валсовата стъпка. За миг лицето му заприлича на буреносен облак и младата жена си помисли, че ако можеше, щеше да я изпепели с поглед. Сетне съвсем неочаквано той ѝ се усмихна. Взе ръцете ѝ в своите и поднесе пръстите ѝ към устните си. Отстрани изглеждаше така сякаш тя бе казала нещо много забавно и той я поздравява за остроумието и находчивостта ѝ. Ала когато заговори през стиснатите си зъби, гласът му бе толкова тих, че Карол едва различаваше думите.

— Не разбирам каква игра играеш, Каролайн, но няма да ти позволя да устройваш сцени за удоволствие на злите езици.

— Ако не одобряваш начина, по който се държа, можеш да развалиш годежа! — ядосано процеди тя през зъби.

— Няма да се откажа от нашето споразумение. — Монфор продължаваше да се усмихва ослепително и тези, които ги наблюдаваха, щяха да помислят, че той нашепва нежни любовни слова. — Нито пък ще позволя ти да го сториш, Каролайн. Ние сключихме сделка, Каролайн, и ти трябва да я спазиш. И то докрай.

Разбира се, че няма да си позволи да развали нечий годеж. Ала думите и постъпките ѝ можеха да причинят нещастие на лейди Каролайн, когато Карол се завърнеше в своето време, а нещастната дама от деветнадесети век се омъжи за този надут аристократ. Не знаеше много за брачните закони от този период, но предполагаше, че съпругът изцяло контролира жена си, богатството и живота ѝ. Заради

щастieto на лейди Каролайн трябваше да бъде по-внимателна, обаче нямаше да отстъпи толкова лесно.

— Чувствам се изтощена от вълненията и приготовленията — рече тя. — Искам да остана няколко минути сама, за да събера мислите си, и тогава отново ще се държа както трябва. Ще отида за малко в библиотеката.

— Направете реверанс, мадам, и аз ще бъда щастлив да ви придружа до библиотеката. — Монфор любезно се поклони, а в отговор Карол направи дълбок реверанс.

Докато я извеждаше от балната зала, музикантите засвириха нова мелодия. Един мъж се приближи с поклон, за да я покани, но Монфор се извини вместо нея, преди тя да успее да каже каквото и да било. Излизането им бе съпроводено с любопитни погледи и няколко възрастни дами си размениха шепнешком многозначителни реплики.

— Ще бъде ли благоприлично, ако те помоля да затвориш вратата? — обърна се Карол към Монфор, когато останаха сами. — Не трябва ли да имам придружителка? Може би леля Огъста? — добави с надежда тя.

— Аз съм ти годеник и бъдещ съпруг, така че мога да си позволя да остана за малко насаме с теб. — Приблужи се към нея с решителното изражение на мъж, който възнамерява строго да порицае провинилата се годеница. — Каролайн, трябва да разбереш, че няма да ти позволя да се отметнеш от дадената дума.

— Никога не съм се отмятала от дадена дума, така както и баща ми не го е правил. Чувствам се оскърбена, че можеш да си помислиш подобно нещо.

— Радвам се да го чуя. Някои мъже смятат, че жените нямат чувство за чест. Не съм от тях и очаквам съпругата ми да спазва обещанията си.

— Монфор, защо искаш да се ожениш за лейди Каролайн... искам да кажа, за мен? За пари ли?

— Едва ли, след като моето богатство е много по-голямо от твоето. — Той я погледна изпитателно, сякаш искаше да прочете мислите ѝ. — Винаги си знаела, че съм богат. Защо ме питаш за това? Каролайн, тази вечер не приличаш на себе си.

— Сигурно е така. — Почувства облекчение, че богатството не е причина за годежа му с лейди Каролайн, и продължи с по-мек тон: —

Съжалявам. Говорих, без да мисля.

— Кажи ми какво не е наред и аз ще се опитам да ти помогна.

— Ако ти кажа, ще си помислиш, че съм полудяла. — Младата жена видя загрижеността в погледа му и за миг се запита дали да не му каже истината, ала бързо отхвърли тази мисъл. Не вярваше, че Монфор ще ѝ повярва. Още повече, когато Карол се завърнеше в двадесети век, нещастната лейди Каролайн ще трябваше да дава обяснения за необичайното си държание, без да има и най-малка представа за ситуацията. Всички щяха да решат, че лейди Каролайн е полудяла.

Самият факт, че се тревожеше за съдбите на двама души, които не познаваше и които би трябвало да ѝ бъдат безразлични, бе непознато усещане и я озадачаваше. Вдигна ръка и разтърка челото си. Монфор възприе жеста ѝ като израз на отчаяние и се приближи към нея, за да я успокои.

— Вероятно си се убедила, че можеш да ми вярваш — настоя той.

— Дали наистина мога? Как бих искала да съм сигурна.

— Защо точно днес проявяваш недоверие към мен? Откакто сключихме нашата сделка и се съгласи да станеш моя жена, никога не си се държала по този начин.

— Освежи паметта ми, Монфор. Обясни ми точно каква е тази сделка и защо съм се съгласила на нея.

— Не можеш да забравиш нещо толкова важно, нещо, което касае бъдещето ти! — възкликна младият мъж. — Особено бъдещето на сестра си — добави той.

— Може би искам да ми припомниш всички подробности, за да се убедя, че *ти* не си забравил нищо. — Карол го погледна с очакване. Надяваше се, че той ще ѝ каже някои факти, които ще я предпазят от евентуални грешки, които биха могли да объркат живота на лейди Каролайн и да я накарат да страда. — Взря се в дълбоките му зелени очи и се усмихна. — Прости ми глупостта, Монфор. Моля те.

— Да не би да флиртуваш с мен? Това не ти е присъщо, Каролайн. — Той изглеждаше объркан. Изкашля се смутено и продължи: — Добре, щом искаш още веднъж да чуеш фактите, ще ти ги кажа. Нашите бащи бяха много близки приятели. Когато родителите ти загинаха, моят баща направи всичко възможно, за да осигури добър живот на теб и сестра ти, Пенелопи. Той предложи на леля Огъста да

ви покани да живеете при нея и да се погрижи за въвеждането ви в обществото. Отначало тя отказа, защото не искаше да се нагърбва с подобна отговорност, можеше да има неприятности, а и вероятно щеше да ѝ струва много пари. Няма нужда да ти обяснявам, че понякога леля Огъста се държи ужасно. Както и да е, накрая тя се съгласи и аз съм уверен, че не съжالياва за решението си да помогне на теб и Пени да си намерите подходящи съпрузи. Когато баща ми почина, аз станах граф Монфор и неговите задължения се прехвърлиха върху мен.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че се жениш за мен от съжаление? — Гласът ѝ прозвуча предизвикателно и той остро я изгледа.

— Не съвсем. Като се изключи фактът, че нямаш богатство, ти си изключително подходяща за съпруга и аз съм сигурен, че баща ми би го одобрил. Ние винаги сме се разбирали и между нас съществува топло приятелство. Трябва да се погрижа за наследник на титлата и на богатството ми и бракът ни изглежда най-доброто решение.

— Значи аз трябва да родя наследник — промълви тя, след като той замълча за миг.

— Едно или две деца — добави Монфор, — тъй като много от бебетата не оцеляват след първата си година. Трябва да сме сигурни, че ще остане поне един наследник на богатството и титлата на рода Монфор. В замяна аз се съгласих да те обезпеча в случай, че умра рано. Ти няма да имаш нужда от нищо и ще живееш в охолство до края на дните си, както подобава на една графиня Монфор.

— Разбирам — промърмори Карол. — Финансова сигурност за мен в замяна на тялото ми, което ще трябва да ти създаде наследник. Наистина е много разумно, но ми се струва ужасно коравосърдечно да се урежда брак по този начин.

— Ти се съгласи с това „коравосърдечие“. Нещо повече, съвсем хладнокръвно ми заяви, че моето предложение напълно те удовлетворява. А освен това не забравяй и за сестра си.

— Какво за Пенелопи? — Знаеше, че гласът ѝ звучи отбранително, но в този миг не я беше грижа. Това сладко момиче заслужаваше да има по-голяма сестра, която да я защитава и да бди над нея. Този път не се запита защо се чувства по този начин. Просто прие непознатите усещания и внимателно се заслуша в думите на Монфор.

— В деня, когато се оженим, аз ще дам значителна зестра на Пенелопи, за да може тя да сключи подходящ брак. Няма да се изненадам, ако лорд Саймънс ѝ направи предложение.

— Значи аз се омъжвам за теб заради бъдещето на сестра си?

— Таях плахата надежда, че и ти ще бъдеш щастлива с мен. — В този момент изглеждаше по-смутен отвсякога. — Тъй като имаш съвсем малка зестра, а освен това си прекрачила най-добрата възраст за женене и... нямаш други по-добри предложения... — Той не довърши изречението, но Карол разбра какво искаше да каже. В тази епоха единственото щастие на жените от благородно потекло бе да сключат изгоден брак и да се посветят на майчинството. Лейди Каролайн нямаше много богат избор. Лорд Монфор беше красив, от добро семейство и богат. Той беше превъзходна партия, с едно малко изключение — любовта не участваше в тази отлична сделка. Карол изпита леко съжаление към лейди Каролайн.

— Какво чудесно малко споразумение — замислено промълви тя.

— И аз мислех така — отвърна той, повдигна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. — Поне до тази вечер, когато ти се превърна в жена, която ми се струва, че изобщо не познавам.

— Ядосва ли те тази промяна? — прошепна тя, останала без дъх от близостта му.

— Възбужда любопитството ми. Знам, че обичаш твърде много сестра си и си готова заради нея да се омъжиш за мъж, когото смятат за развратник. Мислех си, че те познавам добре, Каролайн, и че знам отлично какво мога да очаквам от теб. Никога не съм предполагал, че зад сдържаното ти и равнодушно поведение се крие такъв очарователен дух. — Устните му бяха много близо до нейните и Карол изпита мигновена паника.

— Напоследък трябваше да преживея и да науча доста неща, а това ме промени — избъбри тя.

— Наистина ли? Тази промяна ме заинтригува още повече. Може би ще ми позволиш да опитам новопридобития ти дух?

— Не смятам, че е много разумно. — Думите ѝ прозвучаха задъхано и уплашено.

— Защо не, след като аз съм бъдещият ти съпруг? — Свободната му ръка се плъзна около талията ѝ и той я притисна към себе си. —

Кой ще ме упрекне, че искам да опитам нещо, което скоро ще бъде изцяло мое?

Карол бе замаяна от топлината на мускулестото му тяло. Трябваше незабавно да го спре. Откри, че не бе безразлична към чара на красивите мъже, както си бе въобразявала, а този мъж на всичко отгоре принадлежеше на друга жена. Отвори уста, за да изрази яростния си протест.

— Милорд, аз не бива... — Беше твърде късно. Устните му докоснаха нейните. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ и тя не можеше да помръдне. Ръката около кръста ѝ я притисна още по-силно.

Бяха изминали почти шест години, откакто се бе целувала с мъж. Никога не я бяха целували с подобно умение. Нямахме смисъл да се бори с него. Той беше прекалено силен. Ала още по-ужасното беше, че тя не желаше да се бори с него. Карол простена и разтвори устни пред настойчивия му език. Забрави за разума, обви ръце около шията му и остави чувствата да я завладеят.

Устните на Монфор бяха горещи и страстни и Карол им отговори със същата пламенност. Вихреното му желанието я зашемети. Те стояха притиснати един до друг, а Карол се бе повдигнала на пръсти. Ръката му се плъзна по бедрата ѝ и ги притисна до твърдата му мъжественост. Тя не протестира. Той продължаваше да я целува и тя забрави за всичко, блажено отпусната в силните му прегръдки. Когато най-сетне той отдели устни от нейните, лицето му бе опънато от желание, а зелените му очи горяха от страст.

— Господи, Каролайн — дрезгаво прошепна той, — как съм могъл да греша толкова много за теб? Никога не съм си помислял, че ще ми отговориш по този начин. О, колко много те искам!

Зарови лице в гърдите ѝ, а ръцете му ги обхванаха. Ръцете ѝ все още бяха около шията му. Тя наведе главата му, за да насочи целувките му към гърдите си разкриващи се от дълбокото деколте на роклята. Думите излизаха накъсано от устните ѝ, като отглас на неговите.

— Нямах представа... не знаех... о, Монфор!

— Никълъс — изохка той. — Името ми е Никълъс. Искам да ме наричаш Никълъс.

— Никълъс — повтори Карол със затворени очи, наслаждаваща се на ласките му. Ръцете му се плъзнаха под роклята, повдигнаха лявата ѝ гърда и устните му лакомо се впиха в розовото зърно.

— О! — Карол не можеше да се владее. Тялото ѝ потръпна в отговор, а ръцете ѝ се впиха още по-силно в косите му и притиснаха главата му гърдата ѝ. — *Никълъс!*

— Никълъс, естествено — чу се недоволният глас на лейди Огъста. — Монфор, какво правиш с моята племенница?

Никълъс повдигна глава от гърдите ѝ и за секунда Карол видя как дивата страст в очите му се превръща в изгаряща ярост. Разбираше как се чувства. Тя също беше бясна, че ги прекъснаха. Искаше ѝ се да изкрещи на лейди Огъста да се маха и да ги остави сами.

— Е, Монфор? — Гласът прозвуча още по-остро и по шумоленето на коприната Карол разбра, че тя се приближава към тях.

Младият мъж бавно се изправи. Широките му рамене закриваха изцяло Карол. Очите му останаха втренчени за миг в малкото розово зърно, което стърчеше над деколтето. Никълъс многозначително повдигна вежди и се усмихна, докато годеницата му припряно започна да оправя роклята си. Когато тя свърши, той бавно се извърна, но все още я закриваше с тялото си, за да ѝ даде време да приглади косата си, да поеме дъх и да се опомни.

— Монфор, говорех на теб!

— Извинете ме, лейди Огъста. Не ви чух, защото целувах бъдещата си съпруга.

— Виждам — отвърна тя и отправи въпросителен поглед към племенницата си. Благодарение на тактичността на Никълъс, Карол се бе съвзела и сега можеше да я гледа сравнително спокойно. — Сигурна съм, че си се забавлявал — рече тя към Никълъс, но острият ѝ поглед бе насочен към Карол.

— Направих поразително откритие — отвърна Никълъс. — Смятам да го повтарям толкова често, колкото е възможно.

— Каролайн, искам да поговоря с теб. — Лейди Огъста не отделяше обвиняващия си поглед от лицето на Каролайн.

— Ще трябва да ни извините, мадам — обади се Никълъс. — Каролайн ми обеща един танц и аз няма да го пропусна. — Обърна се към младата жена и ѝ подаде ръка. — Милейди — рече той, а очите му блестяха от вълнение за общата им тайна, — надявам се, че следващият танц е мой.

— Да, милорд. — Карол хвана ръката му. Двамата минаха невъзмутимо покрай лейди Огъста, която остана да гледа след тях с

отворена уста, и излязоха от библиотеката.

[\[1\]](#) Известен бонвиван от това време, фаворит на Уелския принц,
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

През останалата част от вечерта Никълъс танцува още три пъти с Карол. Тъй като те бяха сгодени, това предизвика умерени коментари от страна на по-възрастните дами, ала докато бе в прегръдките на Никълъс по време на валса или докато танцуваше с други мъже, Карол непрекъснато усещаше върху себе си погледа на лейди Огъста. Знаеше, че трябва да й даде обяснение за това, което се бе случило в библиотеката, ала откри, че не я интересува дали лейди Огъста ще й се скара. Тази целувка, която не би трябвало да позволява, бе събудила в душата ѝ необикновена радост и тя се чувстваше безкрайно щастлива. Усмивваше се, разговаряше и танцуваше, сякаш винаги е била част от това общество, от тази бална зала, сякаш бе родена да танцува в Марлоу Хаус.

Бързо установи, че танците не са толкова сложни, както се бе опасявала в началото на вечерта. Веднъж, когато бе на четиринадесет години, родителите на една от приятелките ѝ бяха устроили празненство по случай рождения ден на дъщеря си, на което се танцуваха старинни танци. На него присъстваха и учители, които показваха стъпките на младите гости. Повечето от танците, които се танцуваха в залата на лейди Огъста се оказаха подобни и Карол бързо усвои непознатите стъпки, фигури и завъртания.

— Тази вечер изглеждаш много щастлива — прошепна ѝ Пенелопи в една кратка почивка между танците. — Каролайн, струва ми се, че никога не съм те виждала толкова жизнена и възбудена. — Меките сини очи на момичето я гледаха проникателно и Карол се смути. Опита се да отклони любопитството на Пенелопи.

— И Никълъс ми каза същото — весело избъбри тя и хвана девойката под ръка. — Казах му, че се дължи на вълнуващата вечер. Надявам се, че и ти се забавляваш. Пристигна ли лорд Саймънс?

— О, да. Никълъс се оказа прав. Той ми каза, че тази вечер е дошъл специално, за да танцува валса с мен. Дори помоли леля Огъста за разрешение да ме заведе на вечеря. — Изведнъж тя видя някого зад рамото на Карол и бузите ѝ поруменяха.

Изпълнена с любопитство, Карол се обърна и видя Никълъс, който се приближаваше с един мъж, една или две години по-възрастен от Пенелопи. Не знаеше кой е той, ала от реакцията на момичето реши, че това сигурно е лорд Саймънс, и внимателно се вгледа в младия мъж. Въпреки че носеше фамилното ѝ име, тя не откри прилика с роднините си. Лорд Саймънс беше висок блондин с приятно и открито лице. Явно двамата мъже бяха много близки и Карол се запита дали Монфор му е казал за богатата зестра, която възнамерява да даде на Пенелопи и дали това е причината за вниманието му към девойката.

Когато валсът започна и Карол отново се озова в прегръдките на Никълъс, тя сподели с него съмненията си. За радост на Карол той не отхвърли въпроса ѝ със смях, нито пък се разсърди, когато тя настоя за отговор.

— Сигурен съм, че Саймънс наистина харесва Пенелопи — отвърна Монфор. — Обаче аз го познавам достатъчно добре и знам, че той никога не би си позволил да си навлече гнева на надменния си и студен баща, който не би му разрешил да се ожени за момиче с малка зестра. Значителната сума, която възнамерявам да прехвърля на сестра ти, ще му позволи да последва избора на сърцето си. А това е единственото, което Пенелопи желае. Не би могла да имаш възражения против това споразумение, още повече че ти и аз постигнахме съгласие по този въпрос преди няколко седмици.

— Просто искам тя да бъде щастлива — въздъхна Карол. — И не само за няколко месеца или за няколко години, а през целия си живот. Тя е толкова мило и хубаво момиче. Уверена съм, че никога не е помислила нищо лошо за когото и да било.

— Съгласен съм с теб. — В очите му проблесна шеговито пламъче и той ѝ подари очарователна усмивка. — Опасявам се, че не мога да кажа същото и за теб, скъпа моя. Убеден съм, че доста често си таила лоши мисли за мен.

— Не мога да го отрека, милорд. — Тя успя да потисне надигацията се в гърдите ѝ смях.

— Каролайн, ако и занапред си такава, каквато бе тази вечер, заклевам се, че ще положи всички усилия никога да не мислиш лошо за мен.

— Това обещание ли е, милорд? — Искаше думите ѝ да прозвучат шеговито, но тонът ѝ беше по-остър, отколкото бе

възнамерявала.

— Най-тържествено обещание. Намирам, че новите страни от характера ти са изключително очарователни. — Зелените му очи я погледнаха замечтано и Карол изтръпна от едва обузданата страст в тях. Можеше да се обзаложи, че той отново иска да я целуне, а сетне да сложи устни върху гърдите ѝ... Потръпна от спомена и по израза на лицето му разбра, че той е отгатнал мислите ѝ. — Ако винаги си такава, каквато бе тази вечер, ще бъда твой роб завинаги.

— Завинаги е много дълго време — промърмори младата жена.

— Въпреки това...

В този миг танцът свърши и Пенелопи и лорд Саймънс се присъединиха към тях, което сложи край на интимния им разговор. Ала Карол бе сигурна, че Монфор отново ще се върне към него. Начинът, по който я гледаше, докато я отвеждаше към трапезарията, неудоволствието, което проявяваше, когато някой друг мъж насочеше вниманието си към нея, я убеждаваха, че той наистина е пленен от нея и думите му не бяха само комплимент. С лекомислие, което не бе присъщо на характера на Карол Саймънс, както и на сдържаната лейди Каролайн Хайд, младата жена реши да се наслаждава на живота и мъжкото внимание, докато пребивава в деветнадесети век.

Тази вечер просторната трапезария изглеждаше много уютно, украсена с многобройни свещи, свежи зелени клонки и червени и бели цветя, разпръснати по дългата маса и малките масички около нея.

Карол, Монфор, Пенелопи и лорд Саймънс се настаниха на една от тези масички. Господата донесоха чинии с шунка, печено говеждо и салати за дамите и бутилка бяло вино за тях. По време на лекия светски разговор Карол непрекъснато усещаше възхитения поглед на Монфор, както и изпитателния поглед на лейди Огъста, която бе седнала начело на дългата маса. Знаеше, че не след дълго ще трябва да ѝ обясни поведението си в библиотеката.

Въпреки страха си от предстоящия разговор с привидението, Карол прекара чудесна вечер. Лорд Саймънс бе остроумен и любезен млад мъж и само след няколко минути Карол бе твърдо убедена, че той наистина е влюбен в сестра ѝ. Изведнъж се сепна. Милата и прелестна Пенелопи не бе нейна сестра. Тогава защо изпитваше такава нежност към нея и желание да я закриля? Това бе чувство, което не можеше да пренебрегне, въпреки че младата жена се опита да го потисне.

А освен това и Никълъс. Вниманието му я ласкаеше и Карол не можеше да устои на очарованието му. Изпитваше все по-нарастващо желание отново да се озове в прегръдките му, да изпита насладата от целувките му. От погледите, които ѝ хвърляше, тя разбираше, че и той копнее за същото.

Наистина бе изпаднала в невъзможна ситуация. Питаше се дали лейди Каролайн изпитва същите желания към годеника си. Какво ще стане, когато Карол се завърне в своето време, а лейди Каролайн — в тялото си и отблъсне Никълъс, когато той се опита да се люби с нея? Мисълта, че това ще го нарани, ѝ причини болка.

Тази болка събуди гнева ѝ към лейди Огъста. Щом като привидението бе заявило, че знае всичко за нея, тогава би трябвало да съзнава, че през последните шест години Карол бе посветила толкова много усилия да избягва всяко чувство, което би могло да ѝ причини страдание. А сега чрез нея лейди Огъста щеше да причини мъка на друг човек. Това бе отвратително и нечестно!

Ала въпреки възмущението, което изпитваше към лейди Огъста и гнева, че злоупотребяваха с чувствата ѝ, Карол трябваше да си признае, че тази вечер бе една от най-щастливите в живота ѝ и не би искала да бъде никъде другаде. От всички невероятни неща, които се бяха случили през тази смайваща нощ, това бе най-поразителното.

След вечерята отново имаше танци и балът продължи почти до сутринта. Когато и последният гост си тръгна, Карол бе толкова уморена, че очите ѝ се затваряха и едва стоеше, на крака. Подаде ръка на Никълъс и му позволи да я целуне любезно по бузата, като се опита да потисне прозявката си, но Никълъс я забеляза.

— Надявам се, че е резултат от късния час, а не израз на досада от присъствието ми — пошегува се той и се наведе да целуне и другата ѝ буза, ала този път устните му бяха много близо до нейните и Карол потръпна. — Мога ли да дойда да те видя следобед и да те изведа на разходка?

— О, би било чудесно, Никълъс! — възкликна Пенелопи, преди Карол да успее да отговори и преди лейди Огъста да отхвърли предложението. — Сигурна съм, че Каролайн ще бъде доволна, а и освен това нямаме никакви ангажименти преди вечеря, тъй като леля Огъста настояваше, че ще сме твърде уморени след тази нощ. Ала аз не се чувствам толкова изморена и смятам, че и Каролайн не е.

— Каролайн? — Никълъс я наблюдаваше с повдигнати вежди.

Как може някой, дори и лейди Огъста, да очаква, че би могла да отхвърли поканата му? Тя се усмихна и кимна в знак на съгласие, а той се поклони и се отдалечи.

— Каролайн — чу се суровият глас на лейди Огъста, — трябва да поговорим.

— Не сега — отвърна младата жена, изненадана от твърдостта си. — Чувствам се твърде уморена, за да водя сериозни разговори. Ако желаяш, можем да поговорим по-късно, а сега отивам да си легна.

А ако ме върнеш в двадесети век, преди да си успяла да говориш с мен — помисли си Карол, — то каквото и да възнамеряваш да ми кажеш, тогава няма да има никакво значение.

— Много добре. Ще те очаквам в будоара си малко преди обед. — Лейди Огъста започна да се изкачва по стълбите към втория етаж. — Настоявам да говоря с теб, преди да излезеш на разходка с Монфор. А сега е време да си лягате.

— Да, лельо Огъста — отвърна Пенелопи, докато Карол се прозяваше. Тя се засмя и прошепна на сестра си: — Скъпа сестричке, аз също искам да поговоря с теб и да разбера какво ти е казал Монфор тази вечер, но едва се държа на краката си. Струва ми се, леля Огъста е доста сърдита, но за разлика от нея аз имам чудесна новина.

— Позволи ми да отгатна — усмихна се Карол. — Свързано е с лорд Саймънс, нали?

— Ще почакаш до утре — дяволито се засмя Пенелопи, топло я прегърна и с танцова стъпка се отпрати по коридора към стаята си. Карол видя, че тя бе съседна на стаята, която обитаваше лейди Каролайн.

Когато на следващата сутрин се събуди, Карол с изненада установи, че все още се намира в хубавата стая в синьо и бяло, а това означаваше, че все още е в деветнадесети век. Очакваше, когато отвори очи, да види мрачната гола стая, в която бе прекарала последните пет години и половина от живота си.

След като прислужницата дръпна завесите и лъчите на слънцето на късния декемврийски ден проникнаха в спалнята ѝ, тя остана да лежи в леглото, оглеждайки стаята. В нея имаше нещо изключително

успокояващо. Сините и бели порцеланови вази, поставени върху полицата на камината, синият брокатен стол, мекият килим на светли цветя и красивите завеси на прозорците, украсени с изящни дантели, придаваха уют и красота на обстановката.

— Добро утро, милейди. — Прислужницата носеше поднос с каничка и чашка от фин порцелан! — Нося ви препечени кифлички и чай, вашата любима закуска. Карол се изправи, подпря се на възглавниците и пое подноса от ръцете на прислужницата.

— Никога досега не съм забелязвала колко е хубава тази стая — рече тя. — Когато човек живее в толкова приятно място, сигурно не би могъл да бъде раздразнителен и неприветлив.

— О, милейди, едва ли някой би ви нарекъл раздразнителна — почтително отвърна прислужницата. — Вие винаги сте толкова мила и любезна, че мога спокойно да кажа, че всички слуги ви обожават.

— Наистина ли? — Карол си помисли, че едва ли слугите в Марлоу Хаус в двадесети век биха казали същото.

— О, да — настоя прислужницата. — Всички се радваме, че ще се омъжите за истински благородник. Лорд Монфор е много красив мъж. — Блясъкът в погледа ѝ показваше, че тя искрено се възхищава от младия джентълмен.

Когато слугинята излезе, Карол остана в леглото. Отпиваше от чая и си мислеше за необикновените събития от предишния ден. Вероятно ѝ предстояха още, в противен случай щяха да я върнат в двадесети век.

Никълъс. Мисълта за него я накара да стане от леглото. Тя отвори гардероба, за да си избере подходяща утринна рокля. Прислужницата, ѝ бе донесла и кана с топла вода. Карол тъкмо миеше лицето си, когато тя влезе.

— О, милейди. Не предполагах, че ще станете толкова рано. Не, не се опитвайте сама да се обличате. Нали за това съм тук. Не си ли спомняте, че когато за пръв път дойдохте в Лондон и смятахте, че трябва сама да се обличате и да се вчесвате, се разбрахме, че истинските дами никога не го правят сами? Това е работа на прислужниците.

— Да, права сте. Едва ли бих могла сама да закопчея копчетата на гърба. Как мислите, тази рокля подходяща ли е?

— Напълно, милейди. А сега почакайте малко. Ела ще дойде да се погрижи за тези копчета.

Роклята бе от жълт муселин на бели ивици и не бе много подходяща за хладния декемврийски ден, ала Ела с нищо не показва, че господарката ѝ би трябвало да си избере по-топла дреха. Само наметна красив шал в зелено и жълто върху раменете ѝ. Той беше мек и пухкав и Карол реши, че вероятно е кашмирен.

— Готова сте, милейди — рече Ела и одобрително я огледа. — Знам, че лейди Пенелопи ви чака в стаята си. Преди малко ѝ помогнах да се облече.

Спалнята на Пенелопи бе подобна на нейната, но бе декорирана в розово и бяло. Когато Карол влезе, Пенелопи седеше пред изящно бюро и държеше паче перо в ръка. Като видя сестра си го захвърли, стана и бързо се приближи към нея.

— О, Каролайн, дадох тържествено обещание, че няма да казвам на никого, освен на теб, а ти трябва да ми обещаеш, че ще го запазиш в тайна — оживено заговори тя.

— За каква тайна става дума? — попита Карол, но бе сигурна, че се досеща за отговора. Следващите думи на Пенелопи оправдаха догадките ѝ.

— Алвин, искам да кажа лорд Саймънс... ми се обясни. Каза, че ме обича — заяви момичето.

— Помоли ли те да се омъжиш за него?

— Разбира се, че не, глупавичката ми! — Пенелопи избухна в смях. — Знаеш отлично, че не би могъл да поиска ръката ми, преди да получи благословията на баща си. Алвин винаги е много благовъзпитан, когато става дума за баща му.

— Тогава съм изненадана да чуя, че е бил толкова неблаговъзпитан, че да говори с теб, преди да е обсъждал въпроса с баща си — отвърна Карол.

— Алвин ми каза, че Монфор го е посъветвал да почака, но той се страхувал, че някой друг може да го изпревари и да поиска ръката ми. Затова по време на валса ми призна чувствата си. Нали си спомняш, че той дойде на бала само за да танцува този валс с мен.

— Спомням си, че Монфор каза, че лорд Саймънс ще дойде — замислено отвърна Карол. Тя започна да се пита каква роля има Никълъс в тази любовна история.

— Е — продължи Пенелопи, — Алвин е искал да се увери, че и моите чувства са толкова силни колкото неговите.

— И ти го увери, че е така?

— О, да. — Лицето на Пенелопи бе пламнало от възмущение. — Знам, че не можем да го обявим публично, докато бащата на Алвин не даде съгласието си, но можем поне да се уверим в чувствата, които изпитваме един към друг. Алвин ми каза, че Никълъс го е уверил, че напълно одобрява нашия брак и е обещал да го придружи, когато отиде да говори с баща си. След като такъв човек като лорд Монфор е на негова страна, Алвин е убеден, че баща му ще даде съгласието си за нашия брак.

— Изглежда, Монфор и лорд Саймънс уреждат нашия живот помежду си — промърмори Карол.

— Да, така е. Предполага се, че мъжете трябва да се погрижат за тези неща. Не можеш да протестираш, Каролайн, защото искаше да сключи подходящ брак, а сега и двете имаме възможността да се омъжим за богати и благородни съпрузи. Коя жена би могла да желае повече? Ти си щастлива, нали?

— Страхотно съм щастлива. — Пенелопи не забеляза сухия тон в гласа на Карол и продължи щастливо да бърбри за бъдещия си живот като съпруга на лорд Саймънс.

Карол не искаше да разваля щастието ѝ с въпроси какво знае Пенелопи за обещаната ѝ зестра, а и не беше сигурна дали момичето подозира за споразумението между по-голямата ѝ сестра и лорд Монфор.

След разговора си с Никълъс предишната вечер Карол бе разбрала, че той е използвал зестрата на сестра ѝ, за да окаже изкусен натиск върху лейди Каролайн. Той нямаше да направи щедрото дарение на Пенелопи, докато Каролайн не изпълни своята част от сделката — да се омъжи за него. Несъмнено се надяваше тя да му роди наследник. И въпреки че граф Монфор бе аристократ, той не се различаваше много от обикновения селянин, който се жени за здрава селянка, за да има родът му продължение.

— Извинете, милейди — разнесе се гласът на личната прислужница на лейди Огъста, Мари, която бе застанала до вратата. — Моята господарка желае веднага да разговаря с лейди Каролайн. Очаква я в стаята си.

— О, скъпа — възкликна Пенелопи с престорен ужас, — искаш ли да дойда с теб, за да те защитавам от дракона?

— Мисля, че сама ще се справя. — Карол набързо прегърна момичето и нежно я целуна: — По-късно пак ще поговорим. Ако си щастлива и ако си сигурна в любовта на лорд Саймънс, аз се радвам за теб и ти желая най-доброто.

Карол бе изминала половината път до стаята на лейди Огъста, когато осъзна какво бе направила. Не си спомняше кога за последен път така искрено бе прегръщала някого, ала сега се чувстваше странно щастлива. Когато почука на вратата на лейди Огъста, сърцето ѝ бе изпълнено с непозната топлина. За съжаление, всичко това нямаше да продължи дълго.

— Чакам те повече от час, за да разговарям с теб — направо започна лейди Огъста. — А сега ми обясни какво си мислеше, че правиш миналата нощ с Монфор.

— Той искаше да целуне годеницата си. Не можех да му откажа, нали?

— Това, което видях, бе нещо повече от целувка между годеници.

Наистина беше нещо повече и при спомена за настойчивите устни на Никълъс Карол усети как по тялото ѝ се разлива приятна топлина. Изглежда, не беше по силите ѝ да попречи на чувствата си към този мъж. Осъзнаването на това безсилие я разгневи, ала си каза, че заради доброто на лейди Каролайн трябва да обясни случилото се на лейди Огъста.

— Лорд Монфор смята, че той ще контролира изцяло връзката си с лейди Каролайн. И тъй като е много богат, си мисли, че може да прави всичко, което му харесва. Знаете ли, че е обещал да осигури зестра на Пенелопи? Но само след като Каролайн се омъжи за него.

— Да, знам. Това е съвсем разумно споразумение, особено ако един мъж е богат и щедър като Монфор. Да не би да очакваш от мен да повярвам, че сцената, която видях миналата нощ в библиотеката, е била израз на благодарността ти заради намерението му да осигури щастието на сестра ти? — Язвителният тон на лейди Огъста и неприкритият намек в гласа ѝ накара Карол да се запита дали този дух не ѝ се подиграва.

— Просто се опитвах да му докажа, че лейди Каролайн не е безпомощно и безгръбначно същество — отвърна Карол. — Надявах се, че това ще го накара да се отнася по-добре към годеницата си.

— Не знаех, че той се е отнасял зле към нея. — Лейди Огъста я изгледа пронизателно. — Искрено се съмнявам, че подбудите ти са били толкова алтруистични, колкото се опитваш да ги изкараш. Монфор е изключително привлекателен мъж. — Тя замълча, без да откъсва поглед от Карол.

— Не се интересувам от привлекателни мъже. Достатъчно се нагледах на тях преди шест години.

— Сигурно е така, особено на един — кимна лейди Огъста.

— Ако възнамерявате отново да ми напомните за случилото се между мен и Робърт Дръмонд, няма да ви слушам повече и ще си тръгна.

— Карол, *трябва* да се научиш да бъдеш честна към себе си. Това е първото изискване за успеха на моята мисия. Трябва да признаеш чувствата си към Монфор.

— Нямам никакви чувства към него — заяви Карол. Когато видя, че лейди Огъста тъжно поклати глава, младата жена вдигна ръце. — Добре. Ако искате да знаете истината, ще ви я кажа. Той е красив и сексапилен, а освен това е много настойчив и уверен в себе си. Заради това ли лейди Каролайн се е държала толкова хладно към него?

— Нима тя е била хладна към него? — Лейди Огъста наклони глава, искрено смаяна от това разкритие.

— Така ми каза той.

— Защо мислиш, че е било така, Карол?

— Откъде мога да знам? Вие сте тази, която сте информирана за ситуацията. И вие сте тази, която не ми каза нищо за връзката между лорд Монфор и лейди Каролайн. Аз трябваше да накарам Никълъс да ми разкаже за споразумението им. Това е просто сделка. Но вие го знаете, нали?

— И какво възнамеряваш да направиш?

— Да направя ли? — Карол се втренчи смаяно в нея. — Вие ще ми кажете. Това е ваша мисия, не моя.

— Предполагам, че е прекалено много да очаквам, че веднага ще разбереш всичко — въздъхна лейди Огъста.

— Не разбирам *нищо*, защото вие не сте ми казали това, което трябва да знам! — извика Карол. — Дори не сте ми обяснили каква е вашата цел, а ме изпратихте сред непознати хора и ме оставихте сама да се опитвам да разбера всичко. Това не е честно. Моля ви, направете ми една услуга — върнете ме обратно в моето време.

— Някоя от нас не може да се върне, докато не изпълним това, заради което сме изпратени тук.

— Заради *какво* сме изпратени тук? — Ако имаше по-тежък предмет под ръка, Карол щеше да го хвърли в лицето на възрастната жена, която я вбесяваше с невъзмутимото си държание.

— Ще знаем, когато го изпълним — спокойно отвърна лейди Огъста. — А сега ще трябва да ме извиниш, Карол. Имам известни задължения. — Тя махна с ръка в знак, че я отпраща, но младата жена не помръдна от мястото си.

— Това ли е всичко, за което искахте да ме питате? — Когато не последва отговор, тя зададе друг въпрос. — Колко време ще останем тук?

— Колкото е необходимо — бе загадъчният отговор. Лейди Огъста ѝ обърна гръб, за да покаже, че разговорът е приключил. Сякаш с магическа пръчка на вратата се появи Мари, отвори я и почтително зачака Карол да излезе.

След като се поуспокои малко и помисли, Карол стигна до заключението, че лейди Огъста не е сърдита от случилото се в библиотеката. Не можеше да си обясни *защо* е така, ала бе сигурна в едно — привидението нямаше да ѝ обясни *нищо* повече. Това, което Карол трябваше да знае за лейди Каролайн, трябваше да го открие сама. Единственото, което разбра бе, че ще остане още известно време в деветнадесети век. А това означаваше, че ще се срещне още веднъж с Никълъс, когато той дойде следобед, за да я изведе на разходка. Удоволствието, което изпита при тази мисъл, бе толкова голямо, че тя се изплаши.

— Не знам какво да облека — каза си тя, докато вървеше по коридора към стаята си. — А което е още по-важно, не знам какво да очаквам, нито как да се държа. Когато приближи до стаята на Пенелопи, тя се спря и почука на вратата. — Помогни ми — започна Карол веднага щом Пенелопи отвори вратата. — Какво да облека, когато дойде Никълъс?

— Знаех си, че ще ме попиташ — засмя се момичето. — Винаги го правиш, а аз винаги ти давам добър съвет, нали?

С помощта на Пенелопи и с извинението, че е уморена от предишната нощ, Карол успя да се справи с визитите на три млади жени, които изглежда, добре познаваха сестрите Хайд. Гостенките бяха пълни с последните клюки за годежите, сватбите и всички новости сред аристократичното общество на Лондон. Карол внимателно ги слушаше и се стараеше да запомни всичко. Когато не отговаряше правилно, Пенелопи със смях я поправяше и изглаждаше недоразумението. Карол установи, че за разлика от Пенелопи, и трите млади жени бяха доста глупави и лекомислени. Уважението ѝ към момичето нарасна.

Дори не се разсърди, когато Пенелопи я подразни при пристигането на огромен букет за лейди Каролайн от Никълъс. Не след дълго ѝ се удаде възможност да си върне шеговитите подмятания, когато пристигна малко по-малък букет от лорд Саймънс за лейди Пенелопи. Беше чудесно да имаш някого, с когото можеш да поговориш и за когото си уверен, че наистина е загрижен за теб. За няколко часа Карол забрави, че тя не е лейди Каролайн Хайд.

Когато късно следобед Никълъс дойде, за да я изведе на разходка, Карол бе облечена и го очакваше. Пенелопи ѝ бе избрала една рокля в сиво на сини райета. Върху нея бе облякла дълго вълнено палто, а на главата си носеше синя шапка, вързана с широки панделки под брадичката.

Никълъс я настани в каретата, но седалката ѝ се стори много висока и несигурна и отначало Карол се държеше здраво за страничните дръжки. Ала младият мъж караше много уверено и тя постепенно се отпусна. Очевидно тази лека лъскава кола бе нещо като по-ранна версия на спортните автомобили, които караха мъжете от двадесети век. Не след дълго тя започна да се наслаждава на разходката.

Като следваше примера на Никълъс, тя махаше и се усмихваше на хората, покрай които минаваха. Обаче през цялото време наблюдаваше Никълъс с крайчеца на окото си и чакаше удобен случай, за да го заговори по един важен въпрос. Бе решила да помогне с още нещо на лейди Каролайн. А междувременно се радваше на приятния

ден и се възхищаваше на внушителната фигура на спътника си, облечен в тъмнозелено зимно палто и шапка от боброва кожа.

Никълъс зави колата към парка и забави конете. Пред тях имаше дълга редица от карети, пълни с хора, които бяха излезли да се насладят на чудесния ден и да се срещнат и побъбрят с познати. Младата жена реши, че е настъпил подходящият момент за разговора.

— Имам да уреждам сметки с вас, сър — заяви тя.

— Моля? — Той изненадано я погледна. Карол смутено прехапа устни, като си каза, че трябва по-внимателно да подбира думите си. Навярно досега Никълъс не бе чувал подобен израз.

— Това, което искам да кажа — поправи се тя, — е, че ти и лорд Саймънс манипулирате лейди Каролайн... мен и сестра ми, за да ме накарате да се омъжа за теб.

— Каролайн, да не би да си полудяла? — Той изпитателно я изгледа и отново насочи вниманието си към конете. — Саймънс и аз искаме да осигурим на Пенелопи щастлив живот, какъвто тя желае и какъвто заслужава. Не разбирам защо възразяваш срещу усилията ми да се погрижа за нея, след като допреди няколко дни напълно ги одобряваше. Колкото до теб, за нашия годеж се знаеше отдавна и не е имало нужда аз да те манипулирам за нищо.

— Нима на една жена не ѝ е позволено сама да взима решение? — извика Карол.

— Разбира се, че ѝ е позволено. Ти можеше да откажеш да се омъжиш за мен.

— Разбирам — остро отвърна тя. — Значи всичко е приключено и няма за какво повече да говорим.

— Напротив, смятам, че има много неща, за които можем да поговорим — тихо отвърна той и многозначително я погледна. — Ние ще се оженим. Този брак е подходящ и за двама ни. Трябва да ти призная, че очаквах бракът ни да е едно разумно споразумение, както обикновено е в нашето общество. Обаче след миналата нощ... започнах да се надявам на много повече.

— И какво е то, милорд?

— Започнах да мечтая за съпруга, която изпитва много по-топли чувства към мен. Знам, че във *висшето общество* не е прието съпрузите да са влюбени един в друг, но сега вярвам, че ние можем да се обичаме и да бъдем щастливи, особено когато се опознаем по-добре.

Искаш ли да опитаме, Каролайн? Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че няма да разбия сърцето ти и няма да те нараня?

За миг, когато той се наведе към нея, за да я погледне в очите, Карол съзря под външната самоувереност на добре владеещ се мъж топлина и истинска нежност. Никълъс искаше да обича лейди Каролайн, ако тя му позволеше това. Ала Карол не беше лейди Каролайн и нямаше право да отговаря вместо нея.

— Аз... аз... не съм сигурна... — Напразно се опитваше да намери подходящите думи. Сърцето ѝ се сви от мъка, когато видя как очите му отново станаха студени и далечни.

— Знам, че моето предложение е изненадващо — рече той. — Може би ти е нужно време да помислиш и по-късно ще ми отговориш.

Преди Карол да може да отговори бяха прекъснати от някакъв глас, идващ от минаващата покрай тях карета, която се движеше в противоположната посока. Никълъс дръпна поводите на конете и другата карета също спря.

— Лейди Фелънър. Лорд Фелънър. — Той повдигна шапката си и леко се поклони. — Радвам се да ви видя.

Карол разпозна възрастния джентълмен, който се оплакваше от подаграта в крака си, и неговата съпруга, които бяха на бала на лейди Огъста. Тя им отправи изящен поклон, какъвто бе видяла, че правят останалите дами.

— Е, момичето ми — извика лорд Фелънър към Карол, — както винаги изглеждате хубава и свежа. Явно късното лягане никога не се отразява на младите. Кажете ми, скъпа, възнамерявате ли тази вечер да дойдете на бала на лейди Линвил?

— Леля Огъста, сестра ми и аз ще бъдем на бала — отвърна Карол.

— Бих искал да ви помоля да запазите един валс за мен — усмихна се лордът, — но подаграта не ми позволява да танцувам. Ще кажете ли на леля си, че се надявам тази вечер да ми партнира при играта на вист?

— Разбира се, милорд. Ще ѝ предам съобщението. Вие също ли възнамерявате да играете карти, лейди Фелънър?

— Аз ще придружавам племенницата си — отвърна дамата.

Когато се разделиха и другата карета се отдалечи, Карол отново насочи вниманието си към Никълъс. Беше благодарна за прекъсването.

То ѝ даде възможност да си поеме дъх и да се успокои. Сега можеше да насочи разговора към по-малко интимни въпроси, отколкото обсъждането на бъдещите съпружески връзки между лейди Каролайн и Никълъс.

— Ти ще бъдеш ли на бала на лейди Линвил?

— Възнамерявам да присъствам. — Той се наведе по-близо към нея и добави: — Бих искал да те помоля да запазиш всички танци за мен.

— Ако наистина го искаш, ще го направя. — Отговорът сам се изплъзна от устата ѝ. Когато я гледаше по този начин, не можеше да разсъждава. Той наистина бе изключително красив, особено когато се усмихваше по този шеговит начин.

— Би било доста неприлично. — Никълъс взе поводите в едната си ръка, а с другата хвана ръката ѝ. Дори през кожените ръкавици тя почувства топлината му. Усещането я накара да потръпне. — Напоследък, Каролайн, се държиш доста дръзко. Да не би да имаш намерение да предизвикаш скандал?

— А можем ли? — усмихна се тя. Ръката му стисна още по-здраво нейната. — Искам да кажа, възможно ли е една сгодена двойка да бъде отхвърлена от обществото само защото танцува заедно прекалено често?

— Започвам да се чудя дали да не пренебрегна изискванията на обществото? — Когато пръстите ѝ стиснаха неговите, той се наведе и добави: — За бога, Каролайн, бъди внимателна, в противен случай ще ме накараш да полудея.

— Не знам колко дълго ще бъда тук — прошепна тя. — Това няма да е вечно и когато си отида, никога повече няма да имам възможност да разбера какъв е този живот или какъв си ти.

— Не съм очаквал подобни философски изказвания от теб. — Никълъс изненадано я изгледа.

— Искам да разбера всичко за теб, преди да е станало твърде късно. Никълъс, след като се оженим къде ще живеем?

— В моята къща, както вече решихме. На Монфор плейс.

— Тя в Лондон ли е?

— Да, Каролайн, и ти много добре го знаеш. Има ли това нещо общо с нашия разговор?

Карол видя, че той е озадачен от въпросите ѝ, но видя и как в очите му отново пламна надежда. Мисълта, че тази надежда е предназначена за лейди Каролайн ѝ причини болка, но се опита да се овладее.

— Бих искала да видя къщата ти — заяви тя, взе ръката му с двете си ръце и я постави на гърдите си. — Моля те, Никълъс. Искам да видя как изглежда, за да си представям къде живееш, когато аз няма... — Навреме се спря, не биваше да продължава, този път бе отишла твърде далеч.

— Добре, но ще е по-добре да пуснеш ръката ми, ако не искаш да причиниш смайване във висшето общество. Хората ни гледат доста втренчено.

— Нима всичко, което правим, може да предизвика скандал? — изненада се тя.

— Много добре знаеш как трябва да се държиш на публично място. — В гласа му прозвуча строга нотка. — Когато сме сами, твоята топлина и отзивчивост ме радват, но не бих искал да бъда обект на клюки. Просто внимавам за твоята репутация, скъпа.

— Разбира се. Трябваше да се досетя. — От разговорите по време на посещението на трите млади дами в Марлоу Хаус и от забележките на Пенелопи тя бе разбрала, че се очаква младите госпожици да бъдат по-въздържани. Карол пусна ръката му и склочи ръце в скута си. — Съжалявам, Никълъс. Наистина не съобразих какво върша. Сега ще ми покажеш ли къщата си?

— Ако желаеш, ще минем покрай нея. Знаеш, че не мога да те поканя вътре без придружителка.

— Разбирам.

Къщата беше на Мейфеър. Мястото не събуди спомени в паметта на Карол, въпреки че тя много пъти бе минавала по тази улица по време на самотните си разходки из Лондон в двадесети век.

— Колко е голяма! — възхитено прошепна тя.

— Сигурен съм, че ти ще знаеш как да я управляваш — рече той. — Твоята майка те е възпитала да бъдеш господарка на подобна къща.

Докато я отвеждаше обратно към Марлоу Хаус, Карол чувстваше, че мозъкът ѝ пламти от информацията, която тя се опитваше да подреди. Когато той се сбогува с нея, тя бе уверена само в

едно нещо — едва щеше да дочака вечерта, когато отново ще го види на бала на лейди Линвил.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Карол, Пенелопи и лейди Огъста отидоха най-напред на театър, а след това на бала на лейди Линвил. Просторната бална зала беше претъпкана с елегантно облечени дами и кавалери.

— Каква блъсканица! — простена Пенелопи. — Навярно лейди Линвил е доволна, че толкова много хора са я почели с присъствието си.

— Да не би успехът в обществото да се измерва по това, колко неудобно се чувстват гостите? — недоволно измърмори Карол, като се опитваше да си пробие път през тълпата. — Ако е така, миналата нощ ние не сме имали особено голям успех, нали? Марлоу Хаус не беше толкова пълна.

— Да не би да искаш да кажеш, че си го забелязала? — Както обикновено момичето се смееше, а красивите ѝ сини очи светеха радостно. — Мога да се закълна, че вниманието ти бе изцяло погълнато от Никълъс. А и освен това прекара доста време в библиотеката сама с него.

— В този дом има богата библиотека — чу се познат глас зад Пенелопи. — С удоволствие ще ти я покажа, скъпа моя.

— Никълъс — възкликна тя, — не бива да ми правиш подобно предложение! — Погледна към мъжа до него и страните ѝ порозовяха. — Добър вечер, лорд Саймънс.

След миг Пенелопи и лорд Саймънс танцуваха, а Карол се понесе по дансинга в прегръдките на Никълъс и така започна втората ѝ вечер в Лондон, в началото на деветнадесети век. Карол танцуваше и разговаряше в задушната и препълнена зала с различни мъже, които не познаваше. Никълъс винаги беше близо до нея и тя внимателно повтаряше сложните стъпки на непознатите танци. Пенелопи прекара повечето от времето с лорд Саймънс, с изключение на няколко танца с други младежи, за да не се нарушават изискванията на благоприличието. Лейди Огъста не се виждаше, вероятно играеше карти с лорд Фелънър. Единствено Никълъс бе постоянно до нея.

— Не ти ли е добре? — попита я той някъде след полунощ, когато я откри застанала до големия френски прозорец.

— В балната зала е прекалено горещо — отвърна Карол и пое дълбоко свежия и студен нощен въздух, — а освен това всички са си сложили твърде много парфюм. Искан да подишам чист въздух.

— Можеш да настинеш — смърри я той. Изминаха няколко мига и той отново заговори: — Искан ли да те отведе у дома, Каролайн?

— Сега ли? — Обърна се и погледна високата тъмна фигура. Както и миналата нощ, бе облечен в черен костюм. Наоколо бе сенчесто и в полумрака се виждаха само очертанията на снежнобялата ленена риза и контурите на лицето му. — Да не би да искан да ми кажеш, че можем да се махнем от тази блъсканица, както я нарече Пенелопи, без да предизвикаме неодобрението на обществото или без да обидим домакинята?

— Може да се уреди, ако наистина искан да си тръгнеш по-рано.

Тонът в гласа му ѝ подсказа, че в предложението му да я отведе в Марлоу Хаус се съдържа намек за още нещо. Внезапно перспективата да прекара още няколко часа, танцувайки и бъррейки с непознати мъже, в общество на глупави млади жени, чиито интереси бяха насочени единствено към намирането на богат и благороден съпруг, ѝ се стори непоносима.

— Чувствам се ужасно уморена — отвърна Карол, като се опитваше да имитира начина на говор на младите дами. Примигна грациозно с мигли и добави: — Усещам, че започва да ме боли глава, а освен това ми се струва, че съм настинала.

— Достатъчно уважителни причини, за да напуснеш бала — сериозно отвърна Никълъс, но тя можеше да се закълне, че той искрено се забавляваше.

— Можеш ли да уредиш да се измъкнем бързо и незабележимо?

— С удоволствие. Позволи ми да ти предложа ръката си.

Никълъс откри домакинята и ѝ обясни, че лейди Каролайн се чувства неразположена, и я помоли да ги извини. През това време Карол дръпна Пенелопи настрана и ѝ прошепна, че се чувства изморена и си тръгва с Никълъс, като я помоли да не се тревожи за нея. Лейди Огъста не се виждаше, но Пенелопи обеща, че ще ѝ предаде съобщението.

— Не мога да си представя къде е отишла — рече Пенелопи. — Преди няколко минути надникнах в игралната зала, но тя не беше там. Лорд Фелънър също се опитва да я открие.

Карол си каза, че навярно привидението е отишло за кратка визита *някъде другаде*, за да получи по-нататъшни инструкции за мисията си и вероятно да измисли нови мъчения за нещастната си жертва.

Ала бързо престана да мисли за това. Всъщност в този момент не се чувстваше като жертва. След като я загърна в топлата, поръбена с кожи наметка на лейди Каролайн, Никълъс я изведе от голямата къща на лейди Линвил и я поведе към каретата, която ги очакваше. Това не беше малката открита кола, в която се бяха разхождали следобед, а затворена каляска с двама лакеи, които им помогнаха да се настанят в нея. Отвътре каретата бе тапицирана със светлосива кожа и имаше пухкаво кожено одеяло за покриване на краката. Никълъс внимателно подпъхна краищата му отстрани и се настани — Сега се чувствам отлично — облекчено въздъхна Карол. — Благодаря ти, че ме изведе оттам. Дойде ми твърде много.

— Спомням си как веднъж ми спомена, че не обичаш шумните места.

— Никога не съм ги обичала. — Това беше самата истина.

— Радвам се да чуя, че поне в едно отношение не си се променила, защото, както знаеш, аз също предпочитам да живея далеч от столицата и от скучното общество.

— Ти непрекъснато повтаряш колко много съм се променила. — Карол замълча, като се надяваше, че той ще ѝ каже още нещо за лейди Каролайн. Никълъс взе ръцете ѝ в своите и когато отново заговори, в гласа му се долавяше едва потисната страст.

— Не знам защо сега се държиш толкова различно от обичайното си студено и равнодушно поведение, но искрено те моля, Каролайн, никога не ставай отново предишната. Няма да понеса, ако го направиш.

— Отначало ми се стори, че ти не одобряваш моето ново държание. — Карол се опитваше внимателно да подбира думите си, за да не направи отново някоя грешка, която би могла да се окаже пагубна за лейди Каролайн.

— Бях изненадан. Промяната бе толкова внезапна. Каролайн, когато решихме да се оженим, не сме говорили за това, а днес следобед ти не ми отговори. Сега искам отново да ти го кажа. Знам, че моето предложение бе продиктувано от практични съображения, а ти ми каза, че и твоето съгласие е по подобни причини. Ти ми каза, че ме харесваш и ме уважаваш, ала аз ясно долових, че гледаш на бъдещите си съпружески задължения с безпокойство, да не кажа с отвращение.

— Така ли си мислил? — Карол се опитваше да спечели време и да го накара да й каже нещо по-конкретно, което ще й помогне да разбере каква е била връзката между граф Монфор и лейди Каролайн Хайд.

— Мога ли да се надявам, че вече гледаш по друг начин на перспективата да... Да го кажа ли на глас, Каролайн? На перспективата да споделяш леглото ми? Държанието ти през изминалата нощ ме изпълни с надежди. В противен случай никога не бих си позволил днес следобед да говоря толкова дръзко.

— Милорд, карате ме да се изчервявам — промърмори младата жена, като се надяваше да научи нещо повече. Какво, за бога, не бе наред с лейди Каролайн, след като отблъскваше такъв красив и чувствен мъж? Да не би да била е фригидна? Какво възпитание са получавали момичетата в тази епоха? От малкото, което бе успяла да види, Карол бе разбрала, че младите момичета ги учат да потискат чувствата си на публични места. Не се съмняваше, че непрекъснатите придружителки и строгите закони на общественото поведение не позволяваха на едно младо момиче да загуби девствеността си преди сватбата. Обаче нямаше ни най-малка представа как са ги учили да се държат, когато са насаме с годениците или съпрузите си.

— Когато миналата нощ те целувах, ти не се изчерви — каза Никълъс и в гласа му внезапно прозвуча стоманена нотка. Това й напомни, че независимо от уважението, с което се отнасяше към годеницата си, дълбоко в сърцето си той си оставаше високомерен и надут аристократ. В каретата бе полутъмно, ала през прозорчетата проникваше слаба светлина и тя успя да види как той й хвърли многозначителен поглед. Когато отново заговори, тонът му не се промени.

— Отговори ми честно, Каролайн.

— Ти си прав — бавно изрече тя. — Аз се промених. След като знам, че бъдещето ни е осигурено и аз повече няма да се чудя...

— Да — прекъсна я младият мъж. — Когато ми каза, че приемаш предложението ми, ти ми довери, че понякога се страхуваш за бъдещето си, както и за това на сестра си.

— Спомняш ли си точно какво съм ти казала?

— Ти ми каза, че доброволно си се съгласила да станеш компаньонка на лейди Огъста и стоически понасяш униженията на новото си положение, но не желаеш подобна съдба за сестра си. Доколкото си спомням, по това време ти се канеше да прехвърлиш и своята зестра на Пенелопи, за да може тя да си намери подходящ съпруг. За щастие, аз успях да те убедя, че сестра ти никога не би приела подобна жертва, и тогава ти се съгласи да се омъжиш за мен. Смятам, че решаваща роля за решението ти изигра предложението ми да прехвърля значителна сума като зестра на Пенелопи.

— Всеки би желал да осигури по-добър живот за Пенелопи — тихо каза Карол.

— Твоята привързаност към Пенелопи спечели симпатията ми, Каролайн. Аз нямам братя или сестри и за мен любовта и нежността между вас са нещо много красиво и свято.

— А аз скъпа ли съм за теб?

— С всеки изминат ден ми ставаш все по-скъпа.

— О! — Карол бързо потисна внезапното чувство на ревност към лейди Каролайн. Знаеше, че тя никога няма да изживее любовта на Никълъс. Нямаше право да ревнува лейди Хайд. Не беше нейна вината, че Карол се бе преселила в тялото на жена от деветнадесети век. Всъщност Карол бе започнала да харесва лейди Каролайн Хайд. В тази епоха, когато възможностите на жените бяха много ограничени, желанието ѝ да се жертва заради любимата си сестра заслужаваше искрено възхищение. Карол просто искаше да разбере какви са истинските чувства на лейди Каролайн към Никълъс. Според нея да се омъжи за Никълъс, да се люби всяка нощ с него и да зачене и износи децата му, би било върховно щастие, а не съдба, по-лоша дори и от смъртта. Животът с него сигурно щеше да прилича на живот в рая.

— Няма да кажеш, че се страхуваш от мен, нали? — прошепна Никълъс и топлият му дъх опари ухото ѝ. — Не и след изминалата нощ.

— Не се страхувам, поне не по този начин, за който ти мислиш. Има някои неща, които ти не знаеш за мен... искам да кажа за истинската Карол, аз не съм това, което ти се струвам.

— Каквато и да си, аз те желая. Искам да те държа в прегръдките си и се моля, когато се оженим, да дойдеш при мен с надежда и радост. Не мога да ти опиша колко щастлив ще бъда, ако ми признаеш, че изпитваш по-топли чувства към мен. От начина, по който отвърна на целувката ми, аз започнах да вярвам, че ти не си безразлична към мен. Не бива да се срамуваш от реакцията си, скъпа моя. Уверявам те, че тя бе напълно нормална.

— Ти говориш за физическата любов. — Думите излизаха мъчително от устата ѝ. Сърцето ѝ биеше силно, можеше да чуе как ударите му отекваха в ушите ѝ и тялото ѝ трепереше. Това не бе само реакция на Карол Саймънс. Ставаше нещо с тялото на лейди Каролайн. Младата жена не разбираше какво е то, но не можеше да спре да трепери. — Трябва да ти кажа... да ти обясня...

— Смея ли да се надявам, че ти очакваш с нетърпение тази част от нашия брак? Сега, след като започваме да се опознаваме по-добре, ще можем ли да изградим щастлив и пълноценен семеен живот?

— Ами, виждаш ли... — Искаше да му разкаже всичко за лейди Огъста и за начина, по който е върнала Карол назад във времето. Искаше да му признае за своята глупава младежка и разрушителна връзка с Робърт Дръмонд... А сетне жадуваше да чуе от него, че всичко това няма значение и че той продължава да я обича. Искаше той да знае всичко и да се люби с нея, защото желае нея, Карол Саймънс.

Опита се да заговори, но думите не излязоха от устата ѝ. Предупреждението на лейди Огъста и страхът ѝ, че може да промени историята, не ѝ позволиха да заговори.

— Всичко е толкова сложно — прошепна тя.

— Тогава нека заедно да открием как да направим нещата по-прости. — Никълъс я прегърна и страстно я целуна.

Карол не протестира, защото го желаше. Опита се да не обръща внимание на треперещото си тяло и на слабия вътрешен глас, който я предупреждаваше, че всяко мъжко докосване би трябвало да я отвращава. Друг, много по-силен глас ѝ казваше, че нищо свързано с Никълъс не би могло да бъде отвратително.

Никълъс продължаваше да я целува, а ръката му разкопча пелерината ѝ. Ръцете му се плъзнаха под тежките дипли, разтвориха я и достигнаха до роклята. Тя бе облечена в тънка жълта вечерна рокля с висока талия с ниско изрязано деколте. Пръстите му нежно погалиха гърдите ѝ. В каретата бе студено, но топлите му устни сякаш опариха разголената ѝ кожа. Никога мъжки ръце не я бяха докосвали толкова нежно и главата ѝ се замая.

Карол простена, притисна се към ръцете му и усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват под дланите му. Той дръпна надолу тънката материя и в същия миг тя остана гола до кръста, тръпнеща под милувките и пламенните целувки.

— Красива си — промърмори младият мъж, въпреки че едва ли можеше да я види в тъмната карета. Сега устните му галеха гърдите ѝ — първо едната, а сетне другата. По тялото ѝ се разля сладка топлина. Ръката му се плъзна по бедрото, а после слезе по-надолу. — Прелестна си, Каролайн, Каролайн...

Карол се отпусна на сивата кожена седалка, а Никълъс легна върху нея. Ръката му бавно я галеше от вътрешната страна на бедрото. Тънката рокля не бе преграда и тялото ѝ потръпна от сладостно желание. Тя повдигна крака, за да се отмести, защото силното му тяло ѝ тежеше, но не го отблъсна.

Диамантената игла на ризата му драскаше гърдите ѝ, но тя се изви и се надигна, за да потърси устните му... изгарящи и страстни... и ги откри...

Внезапно каретата се раздруса и спря. Като в просъница Карол чу стъпките на лакея, който скочи на земята и тръгна по скриптящия сняг към вратичката на каретата.

— Господи, Каролайн, какво правя? — Никълъс бързо я изправи и вдигна корсажа на роклята. Карол чу ясен звук от разпаряне на плат. Несръчно се опита да се загърне в пелерината, преди вратичката на каретата да се отвори. Облечените ѝ в ръкавици ръце трепереха толкова силно, че тя не можа да се справи със закопчалката. Изохка отчаяно, но кукичката на закопчалката отново се изплъзна от пръстите ѝ.

— Почакай, аз ще ти помогна. — Никълъс отмести ръцете ѝ и ловко я закопча секунда преди лакеят да отвори вратичката, за да спусне стълбичката. От двете страни на главния вход на Марлоу Хаус

горяха факли. Карол видя за миг отражението на светлините в очите на Никълъс. После той бързо слезе и ѝ подаде ръка.

Самообладанието му бе смайващо. Нищо във високомерното изражение на лицето му не издаваше какво бяха правила само преди няколко минути двамата с Карол. Той я съпроводи до вратата с надменното хладнокръвие на роден аристократ.

— Ще се видим утре вечер — рече той, покланяйки се, докато икономът наблюдаваше с възхищение изисканите му маниери. — Ще запазиш ли първия валс за мен? И ще ми позволиш ли да те заведа на вечеря?

— Разбира се, милорд. — Карол му подаде треперещата си ръка. — Ако не греша, утре е Бъдни вечер.

— Да. Когато се срещнем на бала, ще се възползвам от възможността да ти предам по-специалните си пожелания за тази Коледа. — За миг в очите му проблесна искра, която придаде на думите му особено значение, но сетне бързо си възвърна хладното и официално държание. — А сега ми позволи да ти пожелаая лека нощ, скъпа моя.

Икономът затвори вратата след него и се обърна към Карол.

— Пелерината ви, лейди Каролайн? — Бе застанал пред нея с протегнати ръце.

— Ще я сваля горе в стаята си пред камината — смутено избъбри тя. — Струва ми се, че настинах, докато се прибирах. — Наистина трепереше, но това не беше от студ. Тялото ѝ още гореше от целувките на Никълъс и интимните му милувки. Не знаеше доколко роклята ѝ е скъсана и се страхуваше да съблече пелерината пред иконома. Искаше да го стори, когато остане сама.

Трябваше да знае, че аристократите рядко остават сами — камериерката Ела я очакваше в спалнята на лейди Каролайн и нямаше причина да не ѝ позволи да свали пелерината.

— Мисля, че настъпих полата си, докато слизах от каретата. Може би роклята се е скъсала — каза тя първото, което ѝ хрумна.

— Съвсем леко се е разпрала, лесно ще се зашие — кимна Ела, без да оспорва обяснението на господарката си. — О, но вие треперите! Веднага си легнете, милейди. Ще сложа топла тухла на краката ви, иначе можете да се разболеете.

Ела се засуети около нея, помогна ѝ да се съблече и да си легне в затопленото легло, пожела ѝ лека нощ и най-после Карол остана сама.

Топлата, увита във фин вълнен плат тухла обаче не можа да спре треперенето на тялото ѝ. Чувстваше, че това е свързано с Никълъс, защото тялото ѝ започна да трепери, когато той заговори за споделянето на леглото в бъдещия им съпругески живот.

— Лейди Каролайн — прошепна младата жена. Думите извираха, от сърцето ѝ. — Той ще ви обича. Не бива повече да се страхувате. Никълъс няма да ви нарани. Можете да му вярвате.

Бавно, много бавно треперенето престана. Сякаш ласкавите думи и нежната ръка бяха успокоили малко птиче, затворено в клетка, и то най-после се бе укротило.

Какво ставаше? Карол лежеше неподвижно, като се страхуваше с някое неволно движение или дума да не изплаши отново създанието, което навярно беше подсъзнанието на лейди Каролайн. *Лейди Огъста ми каза, че докато съм в това време, аз и тя ще бъдем едно същество и аз няма да я нараня. Да не би сега да се е събудила от някакъв ужасен страх, когато Никълъс се опита да ме люби? И защо?*

Карол дълго време лежа, втренчила поглед в огъня в камината и в трептящите сенки, които хвърляше по стените на красивата спалня на лейди Каролайн. Опита се да не мисли за нея и за нейния годеник. Ала знаеше, че последното е безнадеждно. Младата жена болезнено ясно разбираше, че никога няма да престане да мисли за Никълъс. Обичаше с цялото си сърце мъж, който не беше неин и никога нямаше да бъде.

Марлоу Хаус бе в процес на преобразяване. Докато приемните зали, балната зала и голямата трапезария бяха украсени за годишния бал на лейди Каролайн, останалата част от къщата, която се използваше от семейството, се подреждаше за традиционната сутрин на Бъдни вечер.

При влизането си в салона Карол едва не се сблъсках един лакей, който носеше огромна ваза с елови клонки, бръшлян и зеленика.

— Извинете, милейди, не ви видях. — Лакеят постави вазата върху масата в средата на салона и побърза да изпълни следващите заповеди на икономата на лейди Огъста.

Приемната зала в бяло и бежово бе изпълнена с уханието на свежи зелени клонки и зимни цветя. Карол знаеше, че коледното дърво бе станало част от празника едва в средата на деветнадесети век и затова не се изненада от липсата му. Ала главата ѝ се замая от уханието на зеленината и големите букети — от червени и бели цветя, привързани с красиви копринени панделки.

На видно място бяха поставени огромните букети, получени сутринта от лорд Монфор за лейди Каролайн и от лорд Саймънс за лейди Пенелопи.

„Никълъс — прошепна Карол, като извади картичката от букета, — какво да правя с теб? — Треперещите ѝ пръсти докоснаха кадифените тъмночервени рози. — Как мога да продължавам да те мамя?“

— Леля Огъста излезе. — Пенелопи подаде русата си глава на вратата. — Тъй като ти още спеше, тя ми нареди да надзиравам украсяването, но то вече почти привърши. Ела да закусим заедно в малката трапезария. Там е тихо и ще можем спокойно да си поговорим.

Пенелопи обви ръка около кръста ѝ и Карол тръгна с нея. Ръката ѝ несъзнателно се плъзна по талията на момичето. През по-голямата част от живота си Карол бе винаги сама и допреди няколко дни смяташе, че това е нормално. Едва сега започна да разбира колко много ѝ е липсвало присъствието на близък човек. У Пенелопи тя бе открила истинска сестра. Дори мисълта, че скоро щеше да се завърне в двадесети век и отново ще бъде сама, не помрачи радостта ѝ от компанията на момичето.

Малката трапезария в светложълто също бе празнично украсена и в средата на дългата маса се виждаше ваза със зеленика. На бюфета бяха поставени блюда с пържени бърбери, бекон, яйца, препечени филийки тънко нарязан хляб и хрупкави кифлички с масло. Когато Карол се настани зад масата, един от слугите побърза да ѝ налее чаша димящо кафе.

— Говори ли с леля Огъста, преди да излезе? — Карол не беше виждала лейди Огъста от предишната вечер и се чудеше къде може да е тя. Вече бе свикнала привидението да е непрекъснато край нея и да я наблюдава и сега отсъствието му ѝ се струваше странно. Искаше да сподели с лейди Огъста, че миналата вечер имаше чувството, че в

спалнята ѝ витаеше духът на истинската лейди Каролайн. Може би лейди Огъста щеше да ѝ обясни това странно явление.

— Казала е на иконома, че има някаква работа — отвърна Пенелопи и отхапа от глазираната кифличка със стафиди. Карол наблюдаваше усмихнато как розовото езиче на момичето облиза захарта от долната устна. Явно Пенелопи обожаваше сладките неща. Карол бе забелязала, че където и да се намира девойката, винаги край нея има чиния с някакви сладкиши или кутия с бонбони. Пенелопи преглътна и заговори: — Тъй като вече украсата е готова, ние можем да посветим останалата част от сутринта на по-приятни неща.

— Сутринта ли? — засмя се Карол. — По-скоро бих казала ранния следобед. Какво искаш да правим, Пенелопи?

— Да пазаруваме — бе мигновеният отговор. — Имам нужда от чифт ръкавици. Те се цапат толкова бързо, че никога нямам достатъчно. А освен това Мери Ан Хемптън ми каза миналата вечер, че мадам Сейл е получила нови шапки. Иска ми се да пробвам някоя от тях. Можем да вземем Ела с нас.

— Тогава да обиколим магазините — съгласи се с готовност Карол, доволна, че ще излезе да се поразсее. Искаше за известно време да не мисли за лейди Каролайн и за... Никълъс.

Двете млади жени прекараха един приятен час в магазините по Бонд стрийт. Карол се наслаждаваше на възможността да сравни елегантните магазини, които посещаваха, с онези, които познаваше от края на двадесетия век. Хареса си чифт ръкавици и малко шишенце с розова есенция. Не успя напълно да изхвърли от главата си мислите за лейди Каролайн и Никълъс, но се опита да слуша внимателно бърборенето на Пенелопи. Младото момиче оживено говореше за бала на Бъдни вечер, който се устройваше в една от големите лондонски къщи, за плановете на леля Огъста да заведе двете си племенници на църковната служба сутринта на Коледа и за празничната трапеза, която ги очакваше.

— Много обичам коледната вечеря! — възкликна Пенелопи. — Надникнах в кухнята. Там всички са заети с приготвянето на блюдата. Ще имаме чудесна угоена гъска, захаросана торта със сметанов крем и най-големия коледен пудинг, който си виждала! Има толкова много храна, така че е добре, че Никълъс ще вечеря с нас. Ще трябва да имаме голям апетит, за да можем да изядем всичко. Леля Огъста каза,

че е поканила лорд и лейди Фелънър, както и тяхната племенница. Искане ми се бащата на Алвин да не настоява синът му да остане вкъщи и той да се присъедини към нас.

— Може би ще е по-добре лорд Саймънс да не се присъединява към нас — сериозно рече Карол. Когато Пенелопи учудено я изгледа, тя добави: — Ако лорд Саймънс види колко много сладкиши ядеш, може да се отчая и да развали годежа си с теб.

— О, Каролайн, престани да ми се подиграваш! — Пенелопи избухна в смях.

По време на обиколката си из магазините срещнаха няколко познати дами и господа. Карол не се изненада, когато видя и лорд Саймънс. Той зърна Пенелопи и бързо се насочи към тях. Поздрави много учтиво Карол, но тя веднага схвана коя от двете го интересува.

— Мога ли да ви поканя на чаша шоколад и сладкиши? — попита младият благородник.

— О, да — задъхано отвърна Пенелопи, а сините ѝ очи радостно светнаха. — Би било чудесно!

Младежът се обърна към Карол, за да получи съгласието ѝ, и в този миг внезапно я осени една идея. Може би срещата им с лорд Саймънс не бе съвсем случайна. Обаче бе уверена, че двамата млади никога няма да се осмелят да пристъпят законите на благоприличието. Ала с тях бе и Ела, натоварена с многобройните пакети с покупките. Карол си каза, че репутацията на Пенелопи няма да пострада, тъй като прислужницата можеше да изиграе ролята на придружителка.

— Аз искам да направя още някои покупки — обърна се Карол към лорд Саймънс. — Но мисля, че няма причина Пенелопи да не дойде с вас. Ще привърша с покупките и ще наема карета, която да ме заведе в Марлоу Хаус, а Пенелопи може да вземе нашата карета. — По смаяното изражение на двамата Карол разбра, че не бе обичайно сама да си наема карета, но това в момента не я интересуваше. Намираше правилата за поведение на младите дами за все по-досадни и глупави. А освен това в момента ѝ хрумна нещо и тя искаше да остане сама. Ала първо трябваше да разбере къде е Никълъс.

— Може би ще срещна лорд Монфор в някой от магазините — оживено каза тя. — Той може да ме съпроводи вкъщи. — Докато говореше, гледаше към лорд Саймънс и той веднага отговори:

— Съмнявам се, че ще го откриете в някой от магазините. Миналата вечер Монфор ми каза, че през целия ден ще бъде в Монфор плейс, тъй като имал някаква важна работа. Нали разбирате, лейди Каролайн, няколко дни преди Коледа мъжете, които имат големи имоти, са по-заети от обичайното. Монфор вероятно ще трябва да разпредели и коледните подаръци за служителите си.

Бе научила това, което искаше. Карол се усмихна и кимна разбиращо. Тя харесваше лорд Саймънс и по начина, по който Пенелопи го гледаше, нямаше съмнение, че по-малката сестра на лейди Каролайн е щастлива в любовта.

— Е, тогава сама ще се прибера в Марлоу Хаус. Не се тревожете за мен, мога да се оправя.

Отправи им най-лъчезарната си усмивка и им пожела приятно прекарване. Не смяташе, че те ще бъдат много опечалени от оттеглянето ѝ. Когато двамата се скриха от погледа ѝ, тя трескаво се огледа за карета, която да наеме, ала повечето от минаващите екипажи бяха частни, а тези, които бяха свободни, не спираха да вземат жени без придружители. Все едно да се опитва да намери свободно такси в дъждовен следобед в Ню Йорк.

Не след дълго Карол се отказа от идеята да наеме карета и реши да си върви пеша. Къщата на лорд Монфор не беше много далече. От самотните си разходки познаваше добре тази част на Лондон. За нещастие, малките ѝ пантофки не бяха подходящи за дълги разходки и скоро краката ѝ се намокриха и изстинаха. На няколко пъти се подхлъзна и едва не падна. Улицата бе заледена и Карол вървеше бавно. Когато застана пред главния вход на Монфор плейс и дръпна звънеца, вероятно бе изминал час, откакто се раздели с Пенелопи на Бонд стрийт.

Икономът, който ѝ отвори вратата, се втренчи смаяно в нея. В погледа му личеше явно неодобрение — младите дами не се появяваха пред домовете на благородниците пеша и без придружители. Карол нито за миг не се усъмни за каква жена я сметна той, въпреки елегантните ѝ и скъпи дрехи.

Ала по време на краткото си пребиваване в този век тя бе научила някои неща за държанието на аристократите. Вирна нос и с надменно изражение на лицето мина покрай икономата.

— Аз съм лейди Каролайн Хайд. Искам да се видя с годеника си по изключително важна работа.

— Милейди... — Със сериозно изражение на лицето икономът леко наклони глава. — Не знаех, че лорд Монфор ви очаква. Ако бъдете така любезна да почакате в приемната, ще му докладвам, че сте дошли.

Икономът я въведе в малка, просто обзаведена стая, чиято врата водеше направо към коридора. Карол си помисли, че мъжът все пак не е уверен, че тя е тази, за която се представя. Но нали отиде да съобщи на Никълъс, а това бе най-важното в момента. Бе решила да разговаря с Никълъс и не бе излъгала икономата, че има да му съобщава нещо важно. Всъщност нещо изключително важно.

През цялата сутрин младата жена бе размишлявала и бе стигнала до един извод — бе се уморила да мами. Обичаше Никълъс и не можеше да продължава да го лъже. Въпреки предупрежденията на лейди Огъста и въпреки собствените ѝ страхове, че може да промени хода на историята, тя бе решила да му каже истината. Щеше да му признае, че е дошла при него от бъдещето.

ГЛАВА ПЕТА

— Наистина си ти. Не можах да повярвам, когато Баскъм ми каза, че си тук. — Никълъс не изглеждаше доволен да я види. — Какво може да бъде толкова важно, че да рискуваш репутацията си, като дойдеш тук без придружителка?

— Моля те, не се сърди. Има нещо, което трябва да ти кажа. Толкова е трудно. Не смятам, че лейди Огъста би одобрила постъпката ми. Всъщност съм сигурна, че не би го сторила, защото тя не иска ти да знаеш. Може би няма да ми повярваш, но аз трябва да ти то кажа. — Карол забеляза, че икономът и един прислужник стояха до вратата. И двамата мъже я гледаха изумено. Тя смутено наведе очи и замълча.

— Каролайн, ти си разстроена. — Той хвърли бърз поглед към мъжете и отново се извърна към нея. — Какво, за бога, се е случило?

— Не можем ли да отидем някъде, където ще бъдем сами? Не искам да говоря пред тези хора. — Тя видя, че той поклати глава и устните му се присвиха. Уплаши се, че ще ѝ откаже, и припряно добави: — Моля те, Никълъс. Ако наистина съм ти скъпа, както ми каза миналата нощ, моля те, изпълни желанието ми. — Младият мъж я изгледа втренчено за миг, сякаш се чудеше какво да отговори, и сетне бавно кимна.

— Почакай малко, докато привърша със секретаря си — рече той и я остави сама. Карол го чу, като разговаряше с икономата си. После чу как предната врата се отваря и затваря и след минута Никълъс се върна. — Ела с мен.

В коридора нямаше никого и той я поведе по стълбите към втория етаж.

— Да не би да си освободил секретаря и слугите си, за да запазиш доброто ми име?

— Това бе най-разумното, което можех да сторя. — Минаха през широка площадка и той я въведе в малка стая, която очевидно бе кабинетът му. По стените имаше лавици с книги, които стигаха до тавана, а в ъгъла се виждаше бюро, затрупано с документи. Отстрани

бяха поставени две кожени кресла и малка масичка с гарафи и чаши. В камината гореше огън и в стаята бе топло и уютно.

— Моля те, затвори вратата. — Карол дръпна панделките на шапката си, свали я и я хвърли върху едно от креслата. Сетне прокара ръка през късите си къдрици. Видя, че все още е с ръкавици, свали и тях и ги хвърли до шапката. Обърна се и видя, че Никълъс я гледа втренчено, сякаш правеше стриптийз, и разкопча само горните две копчета на палтото си.

— Затвори вратата — повтори тя. — Не искам никой да чуе това, което ще ти кажа.

— Заради репутацията ти, Каролайн, вратата би трябвало да остане отворена, но след като настояваш, ще я затворя. А сега — той пристъпи към нея, — кажи ми какво е толкова важно, че рискуваш да погубиш доброто си име?

— Дай ми само минута, за да си поема дъх. Сега, когато съм тук, не знам как да започна. Не съм сигурна, че ще ми повярваш.

— Ще ти повярвам. — Той стоеше с лице към нея, само на няколко сантиметри, с изпънати покрай тялото ръце, сякаш очакваше да чуе някакво ужасно разкритие.

Сърцето ѝ се сви от страх. Това, което се канеше да му каже, щеше да разтърси из основи неговия свят, а тя не искаше да му причини мъка.

— Каролайн? — Зелените му очи изпитателно изучаваха лицето ѝ. Той чакаше.

— Искам да започна изповедта си — прошепна младата жена, — като ти кажа, че те обичам. Ако не повярваш на това, което днес ще ти кажа, повярвай поне, че наистина те обичам.

— Имаше време, когато не вярвах, че това може да бъде възможно. Макар че през последните дни започнах да се надявам. — Тя видя как той се отпусна и на устните му се появи лека усмивка. Разбра, че трябва да продължи, преди той да я е разбрал погрешно.

— Не съм свършила. Има още нещо. — Карол преглътна с усилие.

— Не ме интересува, че си дошла тук сама. — Никълъс пристъпи и я прегърна. Гласът му стана дрезгав от вълнение. — Единственото, което има значение е, че ти ме обичаш и си достатъчно смела, за да ми го признаеш.

— Никълъс, почакай — помоли се тя. — Останалата част от признанието ми едва ли ще ти хареса.

— Каквото и да е то, не може да се сравни с прекрасния подарък, който току-що ми направи.

Карол преглътна думите, които се готвеше да каже. Когато той наведе глава и я целуна, тя пламенно отвърна на целувката му. Искаше ѝ се този миг да продължи вечно.

Признанието ѝ навярно щеше да убие любовта му и да разруши нежните, чувства, които изпитваше към нея. Прегръдката му стана по-силна, целувката — по-настойчива и страстта, която се бе събудила предишната вечер между тях, избухна с нова сила.

— Ти трепериш — промърмори Никълъс. — Скъпа моя, ръцете и бузите ти са студени като лед. Свали палтото си и ела по-близо до огъня. — Пръстите му бързо разкопчаха копчетата на палтото.

— Ти си моят огън — прошепна Карол, докато се измъкваше от вълнената дреха. За миг ѝ се стори, че това, което бе решила да му каже, не е толкова важно. Можеше да почака още няколко минути. — Стопли ме, Никълъс. Прегърни ме по-силно. Не ми позволявай да си отида.

— Никога няма да ти позволя — задъхано изрече той. — Никога, докато сме живи. Ела, тук ще ти бъде по-топло. — Пред камината бе постлан дебел ориенталски килим. Никълъс коленичи върху него и я притегли към себе си. Двамата се държаха за ръце, впили погледи един в друг. Най-после Карол отново заговори:

— Целуни ме още веднъж, преди да ти кажа всичко.

— С удоволствие. Не се плаши, скъпа моя. Нима не знаеш, че каквото и да кажеш, аз винаги ще те обичам? Какъвто и да е този проблем, ние заедно ще се справим с него.

— Не и с този проблем. — Думите ѝ бяха заглушени, от устните му.

Страстната целувка сякаш продължи цяла вечност. След миг и двамата лежаха на килима, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Пръстите му трескаво започнаха да разкопчават копчетата на роклята ѝ и след миг тънката синя дреха се изхлузи от тялото ѝ. Последваха я долната риза, чорапите и обувките. Никълъс свали сакото и ризата си. Ала когато започна да разкопчава панталоните, ръцете му се спряха за миг.

— Каролайн? — Тя знаеше какво ще я попита.

— Сигурна съм — прошепна младата жена. — Не спирай.

След минута, топлото му мускулесто тяло бе върху нейното. Никълъс се притисна до нея. За миг Карол изпита панически страх, сякаш част от нея се сви и потръпна от ужас като уплашено животно. Не знаеше дали това усещане идва от съзнанието на лейди Каролайн, или е отглас от собственото ѝ минало. Ала каквото и да бе, тя нямаше да позволи на страха да попречи на пълното ѝ сливане с Никълъс. Пое дълбоко въздух и се опита да се отпусне.

Никълъс усети колебанието ѝ. Повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Ще бъда нежен — прошепна той, — но ако все пак си разбрала, че не бива да правим това, трябва да спрем сега. Още няколко целувки и ще бъде твърде късно.

— Знам, че няма да ме нараниш, а дори и да го направиш, не ме е грижа! — извика тя и се притисна силно към него, за да му докаже колко много го желае.

Никълъс беше невероятно нежен и внимателен с нея, сякаш тя действително бе невинната млада девойка, за която той я мислеше. Умелите му милувки събудиха страстта в тялото ѝ. Отначало само я целуваше и галеше, сетне ръцете му станаха по-настойчиви, а целувките — по-изгарящи. Карол изпита невероятна наслада, когато леко прокара език по извивката на веждите ѝ. Когато започна бавно да смуче един по един пръстите на ръката ѝ, по тялото ѝ сякаш се разля огнена лава.

— Не разбирам — простена тя. Гърдите ѝ станаха твърди и тежки. Тя се изви и ги поднесе към устните му, жадна за ласките и целувките му.

— Бях прав — прошепна Никълъс. — Ти наистина си страстна жена. Не се опитвай да се възпираш, Каролайн. Остави чувствата си свободни. Отдай ми се без страх. Ти си в безопасност.

— Не мисля, че е така — изохка тя. — Имам чувството, че всеки момент ще експлодирам.

— Точно това е свободата. Тя е да казваш и да правиш това, което искаш, и да бъдем заедно както в този миг. Виждам, че искаш да те докосна... ето... тук.

Тя се изви от болезнено удоволствие. Ръцете му най-сетне бяха върху гърдите ѝ и бавно и влудяващо се плъзгаха по нежната плът.

Всичко в нея пламтеше и Карол си помисли, че сигурно ще полудее от желание.

Никълъс продължаваше да обсипва тялото ѝ с милувки, а устните му леко се плъзгаха по нежните извивки на гърдите, корема и бедрата ѝ. Карол имаше чувството, че ще се разтопи от всяко докосване.

Беше полудяла от желание, когато най-последно той коленичи между краката ѝ и допря твърдата си мъжественост до тръпнещата ѝ от страст мекота. Тя се повдигна, за да посрещне тласъка му, и тялото ѝ се отвори, за да го поеме и се слее с неговото.

— Каролайн? — Той спря за секунда. Искаше да се увери, че тя го желае и не се страхува.

— Всичко е наред. Не ми причиняваш болка — отвърна тя, изненадана колко лесно проникна в нея. Защо не бе почувствала болка, когато се намираще в тялото на девствената лейди Каролайн? Ала страстта я завладя и изтри всички въпроси от главата ѝ. — О, Никълъс, колко те обичам!

Карол се притисна още по-плътено към него. Усети как я изпълни цялата. Никълъс се движеше ритмично в нея, без да спира да я целува и гали. Тя тръпнеше и стенеше от наслада, докато накрая телата им бясно се понесоха във вихъра на освобождаващото удоволствие. Карол отметна глава назад и погледна към горящите пламъци в камината. Имаше чувството, че двамата с Никълъс са като тях — изгарят буйно и се разпадат в заслепяваща топлина.

— Тихо, скъпа моя, не плачи. — Той избърса сълзата от бузата ѝ. — Знаеш, че те обичам и никога няма да те изоставя и няма да спра да те обичам заради това, което направихме.

— Сигурен ли си?

— Не знам какво става с мен. Никога досега не съм обичал — продължи той, сякаш не бе чул въпроса ѝ. — Ала любовта ми е толкова пълна и съвършена, въпреки че дори не съм и сънувал, че това може да е възможно. Каролайн, мисля, че ако те няма, ще умра.

В този миг Карол разбра, че не може да му каже истината. Рано или късно тя ще се върне в двадесети век, а той ще се ожени за лейди Каролайн. Той ѝ каза, че ще умре без нея, и тя не можеше да го остави да страда цял живот по жената, която е обичал и изгубил. Тя щеше да почувства болката и страданието дори през преградата на времето и

пространството. Единственото решение бе да го остави да вярва, че жената, която обича, е истинската лейди Каролайн.

— Каква удивителна радост — промърмори той, като продължаваше да я държи в прегръдките си — е да откриеш истинската любов.

След една дълга целувка той се отдръпна от нея, подпря се на лакът и се загледа в лицето ѝ. Заговори меко и нежно, сякаш искаше да я успокои за стореното.

— Каролайн, скъпа моя, има нещо, за което искам да те попитам. Моля те, не се смущавай и не се страхувай да ми кажеш истината. Знаам, че точно това искаше да ми кажеш миналата нощ в каретата и точно заради това си дошла днес в дома ми. Само нещо толкова важно може да те накара да пренебрегнеш благоприличието. Както виждаш, въпреки че си се променила много, аз все пак добре те познавам — завърши с усмивка той.

— Какво искаш да знаеш? — Карол беше сигурна, че той не подозира истината. Безпокоеше го нещо друго.

— Едва повярвах на откритието си — Никълъс продължаваше да говори нежно и успокояващо, — защото знам, че ти винаги си била, с изключение на последните няколко дни, образец на добре възпитана млада дама.

— Да не би да съм казала или направила нещо, което те обижда?

— Не мога да отговоря на въпроса ти, преди да чуя обяснението ти. Знаам, че вероятно има съвсем невинно обяснение и аз искам да те изслушам без гняв и без да те обвинявам.

— За какво говориш? — Карол стана и се отдръпна от него, за да може да мисли разумно. Допира до топлата му кожа замайваше главата ѝ.

— Скъпа моя — тихо рече той, — ти не си девствена.

— О, Господи! Сигурен ли си? Разбира се, че си сигурен. Затова спря, нали? И какво ли си мислиш за мен? Знаам колко е важно в този век младоженката да бъде девствена. Никълъс, означава ли това, че ти искаш да развалиш годежа?

— Това означава, че искам да знам какво се е случило с теб. Някои момичета яздят много и понякога това се случва, но ти не обичаш да яздиш. Е, Каролайн? — Той също седна и изпитателно я

изглежда. Не изглеждаше ядосан, но Карол бе убедена, че е ужасно разочарован от годеницата си.

— Знам, че едва ли ще имаш добро мнение за мен, след като си позволих да дойда сама в дома ти. Сигурно ти не искаш да се ожениш за мен след откритието, че аз съм... как да го нарека, Никълъс? Използвана? Това ли е върнатата дума? — Тя видя, че той се намръщи.

— Просто ми кажи какво се е случило. Имам право да знам и искам да те изслушам.

— Знам, че ще проявиш разбиране и ще бъдеш много по-мил, отколкото друг мъж в подобна ситуация би бил. Как можах да бъда толкова глупава и да разруша всичко между теб и лейди... — Тя спря и се втренчи в него. Лицето му бе преbledняло, а очите му я гледаха твърдо. Когато тя се премести, за да се отдалечи от него, той протегна ръка и я придърпа по-близо.

— *Отговори на въпроса ми, Каролайн.* — Държанието му бе толкова властно, че тя се предаде и му каза истината.

— Мислех, че той ме обича. Каза, че ще се ожени за мен. Ала после обстоятелствата се промениха и той ме изостави.

— Кога? Кога се случи това?

— Преди повече от осем години.

— Осем години? Ти си била само на шестнадесет години? Та ти още си била ученичка! Каролайн, къде са били родителите ти? Как са могли да позволят това да се случи? — Тя не отговори. Когато продължи, в гласа му се усещаше студена нотка. — И колко дълго продължи тази история?

— Нямаше никаква история! — извика тя. — Това се случи веднъж. Стана много бързо и ми беше много неприятно. Всъщност беше доста болезнено. И имаше много кръв. Той ме накара да се чувствам омърсена и емоционално опустошена. След този един-единствен път не съм му позволявала да се доближи до мен. Ала аз все още си мислех, че той ще се ожени за мен. Бях уверена, че и той ме обича, въпреки че бе взел против желанието ми това, което искаше. — По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя не им обърна внимание.

— Кой беше той? — властно запита Никълъс и Карол си помисли, че сигурно ще иска да убие този мъж. Е, поне това не бе възможно.

— Името му е Робърт Дръмонд. Ти не го познаваш.

— Сър Робърт Дръмонд? — Гласът му прозвуча твърдо. — Чувал съм за този мъж, но винаги съм избягвал компанията му.

— Не, това е невъзможно — простена Карол, страхувайки се от най-лошото. Дори след онази ужасна нощ, когато Робърт нехайно бе отнел девствеността ѝ, тя имаше странното чувство, че все още не е приключила с него. Когато баща ѝ банкрутира, той изчезна от живота ѝ и тя никога повече не го бе виждала, ала споменът за него я преследваше, където и да се намираше. Беше като някаква неуловима и зловеща сянка.

— Цяло щастие е за него, че миналата година напусна страната, иначе щях да го извикам на дуел — рязко рече Никълъс.

— Напуснал е Англия? — повтори тя, като се чудеше как е възможно да съществуват двама безчувствени и студени мъже като Робърт Дръмонд. Отново изпита старата болка и гласът ѝ затрепери. — Надявам се да е отишъл право в Ада.

— Всъщност замина за Америка, за да избегне гнева на един баща. От това, което чух, постъпил е също като с теб, скъпа моя. Съжалявам, че са те използвали толкова лошо, Каролайн, и че семейството ти не е успяло да те предпази от този мъж. Родителите ти е трябвало да проявяват повече отговорност за теб.

— Предполагам, че ще искаш да развалиш годежа — прошепна нещастната жена и втренчи поглед в ръцете си. — Знам, че аристократите се женят само за девственици, за да са абсолютно сигурни, че наследниците им са от тях.

Никълъс повдигна брадичката ѝ и я застави да го погледне. Карол се срамуваше толкова много, чувстваше се така унижена, че искаше да се скрие и да избяга. Той мълчеше, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Когато накрая заговори, думите му не бяха тези, които бе очаквала да чуе.

— Как мога да те отхвърля след всичко, което преди малко се случи между нас?

— Сега не беше същото — възрази Карол. — Този път аз желяех, а не мразех това, което стана. Аз бях съгласна. Ако ти бях казала не, ти щеше да спреш. Аз изпитах удоволствие от това, което правехме. Има голяма разлика, Никълъс.

— Сега вече разбирам защо ти винаги се държеше толкова студено с мен, както и с другите мъже. Нищо чудно, че до двадесет и

четири годишна възраст не си искалата се омъжиш. Ти си била наранена и не си искала да имаш нищо общо с мъжете след онази трагична случка. Смятам, че е истинско чудо, че си успяла да преодолееш отвращението си от акта на близост между един мъж и една жена. Навярно след онзи ден си го смятала за нещо ужасно жестоко. Никога няма да забравя, че ти ме обикна достатъчно, за да ми се отдадеш доброволно. Ти ми се довери и повярва, че аз няма да ти причиня болка. — Плъзна пръст по бузата ѝ, а сетне докосна леко ъгълчето на устните ѝ. — Сега те разбирам много по-добре, Каролайн, искам да променя условията на нашето споразумение.

— Знам. Ти не желаете да се ожениш за мен. — Карол вдигна глава и предизвикателно го погледна. — Добре, Никълъс. Благодаря ти за любезните думи, но те наистина не бяха необходими. Съгласна съм да развалим годежа, без да вдигаме излишен шум. Така ще избегнем скандала. Знам колко важно е за теб да запазиш неопетнено доброто си име. Както и да е. — Карол пое дълбоко въздух. Сърцето ѝ бе разбито. Бе постъпила глупаво, като позволи на страстта към този мъж да завладее душата ѝ. — Искам само едно нещо от теб. Трябва да ми обещаеш, че ще дадеш на Пенелопи обещаната зестра, за да може тя да се омъжи за лорд Саймънс. Пенелопи не бива да страда заради грешките на моята младост. И не искам тя да узнае каква е истинската причина за развалянето на годежа ни. Можем да ѝ кажем, че е по взаимно съгласие.

— Каролайн! — Никълъс ѝ се усмихна и заговори. Когато свърши тя все още не можеше да повярва на ушите си. — Изумен съм как досега не съм разбрал каква изключителна личност си ти. Благодаря на небесата, че преодоля страха и отвращението си след ужаса, който си преживяла. Пенелопи ще получи зестрата си. Не се притеснявай за това. Пенелопи винаги ще бъде като сестра за мен.

— Благодаря ти. — Искаше той да престане да ѝ се усмихва по този влудяващ начин, когато сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка. Не само бе разрушила най-хубавото нещо в живота си, но бе разрушила и живота на лейди Каролайн, въпреки успокоенията на лейди Огъста, че не би могла да промени миналото. Това беше непроситимо, защото лейди Каролайн не бе ѝ причинила нищо лошо.

— Струва ми се, скъпа моя — каза Никълъс, като продължаваше да се усмихва, — че ти не си ме разбрала правилно. Не искам да

развалям нашия годеж, нито да променям финансовото ни споразумение. Искам да променя някои лични условия.

— Какво искаш да кажеш? — смаяно попита тя.

— Мисля, че знаеш. Ние се съгласихме да се сгодим водени единствено от практични съображения. Аз исках да имам наследник на титлата и богатството си, а ти искаше да осигуриш зестра на сестра си, за да може да се омъжи за този, когото обича. И двамата забравихме за емоционалната страна на нашия брак. Каролайн, ще го кажа още един път. През трите последни дни аз дълбоко и искрено се влюбих в теб. Нищо, което научих през този следобед, не е в състояние да промени чувствата ми.

— Искаш да кажеш, че ме обичаш въпреки ужасното ми минало? — възкликна тя, все още не вярвайки.

— Аз самият съм изненадан — тъжно отвърна той. — Каролайн, ще ти призная съвсем честно, че ако до днес някой ме бе попитал как бих постъпил в подобен случай, щях, без да се замисля, да отговоря, че бих отхвърлил подобна жена. Ала не бих могъл да се откажа от теб. Да, аз те обичам с цялото си сърце. Любовта ми стана по-силна заради смелостта, която прояви да ми признаеш всичко за миналото си. Имаш ли представа какво означават твоето доверие и честност за мен? — Никълъс коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — Лейди Каролайн — официално, заговори той. — Искам да се сгодим отново, тук, още сега. Давам тържествено обещание, че ще те обичам, ще се грижа за теб и ще те защитавам, докато смъртта ни раздели. Ще ти бъда верен и предан съпруг. Кълна се в честта си!

— Никълъс, абсолютно ли си уверен в това, което казваш? — извика Карол, смутена и ужасена от думите му. Той погрешно бе разбрал намеренията, с които тя дойде при него. Запита се какво ли ще стане, когато Никълъс се ожени за истинската лейди Каролайн, която вероятно бе девствена?

— Никога досега, не съм бил по-сигурен. — Повдигна ръцете ѝ до устните си, целуна ги, а сетне се наведе и целуна устните ѝ, за да подпечата новото им споразумение.

— И аз те обичам — промълви Карол. — Винаги ще те обичам, където и да се намирам.

— Ти винаги ще бъдеш до мен — прошепна той, — защото, след като се оженим, никога няма да ти позволя да бъдеш някъде другаде.

— Повали я върху мекия килим и отново се любиха. Този път страстта им бе още по-силна и пламенна. Двамата бяха открили душите и сърцата си и телата им се сляха в невероятната хармония на любовта.

По-късно Никълъс ѝ помогна да се облече, извика каретата и я съпроводи до Марлоу Хаус.

— Не забравяй за бала довечера — напомни ѝ той, докато чакаше икономата на лейди Огъста да отвори вратата.

— Няма.

— След като вече сме наистина сгодени — добави той и се усмихна — имам право да ти заповядвам.

— Сигурен ли сте, милорд? — Не можа да се сдържи и също му се усмихна. — И какви са заповедите ви за довечера?

— Искам да запазиш всички валсове за мен. Доколкото си спомням, ти поиска да открием нашия годежен бал с валс. Тогава за пръв път, Каролайн, те видях в нова светлина, очите ти блестяха от дързост и непокорство и аз почувствах, че те обичам.

— Никълъс, никога няма да танцувам валс с друг мъж, освен с теб — обеща тя.

— Милейди — започна икономът, когато тежката дъбова врата се затвори зад тях, — лейди Огъста е в гостната стая. Нареди ми да ви предам, че иска да ви види веднага щом се приберете.

Лейди Огъста бе облечена в тъмнозелена рокля с висока талия и дълги ръкави. Приличаше на статуя, докато стоеше изправена и гледаше приближаващата се Карол.

— Няма нужда да питам къде си била — каза тя със същия студен тон, който Карол много пъти бе чувала от нея, докато ѝ беше компаньонка в двадесети век в Лондон. — Достатъчен е един поглед върху зачервените ти страни и искрящите очи и всеки глупак ще разбере, че си се любила с Никълъс.

— Няма да го отрека, без значение какво наказание сте ми отредили. Не се срамувам от това, което се случи днес следобед. — Младата жена се опитваше да говори твърдо, но гласът ѝ леко трепереше и тя стоеше на разстояние от привидението. — Единственото, което ме тревожи, е, че това, което сторих, може да

промени по някакъв начин хода на историята или може да разруши живота на лейди Каролайн.

— Защо тази вероятност те безпокои? — Стори ѝ се, че очите на лейди Огъста я пронизват и стигат до дъното на душата ѝ. Карол не можеше да каже нищо друго, освен истината.

— Лейди Каролайн не ми е сторила нищо лошо. След като последните дни аз живях в тялото ѝ, започнах да я харесвам. Възхищавам се на решението ѝ да се пожертва заради щастието на сестра си. Не искам да направя нищо, което би я наранило, или да объркам живота ѝ в резултат на необмислените ми действия.

— Радвам се да чуя, че си загрижена за някого друго, освен за себе си. Тази тревога за съдбата на лейди Каролайн показва, че са настъпили важни промени в характера ти.

— Не само това. — Студените очи на лейди Огъста продължаваха да я гледат пронизващо, но Карол бе решена да отиде докрай и да каже цялата истина. — Влюбих се в Никълъс и го обикнах с цялото си сърце. Винаги ще го обичам.

— Много жалко — отвърна лейди Огъста, ала в гласа ѝ не се долавяше и капчица съжаление.

— Защо?

— Защото е време да се върнем в двадесети век — отвърна привидението.

ГЛАВА ШЕСТА

— Да се върнем обратно сега? — извика Карол. — Не, моля ви, не още!

— Отначало не искаше да идваш в миналото — напомни ѝ лейди Огъста. — Искаше да те върна обратно в мизерната ти стаичка, към скучното ежедневиe.

— Знам, но това беше, преди да срещна Никълъс.

— На когото се обясни в любов — подигравателно изрече лейди Огъста.

— Аз го обичам и вие не можете да промените това.

— Може би не искам да го променям. — Студените очи на лейди Огъста изпитателно изучаваха лицето ѝ. — Толкова много ли го обичаш? — хладно попита тя.

На Карол ѝ се искаше тези очи да не я гледат така пронизващо, за да може да излъже. Страхуваше се, че ще се случи нещо лошо с нея и Никълъс, ако привидението узнаеше за дълбочината на любовта ѝ към него. Не можеше да излъже, нито пък можеше да се измъкне с извъртането, че ако определи колко много обича някого, това би означавало, че изобщо не го обича. Трябваше да каже истината.

— Обичам го с цялото си сърце и душа и... да... и с тялото си, също.

— Макар че ти не можеш да промениш хода на историята с присъствието си в миналото, *ти* успя да промениш чувствата на Никълъс към годеницата му.

— Той обича *мен*. Той ме обикна, защото съм различна от Каролайн. Сам ми го каза. А аз съм различна, защото не съм лейди Каролайн, а съм си аз — *Карол Саймънс*.

— Не се самозалъгвай, Карол. Никълъс е предопределен за лейди Каролайн. Той ще се ожени за нея, не за теб. Тя, а не ти, ще роди децата му и ще живее щастливо с него до дълбока старост.

— Тогава защо се интересувате дали го обичам? Очевидно аз не мога да променя нищо, тогава какво значение има дали доброволно ще се откажа от него?

— Ти направи това, за което бе изпратена в онази отдавна отминала епоха.

— Това не е отговор. Струва ми се, че всичко, което успях да сторя, е да нараня едни прекрасни хора, които не са ми сторили нищо лошо. Благодарение на мен Никълъс вярва, че лейди Каролайн се е отдала на друг мъж. — В съзнанието ѝ изплуваха страстните сцени от изминалия следобед. Спомни си откритието на Никълъс, че тя не е девствена, нежното му държание и разбирането, с което бе изслушал ужасната ѝ история с Робърт Дръмонд. Ала Карол бе изповядвала своето минало, а не миналото на лейди Каролайн.

— Лейди Каролайн не се е отдала на друг мъж. — В гласа на лейди Огъста прозвуча сърдечна нотка. — Девствеността ѝ бе отнета насила и с измама по същия начин, както и на теб.

Карол се втрени невярващо в нея. После бавно осъзна, че естествено лейди Огъста знае какво се бе случило между Карол Саймънс и Робърт Дръмонд в двадесети век. Тя умееше ловко да използва фактите, за да постига целите си.

— Лейди Каролайн имаше кратко познанство с предшественика на Робърт Дръмонд в деветнадесети век. Запознанството завърши трагично за нея. Ужасът от изживяното скова чувствата ѝ и тя не бе в състояние да изпитва любов към друг мъж. Днес ти заличи този срамен и болезнен за нея спомен. Ти успя да го сториш, защото може би вече си се излекувала от раната в сърцето и душата си, откакто обикна Никълъс. Само истинската любов може да заличи подобни рани.

— Значи с лейди Каролайн се е случило същото, както с мен? И в двата случая виновникът е бил мъж със същото име и със същия характер? Странно... Затова ли веднага я почувствах така близка? — Карол очакваше отговора на лейди Огъста, въпреки че вече знаеше какъв ще бъде той. И макар да бе изненадана от загадъчното съвпадение в съдбите на две жени от различни епохи, знаеше, че това е истина. — Значи затова изпитах ужас, когато ласките на Никълъс станаха по-смели? Бедната, нещастна и уплашена жена! Знаем как се е чувствала.

— Както вече ти казах, действията ти днес следобед завинаги прогониха страха на лейди Каролайн от физическата любов.

— Нима? Излиза, че съм ѝ помогнала, а не съм я наранила, така ли? О, колко се радвам, ако наистина е така. — Карол се уплаши, че ще се разплаче. Чувствата ѝ бяха толкова объркани и противоречиви.

— Последното и най-важно нещо, което можеш да направиш за лейди Каролайн — започна лейди Огъста, — е да се откажеш от любовта си към Никълъс. Съществува едва доловима разлика между теб и лейди Каролайн. Тази разлика го безпокои, затова той ти повтаря, че си се променила, защото той възприема тази разлика като промяна в годеницата си. Ако ти не се откажеш от любовта си към него, той никога няма напълно да приеме или да обича бъдещата си съпруга, защото, след като напуснеш неговата епоха, на него ще му липсва тази малка промяна, която той смята, че е настъпила в характера ѝ. Има само един начин да се разреши този проблем. Ти трябва да го освободиш, Карол.

— Ако искате да ми кажете, че трябва да спра да го обичам, трябва да знаете, че това е невъзможно. Не мога просто така да се откажа от чувствата си.

— Не съм казала да спреш да го обичаш. Аз казах да се откажеш от него. И то *доброволно*. Готовността да пожертваш собствените си егоистични желания заради щастието на другите е най-важната част от пребиваването ти в миналото.

— Вероятно мислите, че това ще ме направи по-добра — промърмори Карол и в гласа ѝ прозвуча нотка от стария ѝ сарказъм.

— Знам, че ще те направи. Изборът е твой, Карол. Ти и само ти можеш да освободиш Никълъс и да му дадеш възможност да обича жената, за която ще се ожени. — Лейди Огъста чакаше напрегнато, а острият ѝ поглед не се отделяше от лицето на Карол.

Отне ѝ по-малко от секунда, за да вземе решението си. Лекотата, с която го прие, изненада и самата нея, но въпреки всичко изпита остра болка.

— Как бих могла да направя нещо, което би направило Никълъс дори и малко нещастен? — попита Карол. — Или да помрачи бъдещия му живот с лейди Каролайн? Ще се откажа от него. Не мога да бъда щастлива, но ще го сторя доброволно, така както вие желаете.

— Отлично. — Лейди Огъста въздъхна дълбоко и се отпусна. — Струва ми се, че си научила първия си урок много добре. Незабавно се

върщаме в двадесети век. — Тя повдигна ръце, за да прегърне Карол, както го бе направила преди, когато я пренесе в миналото.

— Не, почакайте! — Карол рязко се отдръпна, за да ѝ попречи да изпълни намерението си.

— Какво, променила си решението си? Толкова бързо? — възкликна лейди Огъста, като продължаваше да стои с разтворени ръце. — Засрами се, Карол. Вече бях започнала да си създавам по-добро мнение за теб.

— Ще се върна обратно с вас, но нека не е веднага. Вижте, нали свърших това, за което бях изпратена в миналото? Сама казахте, че съм се справила, при това много добре.

— Без да подозираш какво точно се изискваше от теб — напомни ѝ лейди Огъста. Карол реши да не обръща внимание на забележката ѝ. Искаше да помоли за нещо много важно.

— Искам нещо в замяна на това, което съм извършила — каза тя.

— Значи ти все още си егоистка. — Бледото лице на лейди Огъста отново придоби студено изражение.

— Не искам толкова много. Само още няколко часа. Позволете ми да отида на бала довечера. Позволете ми да танцувам един валс с Никълъс и за последен път да бъда в прегръдките му. След тази нощ няма да го видя никога повече... — Гласът ѝ затрепери и тя млъкна. Струваше ѝ се, че чувствата, надигащи се в гърдите ѝ, ще я задушат.

— Не съм сигурна дали би било разумно — отвърна лейди Огъста, ала се замисли върху молбата на Карол. — Винаги съществува опасност да кажеш нещо, което не би трябвало и което може да има фатални последици за хората от миналото.

— Няма да кажа нищо, което не е редно — обеща Карол. — Ще внимавам за всяка своя дума. Искам да прегърна Пенелопи за последен път. Странно е, че започнах да мисля за нея като за моя сестра, въпреки че я познавам толкова отскоро. Моля ви, лейди Огъста. Това означава много за мен. Дайте ми възможност да танцувам още един път с Никълъс. Само един танц! В мига, в който танцът свърши, ще тръгна с вас. Няма да се противопоставям, съгласна съм да ме отведете, където искате. Само ми позволете да му кажа сбогом. Той никога няма да го узнае, но това ще облекчи болката в сърцето ми и ще ми помогне да се примиря с мисълта, че никога повече няма да бъда с него.

— Закълни се, че ще спазиш старата дама.

— Вече ви казах, че ще го сторя, но щом искате, ще се закълна. Да, кълна се в моята любов към Никълъс.

— Не съм особено доволна от молбата ти, но виждам, че ти наистина обичаш Никълъс. Сега може и да не мислиш така, защото раната от раздялата ти с него е все още прясна и боли, но след време ще разбереш, че си щастлива. Аз никога не съм обичала като теб. Може би, ако бях открила сърцето си, никога нямаше да се намирам в това положение. Добре, ще останеш още малко тук и ще танцуваш първия валс с Никълъс. Обаче искам да ме разбереш добре. Когато заглъхне последният акорд, ние ще тръгнем оттук.

След разговора си с лейди Огъста Карол побърза да се отправи към стаята си. В коридора видя Пенелопи, нетърпеливо пристъпваща пред вратата.

— Чаках те! — извика девойката и се спусна към нея. — Каза ли ти леля Огъста чудесните новини за мен?

— Не. Говорихме за Никълъс. Какво се е случило, скъпа моя? — Стори ѝ се съвсем естествено да прегърне момичето, сякаш тя наистина ѝ бе сестра.

— След като изпихме шоколада и си изядохме вкусните пасти, Алвин... искам да кажа — лорд Саймънс — поправи се Пенелопи и се изчерви — ме придружи до къщата ни, а след това поговори с леля Огъста. Той настоя и аз да присъствам, въпреки че леля Огъста възрази, че не било благоприличие. Лорд Саймънс каза, че е получил съгласието на баща си да се ожени за мен при условие, че леля Огъста не се противопостави. — Пенелопи замълча за миг, преди да продължи. — Каролайн, Алвин всъщност поиска ръката ми, и то пред мен, а леля Огъста се съгласи! Ще се оженим през пролетта, много скоро след сватбата ти с Никълъс.

— О, Пенелопи! — Карол я прегърна и целуна. — Бъди щастлива през целия си живот, моя най-скъпа сестричке. В сърцето ми ти си моята единствена сестра.

— Каролайн, да не би да плачеш от радост за мен? — Девойката нежно избърса сълзите от бузите на сестра си. Тя не можеше да знае, че сълзите на Каролайн бяха не само породени от радостта от щастливия ѝ годеж, но и прикриваха болката ѝ от предстоящата

раздяла. Това беше тяхното сбогуване — Карол, лейди Огъста и Пенелопи щяха да присъстват на тържествената вечеря и на бала след нея, обаче двете сестри едва ли щяха да останат отново сами. Въпреки че не подозираше причината за сълзите ѝ, Пенелопи не бе глупава и се усъмни, че нещо със сестра ѝ не е наред. — Каролайн, ти сякаш не си на себе си... А дрехите ти са измачкани — отбеляза тя. — Никога досега не си била така небрежна към облеклото си. Да не се е случило нещо лошо? Разтревожих се за теб, когато с Алвин се прибрахме, а леля Огъста ми каза, че ти още не си се върнала. Къде беше?

— Отидох да видя Никълъс. Прекарахме заедно следобеда... говорихме за бъдещето. — Карол усети, че се изчервява.

— Ти си отишла в дома му без придружителка? Като гледам как изглеждаш, ми се струва, че вие двамата не само сте разговаряли. Да не би Никълъс да си е позволил волности?

— Аз нямах нищо против — искрено отвърна Карол.

— Каролайн! — ахна Пенелопи и след миг се изкиска. — Как си могла?

— Аз го обичам.

— О, какво облекчение! — Пенелопи дълбоко въздъхна. — А пък аз си мислех, че ти се омъжваш за него заради мен, за да се сдобиеш със зестра за мен.

— Предполагаше се, че ти не знаеш. Как си разбрала? — смаяно попита Карол.

— Да не би да ме смяташ за пълна глупачка? Досещах се, разбира се, след като преди няколко седмици леля Огъста ми каза, че аз ще бъда щедро осигурена в твоя брачен договор. Помислих си, че аз съм единствената причина да се съгласиш да се омъжиш за Никълъс.

— Тя никога не ми е казвала, че ти знаеш! А аз толкова се стараех да не се издам нито с една дума за съществуването на това споразумение. Да не би да искаш да кажеш, че и двете сме пазили една и съща тайна една от друга?

— Така изглежда. — Пенелопи тихо се засмя. — О, каква чудесна шега! През всичкото това време аз се чудех как да ти благодаря за доброволната жертва, която правиш заради моето щастие, защото винаги си казвала, че няма да се омъжиш за никого. Толкова е хубаво, че Никълъс е успял да, промени не само решението ти, но и сърцето ти.

— Обичам те, Пенелопи. — Думите се изплъзнаха удивително лесно от устата ѝ.

— Аз също те обичам. Ти си най-добрата от всички сестри! — възкликна Пенелопи и лъчезарно се усмихна. — Нали е истинско щастие, че Алвин и Никълъс са толкова добри приятели? И именията им в провинцията са близо едно до друго. Когато и двете се омъжим, няма да бъдем разделени завинаги и често ще се виждаме.

— Не мога да си представя, че някой на този свят би могъл да принуди сестра ти да се раздели с теб — прошепна Карол, уверена, че лейди Каролайн напълно би се съгласила с нея.

Бъдни вечер се празнуваше с пищен бал в една от големите лондонски къщи. Лейди Каролайн, сестра ѝ и леля ѝ бяха сред редовните поканени на тази вечер. Голямата зала бе специално украсена за Коледа. По стените, колоните и огромните огледала се виеха разкошни гирлянди от бръшлян, зеленика и елови клонки. Вазите бяха пълни с цветя, чийто упойващ аромат се смесваше с този на зелениката и еловите клонки, а стотици свещи от пчелен восък горяха в сребърните свещници и осветяваха залата и богато облечените гости.

Веселата и празнична атмосфера контрастиреше с тъжното настроение на Карол, но тя се усмихваше приветливо и едва ли някой би могъл да си помисли за мъката, която изгаряше душата ѝ. Бе облечена в рокля от светлорозова коприна, а на шията ѝ блестеше диамантената огърлица със сапфирената закопчалка, която Никълъс бе подарил на годеницата си.

За тази празнична вечер лейди Огъста бе избрала бледолилава рокля, падаща на меки гънки около тялото ѝ. На меката светлина на свещите овалните перли на огърлицата ѝ излъчваха нежно сияние. От нея се разнасяше ухание на лавандулов одеколон. Когато я видя, малко преди да тръгнат за бала, сърцето на Карол се скова от студ — лейди Огъста бе облечена в същите дрехи, с които се появи за пръв път през нощта в мизерната ѝ стаичка в Марлоу Хаус. Мисълта, че след няколко часа меките гънки на роклята на привидението ще се увият около тялото ѝ и ще я откъснат завинаги от хората, които бе обикнала, я накара да потръпне от мъка.

Трите дами се поздравиха с домакините и се насочиха към балната зала. Когато влязоха, видяха лорд Саймънс, който незабавно се приближи и ги поздрави. Той се усмихваше топло и лицето му грееше от щастие, когато се наведе да целуне ръката на Пенелопи. Младият мъж излъчваше такова очарование и доброта, че Карол разбра защо Пенелопи го обичаше толкова много. Той веднага си запази в бележника за танци на Пенелопи трите танца, които етикетът позволяваше, а в бележника на Карол се записа за два.

— Мога ли да наруша етикета и да танцувам още един танц с Пенелопи? — обърна се той към лейди Огъста. — Нали тя скоро ще бъде моя жена. Каквито и слухове да се появят, новината за нашия годеж скоро ще се разчуе и всички ще разберат.

Възрастната дама се съгласи и лорд Саймънс отведе Пенелопи, за да заемат местата си за първия танц. Карол гледаше как се отдалечава и си мислеше, че никога повече няма да разговаря с това момиче, което чувстваше като истинска сестра.

— Разкажете ми за тях — промърмори тя. — Искам да знам нещо повече за бъдещия им живот.

Лейди Огъста не отговори веднага. Също като Карол, и тя наблюдаваше Пенелопи и нейния годеник. След дълга пауза тя заговори, все още загледана в младата двойка.

— Разбира се, те ще се оженят и ще имат четирима сина и една дъщеря.

— А какво ще стане по-нататък? Лорд Саймънс се казва Алвин, а това бе второто име на баща ми.

— А, да — кимна лейди Огъста. — Сигурно си се досетила. Тридесет години след днешния ден, най-малкият син на Пенелопи и лорд Саймънс ще замине за Америка и ще се установи там. Тези двамата са твои прапрародители.

— Пенелопи е моя прародителка? — Очите на Карол се разшириха от учудване. Тя едва успя да премигне. — Благодаря ви, че ми казахте. А какво ще стане с Никълъс и Каролайн?

— Какво, пак ли заговорничите за бъдещето на Никълъс и Каролайн? — чу се познатият, любимият глас зад нея. Очите му лукаво се смееха. — Да не би да обсъждате някои промени в сватбените ни планове? Ако е така, предлагам да определим по-ранна дата. Струва ми се, че започвам да ставам нетърпелив. — След последните думи той я

погледна многозначително и Карол си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от любов и мъка.

— Всъщност ние говорехме за Пенелопи и Алвин лейди Огъста.

— Нима вече го наричате Алвин? — Никълъс продължаваше да се усмихва на Карол. — Означава ли това, че те са сгодени?

— Днес следобед те получиха одобрението и благословията ми, но това едва ли те учудва, тъй като ти много помогна за сливането на тези две любящи сърца — отвърна лейди Огъста. Гласът ѝ внезапно стана остър, което изненада Никълъс. Тя се усмихна и бързо добави: — Предполагам, че ще искаш да танцуваш следващия танц с годеницата си, Никълъс. От бележника на Каролайн виждам, че това ще бъде валс. Аз ще отида в игралната зала, за да изиграя един пикет^[1] с лорд Фелънър.

Карол искаше да помоли Никълъс да пропуснат този валс, за да танцуват следващия. Така щеше да бъде още малко с любимия си. Ала твърдият поглед на лейди Огъста я спря. Сърцето ѝ се свиваше от любов и мъка, но тя му подаде ръка и двамата се отправиха към дансинга. Никълъс я прегърна и танцът започна.

Карол знаеше, че ѝ остават броени минути, през които може да го докосва и да се люби на красивото му, мъжествено лице. Искаше да го запомни завинаги и затова погледът ѝ не се отделяше от него, докато се въртяха по блестящия под. Той танцуваше уверено, а тя го следваше без усилие. Сякаш бяха създадени винаги да бъдат близо един до друг, както в този миг, когато той я гледаше с безкрайна любов. За няколко кратки мига, във вихъра на танца, те се гледаха като омагьосани, и като че ли душите и сърцата им се сляха завинаги, извън границите на времето и пространството.

— Толкова много те обичам — прошепна Карол. — Каквото и да се случи в бъдеще, никога не го забравяй и никога не се съмнявай, че съм ти благодарна за днешния следобед. Не съжалявам за това, което направихме. И никога няма да съжалявам!

— Аз също не съжалявам за тези часове. — Нежната му усмивка едва не я накара да се разплаче. — Обичам те, Каролайн... — Никълъс каза още нещо, ала музиката свърши и гласът му заглъхна в ушите ѝ.

— Никълъс? — Не беше сигурна, че той я чува. Това, което Карол чу, бе гласът на лейди Огъста, въпреки че тя би трябвало да е в игралната зала. Вероятно в този момент истинската лейди Огъста

играе пикет с лорд Фелънър, без да подозира за това, което става. Тази лейди Огъста бе невидима за останалите.

— Танцът, който ти позволих като специално благоволение, свърши — каза привидението. — Сега трябва да тръгваме.

За един кратък миг Карол все още бе в прегръдките на Никълъс, но в следващия фигурата му започна да губи очертанията си. Балната зала потъна в мрак и музикантите, които току-що бяха свирили, започнаха да избледняват.

— Моля ви, лейди Огъста, почакайте само за миг! Позволете ми да го видя, че е щастлив с нея. Искам да знам, че не страдам напразно.

— Не мога да ти позволя да останеш още в това време — започна лейди Огъста, но спря. Прекъсна я друг, по-дълбок глас, глас, който отекваше като гръм в главата на Карол, но в същото време бе нежен като въздишка.

Тъй като любовта ти е искрена — каза гласът — желанието ти ще бъде изпълнено. Гледай!

Мракът около нея се разкъса и младата жена отново видя балната зала, осветена от свещите и изпълнена с празнуващи хора. Лейди Каролайн стоеше изправена до Никълъс, а ръката ѝ бе в неговата. В този миг тя се олюля и сложи ръка на челото си. Никълъс се наведе към нея. Красивото му лице бе загрижено. Тя му каза нещо и Никълъс се усмихна. Той я хвана под ръка и я поведе към големия френски прозорец, който гледаше към градината. Всяка част от Никълъс излъчваше любовта и загрижеността, която той изпитваше към годеницата си.

Те ще бъдат щастливи — прошепна гласът в ухото на Карол — *и тяхното щастие е твое дело.*

— Благодаря ти. — Карол изрече думите на глас. Бе уверена, че собственикът на гласа ще я чуе.

— Хайде, Карол. — Този път бе лейди Огъста. — Останахме повече, отколкото трябваше.

Ръцете на лейди Огъста се обвиха около нея. Този път Карол бе по-подготвена за ледената прегръдка на привидението. Този път и най-безмилостният студ не би могъл да се сравни със страданието и болката от раздялата с единствената любов в живота ѝ. Сърцето ѝ бе сковано от жестокия студ на самотата.

— Никълъс! — Викът, който се отрони от устните ѝ, приличаше на стенанието на някоя нещастна душа, която се отправя към ада.

— О, Карол — промърмори лейди Огъста, — ти все още не разбираш. Има още толкова много... трябва да преживееш още много...

---

[1] Игра на карти. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
КОЛЕДА В НАСТОЯЩЕТО
ЛОНДОН, 1993 Г.

ГЛАВА СЕДМА

Студеният полъх я събуди. Карол видя, че седи в старото дълбоко кресло с облегалки, а в камината се виждаха изгаснали въглени. Тя се опита да си припомни къде се намира. Тялото ѝ беше измръзнало и схванато, сякаш бе спала през цялата нощ в креслото без одеяло. Главата ѝ бе замаяна, а мислите ѝ бяха объркани.

Лека светлина се процеждаше през протритите завеси пред прозореца. Младата жена стана, отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна към малкия площад пред Марлоу Хаус. Мъглата се бе вдигнала, небето бе ясно и лъчите на слънцето блестяха и се отразяваха в малките цветни лампички, с които бе украсено коледното дърво, а клоните му се полюшваха от свежия утринен вятър. Неколцина ранобудни граждани се разхождаха по площада. Бяха облечени в дрехи от двадесети век.

— Какво се е случило? — Карол се извърна от прозореца и огледа мрачната, неприветлива стая. — Какво правя тук? Би трябвало да се намирам в красивата синя спалня до стаята на Пенелопи. Това вероятно е стая за прислугата, но какво правя аз тук?

Тя отвори вратата, излезе в коридора и се огледа. В дъното се виждаше стената, която след Втората световна война разделяше Марлоу Хаус на две по-малки къщи. Синята спалня на лейди Каролайн се намираще от другата страна на стената, един етаж по-надолу.

— Нима всичко е било само сън? Но как е възможно, след като продължи толкова дълго и бе така хубаво? — Смутена и объркана, Карол се върна в стаята си и затвори вратата. — Сигурно съм сънувала. Всичко друго би било невъзможно. Духът на лейди Огъста? Абсурд. Не вярвам в духове. Никой разумен човек не вярва. Може би съм яла развалена храна и стомахът ми се е разстроил. Това понякога предизвиква кошмари.

Полупразната купичка с пилешки бульон стоеше на масичката до креслото. Отгоре плуваше тънко резенче гъба. Карол повдигна металния капак на другото блюдо и видя непокътната порция изстинало пържено пиле и зеленчуци. Парчето ябълков пай бе

недокоснато и вече не изглеждаше толкова съблазнително. Тя бързо захлупи капака.

— След като не съм изяла вечерята си, не бих могла да се натровя от развалена храна — каза си тя. — Не съм чувала празният стомах да причинява лоши сънища. По-скоро би трябвало да ме държи будна. Тогава какво се бе случило миналата нощ? И дали наистина беше миналата нощ? Или са минали няколко дни?

Тя бавно се отпусна в креслото и се опита да си представи всички подробности от пребиваването си в деветнадесети век. Трябваше да има някакво разумно обяснение.

Появата на духа на лейди Огъста... Пенелопи... Никълъс...

— Никълъс — прошепна тя, и мъка и безкрайна болка изпълниха сърцето ѝ. Всичко бе толкова объркано и нереално, но Карол бе сигурна в едно — чувствата, които изпитваше към Никълъс, бяха напълно реални.

— *Никълъс* — отново прошепна тя. — О, моя любов, моя скъпа, завинаги изгубена любов. — Сълзите бавно потекоха по бузите ѝ, но тя не им обърна внимание. Сви се в дълбокото кресло и се опита да намери успокоение за разбитото си сърце. Продължи да плаче, докато камериерката Нел не почука на вратата. Тя влезе, носейки поднос със закуската на Карол. Младата жена бързо избърса лицето си с ръкава на пенъоара, изправи се в креслото и се опита да изглежда спокойна.

— Вече сте станали? — изненадано попита Нел. Хвърли бърз поглед наоколо и добави: — О, вие *не сте си лягали*, така ли е, мис? Прекарали сте цялата дълга нощ в това старо кресло. О, мис, можете да хванете пневмония или дори нещо още по-лошо. Сигурно цялата сте измръзнала.

— Добре съм, не съм болна. Само малко ми е студено. — Не ѝ се искаше да тревожи момичето. Нел винаги се бе отнасяла добре с нея и се бе старала да направи поносим живота ѝ в Марлоу Хаус, а Карол невинаги ѝ бе отговаряла със същото. Сега за пръв път почувства вина за високомерното си държание.

— Изпийте горещия чай и хапнете малко. Това ще ви даде сили и ще се почувствате по-добре — посъветва я Нел. — Може би не е зле да си вземете една гореща вана — добави тя, наля чаша чай и я подаде на Карол.

Карол внимателно се взираше в момичето над издигащата се от чашата пара. То забележително приличаше на Ела, прислужницата, която се бе грижила за нея през последните няколко дни.

— Нел, какъв ден е днес?

— Днес е сряда, двадесет и втори декември. Остават още три дена до Коледа. Не се учудвам, че сте забравили кой ден сме след всички грижи по организиране погребението на лейди Огъста.

— Погребението — повтори Карол. — Нел, кажи ми, миналата нощ чула ли си някакви странни звуци из къщата?

— Какво искате да кажете с това „странни“?

— Просто необичайни звуци, или по-скоро гласове на хора, които не би трябвало да са тук.

— Като някой крадец например? — Не, Кремптън заключи вратата, след като гостите си отидоха, провери всички прозорци и включи алармената система. Вие знаете колко много държеше лейди Огъста всяка вечер да се включва тази система. Страхуваше се да не я ограбят или да не я убият в леглото ѝ, и бе наредила на Кремптън всяка вечер да я включва. А Кремптън не е от тези, които за една вечер ще си променят навичките. — Нел замълча за миг и лицето ѝ леко преbledня. — Защо ме питате, мис? Да не би да сте видели нещо? Моята стара баба ми казваше, че понякога духовете на хора, които току-що са починали, се връщат след погребението си. Те все още не са готови да отидат на небето или на друго място. Не бих казала, че трябва да ги обвиняваме за това. Сигурно за повечето хора, които са живели на земята, небето изглежда доста странно, а колкото до ада и пламъците... кой би искал да отиде там?

— Не съм сигурна дали съм чула или видяла нещо — рече Карол. — Може би е бил вятърът.

— Миналата нощ нямаше вятър, мис. Небето бе чисто и се виждаха няколко звезди. Ала когато целият град е осветен, едва ли могат да се видят повече звезди, нали?

— Сигурно съм сънувала — промърмори Карол. Не ѝ се искаше да продължава разговора. Нел бе заявила, че вечерта била ясна, но Карол ясно си спомняше, че бе видяла гъста мъгла. И бе чула вятъра. — Бях толкова уморена, че дори не съм си лягала, както сама забеляза, и съм заспала в креслото.

— Това старо и неудобно кресло сигурно е причина за лошите ви сънища — съгласи се момичето. — Послушайте ме, мис, вземете си една гореща вана. Тя ще ви стопли и освежи.

— Така и ще направя — обеща Карол. — Смятам да изляза да се поразходя. Би ли казала на мисис Маркс, че няма да се върна за обед?

— Разбира се, мис. — Нел взе подноса с изстиналата вечеря и остави таблата с обичайната закуска на Карол — чай и препечени кифлички.

След като се нахрани и постоя по-дълго във ваната с топла вода, Карол се почувства много по-добре. Когато се върна от банята, тя се вгледа в стаята си, и сякаш за пръв път осъзна колко мрачна и потискаща е обстановката.

За краткия си престой в деветнадесети век се бе научила да се наслаждава на удобствата и приятната обстановка. След разоряването на баща ѝ, и особено след самоубийството му, тя се бе отказала от елегантните мебели, хубавите дрехи в свежи цветове, цветята, музиката, театъра и от всички земни удоволствия. Беше се превърнала в нещо като отшелничка. Поведението ѝ бе реакция на нещастната съдба на баща ѝ и нелепата му смърт, сякаш единствено тя бе виновна за тях.

Но сега, след като бе живяла в удобния и приятен свят на лейди Каролайн, у нея се бе събудило желанието да внесе малко красота и в своя живот. Карол си припомни спалнята в синьо и бяло, красивите рокли на лейди Каролайн, парфюма ѝ с аромат на рози, стройната фигура на Никълъс, облечена в безупречно ушит вечерен костюм, и въздъхна.

— Никълъс, присъствието ти в онзи, взет назаем, живот, бе най-голямото удоволствие. Ако, знаех, че ще ме боли толкова много при мисълта, че никога повече няма да те видя, може би нямаше да се откажа така лесно от теб, дори и за твое добро.

Леката миризма на плесен, която се носеше в стаята ѝ и към която Карол бе толкова привикнала, че дори не забелязваше, сега внезапно я раздразни. Стори ѝ се, че се задушава, и бързо отвори прозорците. В стаята нахлу студеният, освежаващ декемврийски въздух.

— Как съм могла да живея по този начин? — промърмори тя. — След като започнах да работя за лейди Огъста, вече не бях толкова

бедна. Можех да си купя поне няколко възглавнички или нова покривка за леглото, за да освежа стаята. Бих могла да си доставям по някое удоволствие, като например да си позволявам обяд в ресторант поне веднъж в месеца!

Слънцето грееше и денят обещавахе да бъде приятен. Карол извади старото си, непривлекателно, но топло, и удобно кафяво палто, хвърли последен поглед към стаята и излезе навън.

Мина покрай апартамента на лейди Огъста на долния етаж. Нел почистваше стаите и прозорците бяха широко отворени. До нея достигна слаб полъх на лавандула.

— Реших да почистя стаите на лейди Огъста — каза Нел, като я видя. — Когато пристигне племенникът на лейди Огъста, ще го настаним тук. Това са най-хубавите стаи в къщата. Лейди Огъста не проявяваше излишна разточителност, но се грижеше за удобствата си. Вървете, мис — подкани я Нел, щом видя, че Карол стои нерешително, — вие и без това толкова много се грижихте за лейди Огъста през последните седмици. Имате нужда от почивка. Излезте и се поразходете на чист въздух. Слънцето и дългата разходка ще ви помогнат да спите по-добре довечера.

— Предполагам, че си права.

Карол се отправи към извитата стълба. Спря за миг и се огледа. Подът на черно-бели квадрати в салона беше същият, но самият салон изглеждаше много по-малък. Само преди един ден тя и Пенелопи слизаха заедно по тези стълби, смееха се и планираха обиколката си из магазините, и всяка от тях тайно се надяваше да срещне любимия си по време на разходката по Бонд стрийт.

Карол потисна обзелото я желание да събори стената, която преграждаше салона. Имаше чувството, че ако премахне тази стена, зад нея ще открие отново хората, които бе обикнала през изминалите няколко дни.

— Всъщност не са дни — каза си Карол. — Само една нощ. Само една нощ от *реалното* време ми бе достатъчна да се влюбя.

Ала докато стоеше и гледаше стената, здравият разум постепенно надделя. В другата, част на Марлоу Хаус живееше бизнесмен с жена си и двете си деца. Нищо не я очакваше там. *Нищо*.

Тъй като Кремптън не се виждаше, Карол отвори тежката дъбова врата и излезе на стълбите. Постоя за миг, за да поеме дълбоко въздух

и да успокои нервите си. Припомни си как Никълъс я бе съпроводил по тези стълби до къщата и колко изискано се бе държал пред иконома на лейди Огъста. А само допреди няколко минути той бе правил прекрасни неща с нея в тъмната карета.

С всички сили на волята си Карол си каза, че всичко това се е случило преди сто седемдесет и пет години. Ако въобще се е случило. А може би всичко е било само един сън?

— Не — високо рече тя и гласът и леко потрепери. — Знам, че всичко е било действителност. Нима бих могла да чувствам такава болка и любов, ако всичко е било само сън? Когато сънуваш, всичко се забравя няколко минути след като се събудиш. А тези спомени стават все по-силни и по-силни и аз все повече мисля за тях. Всичко това действително се е случило. Аз обичам Никълъс, но никога няма да го видя отново. Трябва да се примиря с това. Трябва да се науча да живея без него. Бедата е, че не съм сигурна, че ще успея.

Изпълнена със спомените за Никълъс, Карол прекара целия ден в разходки из улиците на Лондон. Веселата коледна украса по улиците и магазините я изпълваха с тъга и засилваха копнежа ѝ по изгубения свят от времето на Регентството, свят, в който мечтаеше да се върне.

Докато вървеше по Бонд стрийт, си спомни за това, което се бе случило през онзи следобед в миналото, за решението си да отиде в дома на Никълъс. Сега беше много по-лесно да го осъществи — бе обути в удобни и топли обувки, а освен това не валеше сняг и улиците не бяха заледени. Лесно намери улицата, но къщата на Никълъс не беше там. Видя един възрастен, добре облечен джентълмен, и се приближи към него. Представи се за преподавателка в колеж, която прави изследвания за периода на Регентството, и го попита какво е станало с Монфор плейс.

— Знам за коя къща ме питате — кимна мъжът. — Спомням си това място от моето детство. Тогава беше съвсем различно. Оригиналните сгради бяха разрушени по време на бомбардировките през Втората световна война. Сигурно сте разочарована, че не можете да откриете къщата, която търсите, но в Лондон има и други интересни сгради от този период.

Тя му поблагодари и той отмина надолу по улицата, като я остави загледана в модерната сграда, издигаща се на мястото на бялата къща, в която Никълъс се бе любил с нея.

— Всичко е било толкова отдавна — въздъхна Карол, — а за мен бе вчера. О, Никълъс, защо не мога да почувствам присъствието ти тук? Къде си сега? Предполагам, че си в някакъв друг свят... заедно с лейди Каролайн — тъжно добави тя. — Ти си мъртъв сега, вероятно си доживял до дълбока старост и си погребан преди повече от сто години. — При тази мисъл усети, че се задушава, и побърза да се отдалечи от улицата.

Късно следобед реши да се върне в Марлоу Хаус. По обратния път мина покрай малък цветарски магазин. Когато се приближи, вратата се отвори гостоприемно, за да посрещне клиентката. Ароматът на зеленина се смесваше с уханието на рози. Спомените отново я завладяха. Един ден преди Коледа гостната зала в Марлоу Хаус, преди много години, бе изпълнена със същите миризми.

— Може би все пак не е съвсем безсмислено да се дават пари за цветя — каза си Карол. — Колко много се радвах на букетите, които Никълъс ми изпращаше.

Множеството вази, пълни със свежи цветя и блестящото в зелено и бяло миниатюрно коледно дърво на витрината, я привлякоха неудържимо и Карол влезе в магазина. Купи няколко червени рози и три стръка вечнозелени растения. Огледа се, и водена от внезапен импулс, избра една купа от червено стъкло, в която бяха поставени напъпили снежнобели нарциси.

Когато приближи Марлоу Хаус, вече бе станало време за вечеря. Карол не използва предния вход. Вместо това тя бутна желязната врата на оградата пред къщата и слезе по външната стълба, която водеше към входа за слугите. Отвори старата врата, мина през тесен коридор, зави и влезе в кухнята. Готвачката изненадано я изгледа.

— Добър вечер, мисис Маркс — поздрави Карол. — Бихте и дали една малка ваза, за да натопя тези цветя? — Огледа се и видя, че мисис Маркс и помощничката ѝ приготвиха празничната вечеря. Из въздуха се носеше уханието на сладкиш с мед, който се печеше във фурната, а в една тавичка се виждаха два чудесни бели хляба, оставени да втасват. В други две тавички бяха подредени курабийки, върху

които в момента мисис Маркс поръсваше захар и счукани орехи. Помощничката ѝ Хети режеше лук и целина.

— Предполагам, че ще намеря нещо подходящо. Хети, остави ножа, преди да си си отрязала някой пръст, и иди да потърсиш в килера.

Мисис Маркс, както винаги, се държеше с Карол учтиво, но хладно. Карол отдавна подозираше, че готвачката не я харесва. Досега това никога не я бе притеснявало, но тази вечер, поради някаква причина, я ядоса студения поглед, който възрастната жена хвърли към цветята.

— Всъщност — каза Карол, като сваляше хартията, с която бяха увити цветята, — аз ги купих за масата в кухнята. Нел ми каза, че ще организирате коледно празненство и аз си помислих, че няма да е зле да купя малко цветя за украса. — Докато бе купувала цветята, не ѝ бе минавала подобна мисъл, напротив, бе ги купила за своята стая.

— О, нали са чудесни? — възкликна Хети, която влезе с ваза в ръка. — Толкова харесвам червени рози със зеленина. Много са подходящи за Коледа. Благодаря ви мис Саймънс. Ще изглеждат прекрасно върху коледната маса и всички ще можем да им се наслаждаваме.

— Празненството, което планираме — хладно изрече мисис Маркс, — ще бъде след два дена, а тези цветя ще увехнат дотогава.

— Ако увехнат, ще купя други — отвърна бързо Карол, като видя как лицето на Хети помръкна.

— Можете да вечеряте заедно с нас на Бъдни вечер — предложи момичето. Мисис Маркс неодобрително се намръщи. — Знам, че Нел вече ви е поканила.

— Съжалявам, но няма да мога. Имам планове за Бъдни вечер и за Коледа. Мои стари приятели от Америка са в Лондон и аз с нетърпение очаквам да ги видя отново. Хети, оставям ти цветята. Подреди ги както решиш. — Карол подаде букета на девойката и излезе от кухнята.

— Хм — измърмори мисис. Маркс, когато Карол затвори вратата. — Не знаех, че мис Саймънс има приятели.

— О, как може да кажете такова нещо! Всеки би трябвало да има приятели. Надявам се, че тя не е самотна — простодушно отвърна Хети. — Както и да е, цветята са много красиви.

Докато крачеше към стаята си, Карол беше ядосана на себе си. „Как можах да измисля толкова глупаво извинение? Сега ще трябва да изляза от къщата за Коледа, защото ако не го направя, те ще разберат, че съм излъгала, за да не вечерям с тях. Омръзна ми да се преструвам. През по-голямата част от живота си съм се преструвала и ми дойде до гуша от това! — Карол гневно разкъса хартията, с която бе обвита купата с нарцисите, наведе се и одобрително ги помириса. — Поне не миришат на лавандула.“

Тази мисъл я накара да застине на място, с купата в ръце. Последните думи на лейди Огъста, преди да отведе Карол от деветнадесети век, бяха, че предстоят още неща, а това означаваше, че вероятно привидението отново ще я посети. Младата жена не искаше отново да се среща с лейди Огъста. Искаше да забрави всичко, което се бе случило през изминалата нощ. Не мислеше, че някога ще бъде в състояние да забрави Никълъс, ала трябваше да остави необяснимите събития и спомени в миналото и здраво да залости вратата зад тях. Само така можеше да не полудее. Обаче трябваше да признае, че духът на лейди Огъста я привличаше.

— Мъртва тя е много по-интересна, отколкото бе като жива. Когато беше жива, тя бе просто една заядлива и неприятна старица. — Карол постави купата с нарцисите върху масичката до креслото и се отдалечи, за да види ефекта. — Не, тук не е подходящо място за тях. Може би е по-добре да ги сложа върху масичката до леглото. — Взе червената стъклена купа и се запъти към леглото.

— Мис Саймънс?

— За Бога, Нел, не ме стряскай така! — извика Карол. — Едва не изтървах купата. — Опита се да прикрие облекчението, което изпита — момичето не беше дух.

— О, ще бъдат много красиви, когато разцъфнат. — Нел одобрително погледна нарцисите. — Да, мястото им е до леглото. Така когато се събудите сутрин, те ще бъдат първото нещо, което ще видите. Хети ми каза, че сте й дали букет от червени рози. Тя каза, че никога не е получавала по-хубав подарък за Коледа.

— Не беше коледен подарък, просто исках да ви зарадвам.

— Не го казвайте на Хети, защото ще разбиете сърцето й. Тя мисли, че вие сте чудесна. — Нел остави таблата, която носеше. —

Мисис Маркс каза, че няма да сте тук за Бъдни вечер и за Коледа, така че нямало да приготвя храна за вас.

— Вярно е — кимна Карол, и мислено се прокле за прибързаното извинение, което вече ѝ създаваше неприятности. Не бе сигурна, че ресторантите ще работят по празниците, а дори и да намери някой, това ще означава, че трябва да плаща за храната, когато можеше да я получи безплатно в Марлоу Хаус.

— Ала тази вечер трябва да си изядете вечерята, а не като миналата вечер да я оставите недокосната — загрижено рече Нел. — Ето, погледнете какви вкусни неща има — добави тя и повдигна металния капак. Голямата сребърна чиния бе пълна със задушени в масло миди и раци, полети със сос от къри, панирана риба, ориз и грах. Десертът се състоеше от пресни круши и парче от сладкиша с мед.

— Чудесно мирише — рече Карол, — а освен това съм гладна. Ще донеса чаша вода за цветята, а след това ще изям всичко. Обещавам ти, Нел.

Но когато се върна от банята, младата жена забрави за вечерята. Закова се на място до вратата, стиснала здраво с две ръце чашата с вода, за да не я изтърве. Посетителят, който се бе навел над купата с цветята, се изправи и се обърна, когато Карол ритна вратата и тя се затвори с трясък. Светеше само лампата до креслото и стаята бе потънала в полумрак. Макар да не виждаше ясно фигурата, Карол много добре знаеше кой е посетителят ѝ.

— Добър вечер, Карол — каза лейди Огъста. — Чаках те.

ГЛАВА ОСМА

— Какво искате сега от мен? — попита Карол. — Не ми ли причинихте вече достатъчно зло?

— Според мен аз ти сторих добро — отвърна лейди Огъста, — и тази нощ ще продължа делото си.

— Отказвам да участвам в още едно пътуване във времето — твърдо заяви младата жена. — Още не съм се възстановила от последното.

— Разбирам колко трудно е да се промени сърцето ти — отвърна привидението с изненадваща симпатия в гласа. — Докато бях жива, никога не успях да го сторя, въпреки че имах много възможности. Може би ще се зарадваш да узнаеш, че по време на посещението ти в миналото ти научи няколко важни урока и предотврати много нещастия в живота на хората, които обикна в онова време.

— Една известна жена бе казала, че всяко добро дело се наказва. — Карол не можа да прикрие горчивината в гласа си. — Сега плащам за великодушното, което проявих към лейди Каролайн.

— Да, ти наистина бе много великодушна — кимна лейди Огъста. — Според мен ти получи признание за делата си. Обаче виждам, че не си преодоляла докрай егоизма си. Трябва да научиш още много през предстоящите две нощи. Ще започнем незабавно. — Тя пристъпи напред и Карол я видя по-ясно.

— Да не сте се облекли за някакво специално празненство? — Карол бе удивена от облеклото на неканената си гостенка.

— Харесваш ли роклята ми? Лично аз съм възхитена от постигнатия ефект. — Лейди Огъста бе облечена в тъмночервена кадифена роба, украсена с дълги гирлянди от бръшлян, тук-там прихванати с клонки имел и зеленика. На шията ѝ блестеше колие с рубини и диаманти, носеше обици също с рубини и диаманти, които достигаха до раменете ѝ, а на ръцете ѝ блестяха гривни в комплект с колието и обиците. Прошарените ѝ коси бяха прибрани в сложна прическа и бяха прихванати с красива диадема, която приличаше на короната на Снежанка.

— Приличате на коледното дърво, което този следобед видях на витрината на цветарския магазин — рече Карол.

— Облеклото ми е много подходящо, тъй като тази нощ ще бъдеш свидетел на коледно празненство в настоящето. — Лейди Огъста се приближи към Карол, която отстъпи назад и се притисна до вратата. — Хайде, Карол, ела с мен. Не бива да се страхуваш от мен.

— Защо не ме оставите на мира? — грубо попита младата жена.

— Скъпа моя — гласът на лейди Огъста прозвуча изненадано и в него се прокрадна горчива нотка, — надявах се, че няма да забравиш толкова бързо това, което научи миналата нощ. Съжалявам, че в теб отново се събужда предишното ти себелюбие.

— Нима си въобразявахте, че ще се радвам да ви видя отново, след като ме разделихте с единствения мъж, когото съм обичала? — извика Карол.

— Аз не те насилвах. Ти доброволно се отказа от него. Но ти все още не разбираш, а и как би могла? Натопи цветята си, скъпа моя, защото трябва да тръгваме. — Лейди Огъста се приближи към малката масичка до креслото и повдигна металния похлупак. — Виждам, че сега, когато не готви за мен, мисис Маркс отново се е върнала към ужасните си рецепти с кърри. Никога не съм понасяла тези слуги.

Лейди Огъста помириса яденето и с отвращение извърна нос.

— Аз пък обичам кърри — язвително отвърна Карол, докато наливаше вода във вазата с нарцисите. — Но предполагам, че няма да имам възможност да си изям вечерята нали? Ако възнамерявате да се появявате всяка вечер, преди да съм се нахранила, и да ме отвеждате някъде, сигурно ще умра от глад, преди да се откажете от плановете си да се намесвате в живота ми.

— Едва ли — усмихна се лейди Огъста и Карол потръпна от ужас.

— Къде ще отидем този път?

— Ела. — Лейди Огъста протегна ръка, но тъй като Карол не помръдна, усмивката ѝ изчезна и тя се намръщи. — Не се дръж детински. Чака ни много работа и нямаме време за губене. Ако не ме хванеш за ръката, Карол, ще трябва да те прегърна.

— О, добре. — Карол неохотно се приближи към привидението ѝ усети как студените пръсти се вкопчват в нейните.

— Не е толкова лошо, нали? — Лейди Огъста отново се усмихваше.

— Къде отиваме?

— Тази вечер ще направим две посещения. Първото е в помещението за слугите.

— Защо? — Младата жена се опита да измъкне ръката си, но привидението я държеше здраво.

— Имаш навика да задаваш прекалено много въпроси. Просто ела с мен и аз ще ти обясня.

След секунда те се озоваха в топлата, ярко осветена кухня в Марлоу Хаус.

— Как го направихте? Ние не слязохме по стълбите, дори не сме излизали от спалнята ми.

— Възхитително, нали? Възможността да се пренасям мигновено от едно място на друго ме забавлява изключително много.

Карол почти не обърна внимание на думите ѝ. Тя се бе втренчила в Нел, Хети и мисис Маркс, които шетаха из кухнята.

— Нел, какво правиш? — попита Карол и хвана камериерката за ръката, ала Нел невъзмутимо мина покрай нея, сякаш Карол въобще не беше там.

— Тя не може нито да те види, нито да те чуе — каза лейди Огъста.

— Защо? Що за фокус е това? — извика младата жена.

— Ти продължаваш да мислиш, че аз си правя фокусни шеги с теб — раздразнено отвърна придружителката ѝ, — но това, с което ние двете сме се заели тази нощ, е изключително важно. Нито един от хората, които ще видим, няма да знае за присъствието ти. Докато сърцето ти не се промени напълно, ти не можеш да влияеш върху хода на събитията в настоящето. Сега виждаш сцена от деня в навечерието на Коледа в Марлоу Хаус. Твоята задача е само да наблюдаваш и да разсъждаваш върху видяното. След това трябва да помислиш как може да се подобри живота на другите.

Карол не отвърна нищо. Тя гледаше втренчено как прислужничките приготвиха храната за празничната трапеза под ръководството на мисис Маркс. Върху подносите, пръснати из цялата кухня, се виждаха наредени различни лакомства. Над плота на голямата печка се мъдреше печена пуйка, пълнена с кестени, а зад нея

бяха поставени една внушителна тенджерата с основния сос, четири купи с картофено пюре, буркан със сос от боровинки и още няколко чинии със зеленчуци. Масата в трапезарията на слугите бе застлана със снежнобяла, добре изгладена покривка, а по ръбовете на грижливо подредените чинии блестяха позлатени ивици.

— Взели са най-хубавия сервиз на майка ми — отбеляза лейди Огъста. — Онзи, от китайски порцелан. Е, всъщност, защо не? Никой няма да разбере, освен ако не счупят някоя чиния, а след като вечерята свърши, мисис Маркс ще се погрижи съдовете да бъдат измити, подсушени и прибрани на мястото им.

— Къде е Кремптън? — попита Карол.

— В мазето за вино — отвърна лейди Огъста, появи икономът с две прашни бутилки.

— Те са откраднали от виното ви за вечерята! — смаяно възкликна Карол.

— Според традицията, за Коледа на слугите се позволяват една или две бутилки вино, и аз винаги съм позволявала на Кремптън да избере виното. Струва ми се, че той си е останал честен и не е взел от най-хубавото вино. Сигурно е преценил, че слугите едва ли ще то оценят, за разлика от племенника ми.

Карол почти не обръщаше внимание на приказките на лейди Огъста. Цялото ѝ внимание бе погълнато от слугите. Когато жените свалиха престилките си, тя си помисли, че те вероятно бяха облекли най-хубавите си дрехи. Кремптън, който в момента отваряше първата бутилка вино, бе със сако, бяла риза и вратовръзка.

— Това е коледното тържество, на което и ти бе поканена, но отказа да удостоиш с присъствието си — обади се лейди Огъста.

— Много бих искала да опитам от ястията... — въздъхна младата жена. От пуйката, зеленчуците и препечените кифлички се носеше вкусен аромат. Тя знаеше от опит, че мисис Маркс бе превъзходна готвачка и устата ѝ се напълни със слюнка. — Гладна съм. Днес не съм обядвала, а сега, благодарение на вас, пропуснах и вечерята си.

— Ако се надяваш да хапнеш от тази храна, ще си останеш гладна — отбеляза лейди Огъста, — тъй като тя всъщност още не е приготвена. В момента виждаш как би протекло коледното

празненство, без никаква намеса от твоя страна. А сега да послушаме разговора им.

— Нали цветята са много красиви? — попита Хети, докато заемаше мястото си на празничната трапеза. — Все пак не увяхнаха. Беше много мило от страна на мис Саймънс, че е помислила и за нас.

— Така е наистина — обади се Кремптън, като изпревари неодобрителното, леко презрително изсумтяване на вечно начумерената мисис Маркс.

— Хм, всъщност мис Саймънс има добро сърце — намеси се Нел. Тя седеше начело на масата срещу Хети, а от дясната ѝ страна бе Кремптън. Мисис Маркс бе в другия край празничната маса.

— Мис Саймънс е суетно същество! — рязко заяви готвачката. — Ненавиждам ги тези сноби!

— О, не, мисис Маркс! — извика Хети, явно разстроена от обидното изказване. — Тя не е сноб. Винаги охотно е разговаряла с мен.

— По-тихо, Хети — смъмри я мисис Маркс. — Какво може да знае едно невежо момиче като теб за мис Саймънс?

— Знам, че я харесвам — настоя Хети.

— Нека не си разваляме с препирни празничната вечер — намеси се благоразумният Кремптън. — Наслаждавай се на храната, Хети, и бъди благодарна, че я имаме.

Икономът нарязва пуйката и всеки получи щедра порция месо, полята с вкусния сос от боровинки, с гарнитура от картофено пюре и сварени зеленчуци, плюс парче от пълнката и препечени кифлички. Всички се заеха с вечерята и около масата настана тишина.

— Сега ще донеса десерта — каза мисис Маркс и се изправи.

— Ще пийнем и по чашка коняк — допълни Кремптън, стана и се отправи към килера с провизиите. Хети и Нел започнаха да разтребват масата.

— Той е взел бутилка от най-хубавия ми коняк! — извика лейди Огъста, когато Кремптън се върна със сребърна табла в ръце, върху която се виждаха тумбести чаши за коняк и тъмна бутилка.

— Защо се възмущавате? Не се разтревожихте, че те са взели от виното ви. Каква е разликата между него и коняка? — запита Карол, която не можеше да откъсне алчния си поглед от храната. — Не мога ли да получа поне едно парче от пуйката? Много съм гладна.

— Нямах време за ядене. Трябва да научиш някои важни уроци от това, което виждаш пред себе си. Забеляза ли Хети?

— Какво за Хети? — Карол с мъка откъсна поглед от остатъците от пуйката и картофеното пюре и го насочи към кухненската прислужница. — Според мен Хети изглежда чудесно. Не виждам никаква промяна в нея.

— Точно така. Същата си е, както винаги. Знаеш ли защо Хети няма да се промени?

— Предполагам, че вие ще ми кажете — разсеяно отвърна Карол. Мислите ѝ все още бяха заети с храната.

— Хети никога няма да бъде нещо повече от кухненска прислужница, защото тя не умее нито да чете, нито да пише.

— Това са глупости. Всички в Англия ходят на училище.

— Винаги има деца, които не знаят това, което би трябвало да научат. Хети възприема по-бавно, а преподавателите в училище са претоварени и са недостатъчно. Учителите невинаги имат време да обърнат внимание на всички деца, които имат проблеми. Хети може да пише името си и да събира и изважда, но не може да чете гладко, както и не може дори да напише писмо. Успяла е да завърши училище, като се е стараела да научава наизуст домашните си, а учителите са били снизходителни към нея. Обаче в резултат на това тя е почти неграмотна и не може да върши никаква друга работа, освен да помага в кухнята.

— Какво безобразие — искрено се възмути Карол. — Хети е чудесно момиче и аз съм сигурна, че не е глупава.

— Не е глупава — съгласи се лейди Огъста. — Ако има добро образование, тя може да постигне много в живота. Но тя няма никакъв шанс, освен ако...

— Освен какво?

— Хети има нужда от учител, от някого, когото тя уважава. Такъв човек би ѝ помогнал да намери правилния път в живота.

— Ако мислите, че трябва да ѝ стана учителка, забравете го — рязко рече Карол. — Нямам никаква представа откъде да започна.

— Като начало можеш да я окуражиш. Или пък да разбереш къде има училище за възрастни. Можеш да предложиш услугите си на доброволни начала в подобно училище.

— Да предложи услугите си на доброволни начала? Вижте, вие може би не сте запозната с моето финансово състояние. Трябва да си намеря платена работа и не мога да се грижа за Хети.

— А, каква работа би мигла да си намери Хети?

— Не нося отговорност за Хети. — Ала докато го казваше, я прободете чувството за вина.

— Наблюдавай ги — нареди ѝ лейди Огъста и посочи към сцената в кухнята.

Мисис Маркс тъкмо поставяше големия пудинг върху сребърен поднос. Тя внимателно проби дупка в средата, наля коняк и го запали.

— Аз съм готова — обяви готвачката.

Мисис Маркс внимателно взе подноса с горящия пудинг, последвана от Нел и Хети, които носеха чинии, пълни с курабийки. Трите жени тържествено влязоха в трапезарията.

— Е — каза Кремптън, радостно усмихнат, — струва ми се, че това е коледна сцена, излязла направо от романите на Дикенс. Мисис Маркс, вие организирахте достоен финал на нашата дългогодишна служба в Марлоу Хаус.

При тези думи Хети избухна в сълзи. Нел хвърли разтревожен поглед към готвачката и се спусне да вземе чинията с бисквити от треперещите ръце на момичето, преди да я е изтървало на пода.

— Хети — опита се да я успокои Кремптън, — не бива да плачеш заради толкова радостен повод.

— Не е радостен повод — простена момичето. — Това са последните празници, през които сме заедно. Догодина Нел и аз може да сме в някоя много по-бедна къща.

— Вече няма бедни къщи — сурово рече мисис Маркс. — За Бога, момиче, няма ли най-последно да поумнеееш?

— Аз сигурно ще бъда на улицата — извика през сълзи Хети. — Няма да имам дом и никога няма да си намеря друга работа. Не ставам за нищо друго, освен за кухненска работа. Вие сама ми го казахте, мисис Маркс, и това е истина. *Истина е!*

— Хайде, успокой се, Хети. — Нел прегърна ридаещото момиче. — Аз ще се погрижа за теб. Обещавам ти, че ще го направя. Заедно ще намерим някоя работа. От вторник ще започнем да търсим, след като свършат коледните празници.

— Защо Хети е толкова разстроена? — обърна се Карол към лейди Огъста.

— Поради същата причина, заради която и ти вчера бе разстроена — отвърна привидението, — а и заради причините, за които вече ти обясних, Карол. Хети знае, че има много малко шансове отново да си намери работа. Как може едно необразовано момиче да си намери работа в сегашния жесток свят? След като Марлоу Хаус се затвори и се обяви за продан, тя няма да има дом.

— Има различни социални служби, които се грижат за хора като нея.

— Може би. Но според мен Хети се нуждае от загрижен наставник, а не от претоварен от работа социален работник.

— Нел заяви, че ще ѝ помогне.

— Положението на Нел не е по-добро от това на Хети. — Лейди Огъста замълча за миг, наблюдавайки двете прегърнати девойки, и Кремптън и мисис Маркс, които се гледаха недоумяващо и явно не знаеха какво да направят.

— Знам, че Кремптън и мисис Маркс работят за вашето семейство от края на Втората световна война, и поне те би трябвало да са добре обезпечени — каза Карол. Тя безуспешно се опитваше да потисне чувството на вина, което се надигаше в гърдите ѝ, докато гледаше покъртителната сцена. Каза си, че не е виновна за нещастното положение на двете прислужници, нито пък е длъжна да помага на страдащите около нея.

— Със съжаление трябва да призная, че нито баща ми, нито аз, заплащаме на слугите според заслугите им. Навярно Кремптън и мисис Маркс останаха толкова дълго при нас от чувство за лоялност, а и по силата на навика. Сигурно не са искали да се разделят. Не, те не са обезпечени. Едва ли са успели да спестят много от малките си заплати, а в завещанието аз им оставих незначителни суми.

— Но те са много съзнателни и трудолюбиви хора — извика Карол. — Защо не сте се погрижили за тях? И какво ще стане сега и с двамата?

— Кремптън и мисис Маркс ще обединят малкото си спестявания и ще се опитат да започнат нещо самостоятелно. Нел и Хети ще се опитат да намерят някаква работа, ала вече има много малко места като Марлоу Хаус, където едно момиче може да започне

работа като кухненска помощница и постепенно да се квалифицира за готвачка, икономка или камериерка. Хети и Нел ще трябва да си потърсят друга работа.

Но щом Хети не може да чете — възрази Карол, — то наистина тя трудно ще си намери друга работа.

— Винаги има и друг вид работа за едно отчаяно младо момиче. Най-древната професия. И Нел, и Хети, нямат семейства. С малко грим и с по-крещящи и вталени рокли те...

— Не! — извика Карол. — Как смееете да предлагате такова нещо! При всичките ужасни болести, които съществуват днес. Ами унижението? Проституцията ще бъде по-лоша и от смърт за тях. Ако все някак успеят да оцелеят, това, което ще са принудени да вършат ден и нощ ще разбие сърцата и душите им. Те не го заслужават.

— Ако някой не им помогне, те няма да имат голям избор. — Лейди Огъста сви покритите си с кадифе рамене. При това движение диамантените обици се полюшнаха и скъпоценните камъни заискриха. Около нея сякаш се излъчваше някаква особена, студена светлина, но само Карол можеше да я види. Лейди Огъста заговори с привидно небрежен тон: — Социалните работници са прекалено заети и едва ли ще обърнат внимание на две бедни и необразовани момичета. Така че какво друго им остава?

— Вие се опитвате да ме накарате да изпитам вина за нещо, което не е моя грешка — извика ядосано Карол. Тя се извърна, за да не вижда повече сцената в трапезарията. — Ако някой е виновен за тежкото положение на Нел и Хети, то това сте вие, лейди Огъста. След като сте толкова загрижена за бъдещата им съдба, защо не им плащайте по-високи заплати, или защо не им оставихте достатъчно пари в завещанието си?

— Имаш право да ми задаваш тези въпроси — кимна лейди Огъста и стаята отново се озари от странното сияние. — Никога няма да престана да съжалявам за отвратителните си постъпки. Вече знам нещо, за което никога не съм се замисляла, докато бях жива — ние носим отговорност за безпомощните създания около нас. За съжаление, вече не мога да помогна на Нел и Хети. Ти обаче можеш, но само ако имаш желание и искрено, от сърце, си загрижена за тяхната съдба.

— Как бих могла да помогна на Нел и на Хети, когато моето положение не е по-добро от тяхното? — изкрещя Карол. — Изведете ме отгук, моля ви! Достатъчно видях.

— Не е достатъчно. Има още. Обърни се, Карол. Гледай и слушай!

Докато лейди Огъста и Карол спореха, Нел бе успяла да успокои Хети и всички отново бяха заели местата си около масата. Кремптън се бе изправил и наливаше от кехлибарената течност в тумбестите чаши. Когато всички получиха по чаша от най-хубавия коняк на лейди Огъста, Кремптън заговори:

— Искам да вдигна няколко тоста. Първо за благословения празник!

— За празника! — повтори мисис Маркс и отпи от чашата си. Двете млади жени едва отпиха от коняка, сякаш много не се интересуваха от благословения празник.

— А сега — тържествено продължи Кремптън, — искам да ви помоля да прием за паметта на нашата покойна работодателка. За почитаемата ни господарка, за паметта на лейди Огъста!

— За паметта на лейди Огъста! — Мисис Маркс изпи до дъно чашата си и Кремптън я напълни отново.

— За лейди Огъста, лека и пръст... — смутено пророни Нел и се разплака.

— Да, за старата лейди — присъедини се и Хети, и отпи голяма глътка от чашата си.

— Много мило — усмихна се лейди Огъста.

— Да не забравяме времето, което прекарахме заедно — извиси глас Кремптън. — Сега искам да вдигна тост за целия персонал. Ние работихме добре заедно и искрено мога да кажа, че нашата малка група ще ми липсва.

— Добре казано, Кремптън — присъедини се мисис Маркс. — Наистина, много подходящ тост за всички нас. — Всички отново вдигнаха чашите си и отпиха.

— Аз също искам да вдигна тост. — Нел стана с чаша в ръка. — Забравихме мис Саймънс. За нейно здраве!

— За милата мис Саймънс! — Хети вдигна чашата си като храбро се опитваше да не се разплаче отново.

— Според английските традиции само икономът има право да предлага тостове — заяви мисис Маркс и неодобрително изгледа двете момичета.

— В името на светия празник — отбеляза Кремптън и отново посегна към бутилката с коняк, — аз ще пия за здравето на мис Саймънс. Сега не бива да бъдем дребнави, мисис Маркс. И двамата знаем, че хубавите времена, които преживяхме в тази стара къща, безвъзвратно отминаха. Нека в чест на последната Коледа, която прекарваме заедно, да проявим щедрост и милосърдие. — След тези думи той напълни отново чашите и всички пиха за здравето на Карол.

— Време е да тръгваме — каза лейди Огъста. — Тази вечер трябва да направим още едно посещение, а времето напредна.

— Какво ще стане с тях? — прошепна младата жена и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Как да им помогна, когато аз самата се нуждая от помощ?

— Освен ако сенките на безрадостното бъдеще не бъдат разпръснати от нечие загрижено и любящо сърце, — отвърна лейди Огъста, — то моите бивши слуги ще имат тежък и много труден живот. Както и да е, още не е време за действие. Първо трябва да видим още нещо.

И преди Карол да успее да каже нещо или да протестира, сцената около тях се промени. Както преди се озова от стаята си в кухнята при слугите, така и сега Карол се пренесе по улиците на Лондон. Въпреки че, когато бе наблюдавала празненството на слугите, бе вечер, сега навън бе ден.

— Това е следобедът преди Бъдни вечер — обясни лейди Огъста, сякаш бе прочела мислите на спътничката си. — Както и в трапезарията на Марлоу Хаус, така и тук, никой няма да ни види. Няма да можеш да промениш настоящето, докато първо не се промениш самата ти.

— А какво ще стане, ако аз не искам да се променям? — мрачно попита Карол.

— Това е последният отглас от старото ти егоистично мислене. Ти си твърде умна, за да не поискаш да се промениш, след като видиш всичко, което трябва.

— Бих искала да престанете да говорите толкова загадъчно — промърмори Карол. — Вече знам повече отколкото бих искала, и

всичко, което научих, не ме направи по-щастлива отпреди да се завърнете от смъртта, напротив сега съм по-нещастна.

— Не съм се завърнала — поправи я лейди Огъста. — Лейди Огъста, която някога познаваше, е завинаги мъртва.

— Както и Никълъс. — Думите се изплъзнаха, без да иска.

— Никълъс ли? — повтори привидението. — Карол, ти ме разочароваш. Със сигурност опитът от преживяното с мен би трябвало да те научи, че духът никога не умира.

— Вие сама току-що казахте, че сте мъртва. Значи, и Никълъс е „мъртъв“. — Карол недоволно поклати глава. Нямаше смисъл да продължава този безсмислен разговор. — Лейди Огъста, вие отново говорите със загадки.

— Не, просто ти казвам една проста истина, която ти не виждаш, защото все още си сляпа, а и си твърде нетърпелива, за да разбереш. А, ето че пристигнахме.

Те приближиха старата църква, намираща се недалеч от Марлоу Хаус.

— Познавам това място — възкликна Карол. Това е църквата „Сейнт Фиъкър“. Пасторът отслужи тук вашата погребална церемония.

— Преподобният мистър Лусиъс Кинкайд — усмихна се лейди Огъста. — Той е чудесен мъж.

— Наистина ли? Не съм забелязала. — Карол се намръщи, като си припомни свещеника и модерно облечената му съпруга. — Той ме заговори на вашето погребение и се опита да ме убеди да направя дарение на църквата.

— И ти, разбира се, му отказа. — В гласа на лейди Огъста прозвуча развеселена нотка. — И аз навремето му отказах, но сега мисля по друг начин.

Когато беше с лейди Огъста, Карол също като нея можеше да преминава през стени и да прекосява улици без усилие от своя страна. Те преминаха през стените на старата църква, които бяха изградени от стар камък, и се озоваха в малка градина, посветена на свети Фиъкър, патрона на църквата. В единия ъгъл се издигаше статуята на светеца, с лопата в ръка, вперил взор в лехата с пъпки на зимни цветя, която се простираше в краката му.

— Бедният стар сейнт Фиъкър! — Карол се спря и се вгледа по-внимателно в статуята. — Живял си преди толкова много години. Кой

би могъл да знае какво те е накарало да станеш отшелник и да се оттеглиш от света? И аз сторих подобно нещо, така че нямам право да те критикувам. Прости ми лошите думи, които казах за теб.

— Радвам се, че говориш толкова любезно и почтително с него — обади се лейди Огъста, а сетне добави по-остро: — Както и да е, твоите съжаления няма да му помогнат сега. Трябва да си по-мъдра и да запазиш съчувствието си за живите.

След миг лейди Огъста и Карол преминаха през каменната ограда около градината и влязоха в осветен, макар и доста оскъдно мебелиран и запуснат салон. Явно бе, че сградата е строена отдавна — мазилката на високия таван бе почерняла от пушек и доста изронена, а стените бяха напукани и се нуждаеха от боядисване.

В средата на салона бяха поставени метални маси, украсени с книжни гирлянди и заобиколени от евтини метални столове. От двете страни на вратата висяха няколко червени и бели звънчета, които завършваха украсата. В единия ъгъл на салона се виждаше изкуствено коледно дърво, по което светеха цветни лампички, накичено с изрязани от картон и оцветени фигурки на ангели и джуджета, блестящи гирлянди, изработени от учениците в неделното училище.

— Къде сме? — попита Карол. — Отново подушвам миризмата на печена пуйка.

— Заради това начинание преподобният Лусиъс Кинкайд те молеше за дарение — отвърна лейди Огъста. — Ти му отказа, но други се озоваха и вчера бяха донесени шест пуйки. Хората по Коледа винаги са по-милосърдни и са склонни да помогнат, въпреки че църквата се нуждае от помощта им през цялата година.

— За какво е тази помощ? Тази маса в дъното бюфет ли е? Това някакво празненство ли е? И ако е така, къде са гостите?

— Всеки момент ще бъдат поканени. Добре дошла на благотворителната вечеря, организирана от църквата „Сейнт Фиъкър“, Карол.

— О, това е столова — проумя най-после Карол. — Тук хранят бедните.

Зад салона имаше стая, от която се носеха апетитни миризми, и Карол разбра, че това е кухнята. Голямото помещение се изпълни с хора, някои от които бяха познати на Карол. Те изнасяха подноси от кухнята и ги редяха по масите.

Докато лейди Огъста и спътничката ѝ гледаха суетнята, се появиха преподобният мистър Лусиъс Кинкайд и съпругата му, понесли алуминиеви подноси, отрупани с резени от печена пуйка. Следваха ги две по-възрастни дами с тавички със сос и плънка. Останалите донесоха другите блюда за празничното угощение. Дори трите малки деца на семейство Кинкайд — русокоси и със сини очи — помагаха за подреждането на масите.

Подносите с месото бяха поставени върху нагорещени плочи, за да се запази храната топла. Неколцина мъже стояха отстрани като стражи, за да предотвратят евентуалната суматоха от гладни хора.

— Мисля, че вече можем да отворим вратите — обърна се мистър Кинкайд към помощниците си.

— Да благодарим на Господ, че времето е топло и хората, които чакат навън, няма да замръзнат — отбеляза мисис Кинкайд. — Винаги настава безпорядък, докато всеки получи чинията си с храна.

Мисис Кинкайд бе облечена за случая със светлочервена пола, достигаща до глезените ѝ, и със светлозелен пуловер с висока яка. Двете момченца и момиченцето, вчесани и изкъпани, също бяха облечени в красиви дрехи в зелено и червено. Мистър Кинкайд гледаше семейството си с оправдана гордост.

— Колко съм благодарен, че всички вие сте с мен и ми помагате — обърна се той към съпругата си, която се засмя и го целуна по бузата. Възрастните дами, които се въртяха около масите, се спогледаха и се усмихнаха при вида на това семейно разбирателство.

— Мисис Кинкайд, изглежда не пести пари за дрехи — кисело отбеляза Карол. — Обзалагам се, че би могла да отдели повече пари за храната на бедните, ако не ги пръска за дрехи.

— Ти не знаеш нищо за положението на семейство Кинкайд, Карол — тъжно поклати глава лейди Огъста. — Свещениците не получават големи заплати и за тях сега времената са доста трудни. И Лусиъс Кинкайд не е изключение. Освен това той има добро сърце и дава голяма част от заплатата си на бедните. Абигейл Кинкайд купува своите дрехи и тези на децата си от разпродажбите на дрехи втора употреба. Кое не може да купи оттам, си го шие сама. И ако ти се струва, че тя и децата ѝ са облечени модерно и елегантно, то е, защото е наследила усета към модата от прадедите си, които някога също са били толкова бедни, колкото е и тя сега. Тя е много жизнерадостна и

оптимистично настроена жена, и веселият ѝ характер помага много на съпруга ѝ да преживее трудностите в живота и работата си. Би трябвало да познаваш по-добре мисис Кинкайд.

— Може би тя наистина е достойна за уважение — съгласи се Карол. — От това, което ми казахте, изглежда, че не съм била справедлива към нея.

— Както и към съпруга ѝ — отвърна лейди Огъста, но замълча, загледана в салона. В този момент отвориха предните врати и голяма тълпа от хора се спусна към бюфета. Карол гледаше смаяно как огромният поток от мъже, жени и деца изпълни салона. Хората бързаха да напълнят чиниите си с различни лакомства и се отправяха към масите в средата на залата. Направи ѝ впечатление, че никой не се блъскаше и всички се държаха възпитано.

— Нямах представа, че в тази част на Лондон има толкова много бедни хора — удиви се Карол. — Някои от тях са доста възрастни, но има и съвсем млади, и малки деца.

— Бедните са винаги около нас — отбеляза лейди Огъста.

— Много оригинална мисъл — язвително отвърна Карол и добави: — Разкажете ми нещо повече за мисис Кинкайд. От това, което видях, разбрах, че тя е главният организатор на тези благотворителни обеда и вечери.

— Права си. Съпругът ѝ също ѝ помага, но успехът им се дължи главно на уменията и сръчността на Абигейл Пенелопи Кинкайд.

— Пенелопи? — Карол се втренчи в мисис Кинкайд.

— Чудех се кога ще видиш семейната прилика. Също като теб, мисис Кинкайд е потомка на лейди Пенелопи Хайд и е твоя далечна братовчедка. Трябва да призная, доста далечна. Но в крайна сметка, всички хора на тази земя са далечни или близки роднини.

— Никога нямаше да се досетя, ако не ми бяхте казали. Когато я видях за пръв път, не я разгледах добре. Твърде много бях погълната от собствените си преживявания и почти не ѝ обърнах внимание. — Карол прехапа долната си устна, загледана в мисис Кинкайд. В този момент съпругата на пастора напълни чинията на една възрастна жена, усмихна ѝ се, каза ѝ няколко весели думи и я поведе към една от масите.

— Изглежда, великодушието е семейна черта — обади се лейди Огъста.

— Това навярно не се отнася до мен — отвърна Карол. — Бях предумишлено груба с нея и съпруга ѝ.

— Ще трябва да промениш поведението и характера си. Можеш да им поднесеш извиненията си, и да им предложиш помощта си. Сигурна съм, че и двете ще бъдат приети.

— Мога да им помагам, особено сега, когато още не съм си намерила работа и не съм решила дали да се върна в Ню Йорк, или да остана в Лондон. Не можете ли да ме направите видима, за да мога да поговоря с нея?

— Както вече ти обясних, Карол, ти не можеш да предприемаш никакви действия в настоящето, преди да научиш всички уроци, които са ти отредени.

Карол не можа да възрази, защото сцената около нея внезапно се промени и тя разбра, че двете с лейди Огъста се намират във вътрешността на църквата „Сейнт Фиъкър“. Всички свещи бяха запалени от безбройните посетители, които бяха дошли през деня да се помолят за душите на скъпите си покойници или за здравето на живите си близки и роднини.

На меката светлина на свещите Карол разгледа красиво резбования олтар от орехово дърво и стъклените стенописи зад преградата. Макар пейките да бяха излъскани от многобройните посетители, църквата бе чиста и спретната. Ала бедността на енорияшите си личеше от няколкото клончета имел и зеленика, които украсяваха олтара, вместо цветя, а на две места в главния кораб явно имаше дупки, които бяха закрити с дъски. Карол потръпна от студ и влага.

— Навярно някога тази църква е била хубава — прошепна тя.

— И отново ще бъде — каза лейди Огъста. — Нуждае се само от добра реставрация.

— Реставрацията изисква доста пари — отвърна Карол. — Тези хора нямат много пари, а ако имат, те сигурно ще купят с тях храна за бедните.

Лейди Огъста не отговори, защото среднощната служба щеше да започне. Появи се мисис Кинкайд с трите си полузаспали деца и всички заеха местата си на втората редица. Най-малкото момченце се сви на дървената пейка до майка си, а тя го прегърна през раменцата ѝ го погали по главичката.

Хорът се състоеше само от шестима души, които Карол бе видяла на благотворителната вечеря в големия салон преди няколко часа. Дрехите им бяха износени и изкърпени, но изпрани и грижливо изгладени за случая. След като лейди Огъста ѝ бе разказала за трудолюбието и доброто сърце на мисис Кинкайд, Карол подозираше, че това е нейно дело.

Хористите запяха, а насядалите по пейките енориаши се присъединиха към тях.

Проповедта на Лусиъс Кинкайд бе кратка. Много малко би могло да се добави към прекрасните думи, казани в Библията. Той прочете няколко откъса от Евангелието, а сетне благослови енориашите си, пожела им весели празници и ги изпрати по домовете им. След това Карол се озова трепереща в тъмната и празна църква.

— Лейди Огъста? — Спътничката ѝ си бе отишла. Карол бе сама.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Лейди Огъста, къде сте? — извика Карол. — Сега не е време да си играете с мен. Не можете да очаквате да се прибера в Марлоу Хаус сама посред нощ. — Обърна се и се огледа трескаво, но както и преди, бе сама в празната църква.

После, внезапно, без да има усещането, че е прекосила улиците на града, тя се озова в спалнята си. Огънят, който бе запалила Нел по-рано същата вечер, отдавна бе изгаснал и в камината се виждаха само студени въглени. Вечерята ѝ също се оказа напълно изстинала. Карол бързо свали дрехите си, облече топлата вълнена нощница и се пхна в леглото. Зави се с дебелото одеяло, но продължаваше да трепери.

— Не треперя от страх — каза си младата жена, — защото вече свикнах да общувам с духове и да се пренасям от място на място. Не, лейди Огъста ме остави да замръзна в онази студена стара църква. Да не би да иска да умра? Ала какво ще спечели от смъртта ми? Как тя би ѝ помогнала да заеме мястото, което ѝ се полага в отвъдния живот? Мислех, че иска да ме промени, а не да ме убива. Може би просто са я извикали някъде другаде... Навярно трябва да даде отчет на някого дали е постигнала напредък с мен. Предполагам, че висшите сили ще ѝ заповядат да се откаже от мисията си и да ме остави на спокойствие.

След тези объркани мисли и след преживяната странна нощ тя се унесе в дълбок сън и се събуди чак на сутринта, когато Нел влезе с подноса със закуската.

На следващия ден, рано следобед, Карол отново се озова пред църквата „Сейнт Фиъкър“. Този път дойде със собствените си крака, ала установи, че не може да влезе вътре. Вратите бяха заключени, навярно предпазна мярка срещу безделниците, които се мотаеха наоколо.

— Приличат ми на хора, които биха откраднали дори свещниците от олтара — каза си Карол. — Май ще е по-добре да се

махна, преди някой от тях да ме ударил по главата, за да си присвои портмонето ми.

Като се оглеждаше внимателно, Карол зави покрай църквата и се озова на малка уличка зад нея. Там откри входа към залата, в която тя и лейди Огъста бяха наблюдавали вечерята за бедните на Бъдни вечер. Вратата бе отворена и се виждаха хора, които сновяха нагоре-надолу с чанти с продукти. Карол разпозна неколцина от работниците, които бе видяла предишната вечер. Бе погледнала вестника и бе видяла, че днес е денят преди Бъдни вечер, затова реши, че хората вероятно приготвят храната за предстоящата благотворителна вечеря.

Искаше ѝ се да се присъедини към тях, ала нещо я спря да влезе в сградата. Не беше физическа бариера. Не можеше да се застави да прекрачи прага и да влезе в салона, където навярно щеше да срещне мистър и мисис Кинкайд. Не можеше да си представи как ще им се извини и ще им предложи помощта си.

— Едва ли бих могла да направя нещо за тях — каза си тя. — Може би само ще им преча, а и ще се чувствам неудобно, след като последния път, когато говорихме, се държах толкова лошо с тях. А и освен това не съм сигурна дали при срещата си с потомката на Пенелопи няма да кажа нещо, което сигурно ще я накара да си помисли, че съм започнала да полудявам.

Карол знаеше, че това са само извинения, но се обърна и се отдалечи от църквата „Сейнт Фиъкър“. Тръгна по оживените улици на Лондон, но почти не забелязваше коледните украси и забързаните хора, които правеха последните си покупки преди Коледа. Мислите ѝ никак не бяха приятни и радостни. Към безнадеждния копнеж по Никълъс се прибави и загрижеността за съдбата на Нел и Хети, както и чувството за вина заради начина, по който се бе отнесла към мистър и мисис Кинкайд в деня на погребението на лейди Огъста.

— Една от причините да се чувствам толкова разстроена — каза си младата жена, — е, че не съм яла както трябва. Нуждая се от прилична храна, тъй като лейди Огъста два пъти ми попречи да си изям вечерята, а вероятно и тази нощ ще стори същото. О, Господи, чудя се какви ли ужаси ми е подготвила за тази нощ?

В сравнение с очакващите я изпитания, храната бе най-малкият проблем, който лесно можеше да бъде решен. Преди да се върне в Марлоу Хаус, Карол влезе в едно кафене и изяде голям сандвич с

печено говеждо и изпи цяла каничка силен чай. Храната повдигна духа ѝ и тя се почувства по-уверена. Продължи да се разхожда по притъмнените улици на Лондон и накрая се намери от другата, доста отдалечена страна на площада, където се намираше Марлоу Хаус. Денят се случи облачен и мрачен. Гъста мъгла обвиваше сградите и се стелеше над площада. Светлините на коледното дърво в средата на площада изглеждаха странни и неясни.

Обикновено по площада се разхождаха хора, а пред къщите се виждаха паркирани коли. Тази вечер Карол не видя нито хора, нито коли, и наоколо бе необикновено тихо. Шумът от уличното движение от другата страна на площада сякаш бе заглушен от необичайно гъстата мъгла.

Тръгна по покритата с чакъл пътека. Стъпките ѝ отекваха зловещо в тишината, която я заобикаляше. Когато стигна до украсената ела в средата на площада, стори ѝ се, че някой върви зад нея. Извърна се рязко, но не видя никого. Сега тишината бе още по-плътна и някак особено застрашителна. Мъглата също бе станала по-гъста, задушаваше я и тя можеше да чуе глухите удари на сърцето си.

Внезапно в мрака пред нея изплуваха очертанията на Марлоу Хаус. Прозорците бяха тъмни, лампите пред предната врата също бяха изгасени, не светеше дори електрическата крушка на входа за слугите.

— Ще трябва да поговоря с Кремптън — промърмори тя и се упъти към къщата. — Само защото лейди Огъста е мъртва, това не означава, че трябва да гаси лампите. Къщата изглежда необитаема, а това е доста опасно. — О, небеса! — Закова се на място, защото я осени внезапна мисъл. — Ами ако всички са излезли и са отишли да пазаруват? Или пък са отишли на кино? Нима ще трябва да вляза сама в тази голяма и стара къща? Може би трябва да използвам предния вход. Много по-лесно ще намеря ключа за лампите в големия салон, отколкото на долния етаж откъм входа за слугите. Но защо са изгасили всички лампи в къщата?

Внезапно светлините на коледното дърво също угаснаха. Сега мъглата бе студена и влажна. Карол усещаше студените капки по лицето си. Гърлото ѝ се сви от ужас и сърцето ѝ учестено заби.

— Сигурно тази мъгла ме задушава — опита се да се окуражи тя. — Няма да се плаша. Няма нищо необичайно в това, че всички лампи са загасени. Може би крушките са изгорели. Ще говоря с Кремптън и

той ще ги смени. В края на краищата, нали уличните лампи все още светят?

В този миг уличните лампи изгаснаха.

Карол пое дълбоко въздух и си каза, че трябва да запази спокойствие.

— Вероятно има някаква централна повреда и токът временно е прекъснат — високо каза тя. Направи няколко предпазливи стъпки към Марлоу Хаус. — Ако си е вкъщи, Кремптън ще запали свещниците. Просто трябва много внимателно да слеза по стълбите към слугинския вход, някой ще ме чуе и ще ми отвори.

Мисълта за приятното лице на Нел я окуражи. Би се зарадвала дори и на киселата физиономия на мисис Маркс. Нощта бе невероятно тъмна и гъстата стелеца се мъгла я караше да си представя, че има нещо или някой, който се е спотаил в мрака и чака, за да се нахвърли върху нищо неподозиращите минувачи. Ала най-изнервяща от всичко бе абсолютната тишина. Карол не чуваше нищо, освен ударите на сърцето си.

— Сигурно ще срещна някой, който е излязъл да провери какво става — промърмори Карол. — Защо няма полицаи наблизо? А защо не се вижда никакъв крадец, който би се възползвал от ситуацията? Струва ми се, че ще се зарадвам, ако видя някой крадец. Той навярно ще има фенерче.

Като стъпваше внимателно, тя продължи да върви напред. Мислеше, че се движи в посока към Марлоу Хаус, но не бе сигурна. Виждаше смътните очертания на голяма сграда пред себе си и предполагаше, че това е домът на покойната лейди Огъста, но можеше да бъде и някоя друга сграда.

— Няма значение дали ще стигна до друга къща. Познавам ги всички и лесно ще открия Марлоу Хаус.

Обаче въпреки всичките ѝ усилия да запази спокойствие, тишината и тъмнината започнаха да надвиват смелостта ѝ. Никога Карол не бе виждала подобна ужасяваща и плашеща тъмнина и толкова дълбока тишина. Не разбираше какво се е случило. Знаеше, че от другата страна на площада живеят хора и те би трябвало вече да са запалили свещи или фенерчета. Трябваше да се чуват гласове, които да обсъждат повредата. Карол потисна желанието да се втурне напред към някоя познато място, където ще се почувства в безопасност.

Внимателно опита с върха на обувката си пътя пред себе си и едва тогава направи още една предпазлива крачка.

Бе станало необикновено студено, ръцете ѝ бяха замръзнали и имаше чувството, че капките по лицето ѝ са се превърнали в лед.

— Мислех, че миналата нощ ми е било студено — каза си тя, — ала не може да се сравнява със сега. Надявам се, че газовата инсталация работи и ще мога да си направя кана чай. — Говореше високо, за да не започне да пищи или да плаче. Ако признаеше пред себе си колко е изплашена, нямаше да може да се контролира повече и сигурно щеше да изпадне в паника.

Усети, че е дошла до края на чакълената пътека. Значи пред нея се намираще павираната улица. Продължи да пристъпва внимателно, знаеше, че не ѝ остава още много. Очертанията на голямата сграда бяха съвсем наблизко пред нея и тя скоро щеше да бъде в безопасност в Марлоу Хаус.

Отпред нещо се раздвижи. Някаква сянка изплува от тъмнината и се насочи към нея. След секунда Карол ясно видя очертанията ѝ.

— Кой е? — извика тя. Гласът ѝ трепереше и тя се засрами от страха си. Опита отново. — Полицай ли сте? Или сте някой, който живее в една от тези къщи? Случайно да имате фенерче?

— Ако бях някой съсед с фенерче, нима щях да се разхождам в тъмнината?

— Лейди Огъста! — Карол едва не припадна от облекчение при звука на познатия глас, ала след миг се ядоса. — Какво целите, като ме плашите така? Вие ли сте виновна за този мрак? Ако е така, незабавно запалете светлините! Не помислихте ли какво може да се случи? Можеха да станат автомобилни катастрофи, хора да заседнат в асансьорите или просто да се наранят в тъмнината!

— Постигнали сме значителен напредък — прекъсна я лейди Огъста. — Само преди ден или два ти не се тревожеше за нищо друго, освен за собствената си персона. Уверявам те, че останалите жители на Лондон не са забелязали нищо нередно.

— Нима само аз съм заобиколена от непрогледен мрак? — гневно извика Карол.

— Освен това си станала и по-остроумна.

— Защо изведнъж решихте да ми се явите извън къщата, вместо да дойдете в спалнята ми?

— Но продължаваш да задаваш неправилни въпроси.

— Това е, може би, защото едва не ме подлудихте. Поне този път хапнах нещо. Какви са плановете ви за тази вечер?

— Възнамерявам да ти покажа бъдещето. Такова, каквото би било, ако ти не предприемеш някои стъпки, за да го промениш.

— Какво бъдеще? Следващия месец? Следващата Коледа?

— Започнах мисията си, като ти показах миналото преди сто седемдесет и пет години. Тази нощ ти ще видиш Марлоу Хаус след сто седемдесет и пет години.

— Нима очаквате от мен да променя това, което ще се случи след сто седемдесет и пет години? Това е невъзможно! — подигравателно рече Карол. — Не съм толкова важна личност, че да променя бъдещето. Особено пък, след като съм решила да се върна в Ню Йорк, за да си потърся работа.

— Решението ти дали да останеш в Лондон или да заминеш ще промени бъдещето — изтъкна лейди Огъста.

— Вие може и да не чувствате студа, но аз замръзвам. Не можем ли да отидем някъде, където е светло и топло? Бих искала да видя лицето ви.

— Няма да намериш тази топлина в Марлоу Хаус. Обаче мога да уредя малко повече светлина.

Карол усети някакво движение на тъмната сянка, която бе лейди Огъста. Внезапно около нея стана по-светло и тя видя лицето и ръцете на лейди Огъста. Бяха бледи и сивкави като пепел. Под очите ѝ имаше големи тъмни кръгове, а ръцете и лицето ѝ бяха много по-слаби от предишните ѝ появявания, сякаш плътта се бе стопила от костите ѝ. Под тъмния шал, с който бе увита главата ѝ, се подаваха кичури от косата ѝ. Те бяха мръсни и сиво-бели и висяха сплъстени около лицето ѝ. Бе облечена в дълга права черна роба, а раменете ѝ бяха наметнати с тежък сив шал.

— Май не ме намиращ за особено привлекателна — въздъхна лейди Огъста. — Нито пък аз. Но както и да е, видът ми е много подходящ за това, което смятам да ти покажа тази нощ.

— Нима бъдещето е толкова мрачно? — попита Карол. Помисли си, но не го каза на глас, че лейди Огъста изглеждаше готова за погребение.

— Навярно ще го намериш доста мрачно — бе тъжният отговор.

— И този път ли само ще бъдем наблюдатели, или хората, които ще срещнем, ще могат да ни виждат и да разговарят с нас?

— За няколкото дни, които ще прекараме в бъдещето, ние ще принадлежим на него, сякаш сме родени тогава. Твоите възможности да промениш бъдещето съществуват само в настоящето, така че няма да причиниш никаква вреда. Надявам се, че това, което ще видиш, ще ти помогне окончателно да се превърнеш в друга личност.

— Мисля, че вече се промених достатъчно и ще ми стигне за два живота, ала ако твоето мнения или мнението на господаря ти е друго, и аз трябва да узная още нещо, то по-добре да започваме — рече Карол и пое дълбоко въздух, за да събере сили за това, което я очакваше. — Водете ме там, където искате да бъда.

Този път лейди Огъста не я прегърна, нито хвана ръката ѝ — само постави бледия си тънък пръст върху рамото на Карол.

В този миг неясната светлина около нея изчезна и Карол потъна в непрогледна тъмнина и тишина. Сякаш я бяха загърнали с черно кадифе. Младата жена почувства някакво движение. Това не беше земята под краката ѝ. Имаше чувството, че от дълбоките тъмни недра на земята у нея прониква някакво мрачно и тъжно усещане и се слива с душата ѝ. Главата ѝ се замая, но постепенно започна да се прояснява. Лейди Огъста махна пръста си от рамото ѝ и се отдръпна.

Звучите се завърнаха — силни, дразнещи шумове, сякаш някой се опитва да задвижи ръждясала част от машина, а останалите части са клеясали и стържат и скърцат, Карол закри ушите си с ръце, но не можа да спре шума.

Бавно тъмнината се стопи и се показа небето — мрачно и сиво. Валеше студен дъжд, който падаше тежко и замръзваше върху земята.

Карол се втренчи в машината, която работеше в средата на площада. После бавно се огледа и потръпна от ужас.

— О, Господи! — Не можа да каже нищо повече. Облечената в черно фигура зад нея се помръдна и някой я хвана за ръката.

— Добре дошла в двадесет и втори век — каза лейди Огъста. — Добре дошла в бъдещето.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
КОЛЕДА В БЪДЕЩЕТО
ЛОНД, 2168 Г.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Какво е това? — Машинарията в средата на площада се стори на Карол като някакво гигантско ръждивокафяво насекомо. — За какво служи?

— По това време на годината се издига Дървото, символизиращо единството на Света — отвърна лейди Огъста. — Именно затова го наричат Дървото на Света.

— Нима ви прилича на коледно дърво? Не мога да повярвам, че това грозно съоръжение може да помогне за разкрасяването на площада!

След тези думи младата жена млъкна, зашеметена от неочакваната гледка. От всички страни площадът бе заобиколен от полусрутени и олющени сгради. Нямаше и помен от някогашните елегантни фасади. Само три-четири къщи изглеждаха обитаеми. Навред зееха дълбоки пукнатини като между проядени зъби — очевидно някога там са се издигали изисканите лондонски къщи, сега съборени до основи. През една от тези пролуки пред смаяния поглед на Карол се мярна обширно празно пространство, стигащо чак до хоризонта.

Потърси къщата, която ѝ бе най-добре позната в далечното минало. Когато най-после я откри, разбра защо призракът на лейди Огъста не се бе появил в стаята ѝ — някогашната спалня на Карол липсваше, изчезнало бе и крилото на величествената къща, обитавано през деветнадесети век от лейди Огъста и племенничките ѝ. От Марлоу Хаус сега над земята се подаваше само един етаж. Отвред стърчаха изпотрошени тухли — жалки отломки от горните етажи. Парадният вход бе закован с яки греди, усилен с метални шини.

Площадът си оставаше просторен, както и в миналото, но нямаше и следа от тревата, дърветата и храстите — вместо тях се ширеха сиви бездушни павета. Около скърцащата машинария безцелно се шляеха няколко човешки фигури, облечени в мрачни, груби и дрипави дрехи.

Карол потръпна. Всичко ѝ се струваше отблъскващо, мрачно, сивкаво, изпочупено, грозно, шумно... И студено, неприятно, отвратително студено. Леденият дъжд не спираше. По мушамата ѝ капките се стичаха на ручей. Влагата от паважа се просмукваше през тънките подметки на обувките ѝ, а струйките вода се плъзгаха по косата ѝ и проникваха до яката на мушамата.

— Ако такава ще е Коледа в бъдещето, не завиждам на хората, които живеят в тази епоха. По нищо не ми напомня на старите коледи, нито пък това там прилича на коледно дърво.

Странната конструкция в средата на площада, издигната от ръждясали пръти и изхабени машинни детайли, не бе истинско дърво, а само някакво негово уродливо подобие, конструирано от сивкав метал и издигащо се високо, високо нагоре в мрачното небе, надвиснало като оловен покров над града. Гигантското стъбло беше с обиколка над седем метра и три пъти по-високо от хората, които бавно се трупаха около него. От масивния ствол стърчаха някакви израстъци, навярно имитиращи клони на дърво. На върха дебелият метална колона се разклоняваше на три — като три огромни ръце, завършващи с по пет сгърчени пръста. Цялата конструкция бе оплетена с дебели метални въжета, гротескно напомнящи за виещи се лози.

— Струва ми се, че никога не съм виждала по-грозна гледка — промълви Карол, загледана в петнадесетте пръста, подвити нагоре, сякаш очакващи да сграбчат огромна плячка, спусната от небето.

— Никой не бива да чуе, че си позволяваш подобни дръзки забележки — посъветва я лейди Огъста.

— Нима това е Дървото на Света? — не можеше да повярва Карол. Когато придружителката ѝ кимна утвърдително, тя продължи: — Но за какво служи?

— Май трябва да ти разкажа по-подробно за това чудо на двадесет и втория век, за да не изпадаш в неудобни ситуации — каза лейди Огъста. — Вече не празнуват Коледа. Един век след твоята епоха човечеството се отказа от религията и изостави празниците. Великите вождове на човечеството обявиха, че тези празници са прекалено материалистични и комерсиализирани и че отдавна са загубили значението си. Освен това, според тях, имало прекалено много почивни дни, около сто всяка година, а това ограничавало производителността. Затова, след обявяването на Новия календар,

всички древни празници били забранени, за да се възстанови икономиката след ужасяващата стопанска криза, продължила повече от четвърт век и довела света до ръба на хаоса.

— Нима не празнуват дори Все светии или Сейнт Валънтайн, за да не харчат пари за картички и украси? — иронично попита Карол, ала в следващия миг се замисли, тръсна глава и продължи със сериозен тон. — Хм, струва ми се, че забраната да се честват тези празници само ще пречи на възстановяването на икономиката. Едва ли съществуването на Коледа ще причини съществен спад на производството.

— Тъкмо обратното. Щом няма празници, работниците няма да губят време за тяхната подготовка и според Великите вождове ще работят усилено за увеличаване на производителността. Всъщност промените се оказаха доста полезни за развитието на промишлеността, земеделието и транспорта.

— Но не е честно работниците да нямат почивни дни и празници! — възкликна Карол. — Животът ще е прекалено мрачен, сив, непоносим...

— Радвам се, че си толкова загрижена за обикновените хора, защото помня, че преди време не те бе грижа за никого, освен за себе си. Дори отричаше всякакви празници, особено коледните. Все пак не може да се твърди, че Великите вождове не разбират примитивните нужди и желания на трудещите се — продължи лейди Огъста. — Затова измислиха четири празника, като побързаха да ги обявят за най-важните дати в историята на човечеството. Всеки от тези четири ежегодни празници съвпада с началото на всяко от четирите годишни времена. Празнуват на 21 декември и 21 юни, т.е. дните на зимното и лятното слънцестоене, плюс 21 март и 21 септември — дните на пролетното и есенното равноденствие. Наричат ги просто — Денят на пролетта или Празника на лятото и така нататък... Всеки празник трае по три денонощия.

— Доста дълъг уикенд — подметна Карол.

— Да, макар че в Новия календар не се предвижда нито един уикенд. Оставили са само по един почивен ден след всяка десетдневка и един допълнителен неприсъствен ден на всяка Нова година. — Лейди Огъста млькна, за да може спътничката ѝ да се окопити и да възприеме тази информация.

— Звучи доста мрачно — промълви Карол.

— Може би не изглежда много привлекателно, но не забравяй, че вече няма нито войни, нито бунтове и размирици, нито етнически конфликти, нито политически борби. След векове, изпъстрени с кървави сблъсъци заради религиозни или национални каузи и идеали, след десетилетия на тероризъм и икономически сътресения, сега по-голямата част от народа е благодарна на лидерите си, че е сложен край на насието и не е необходимо да се борят срещу закони, унижаващи достойнството и застрашаващи правата на индивида. — Тя замълча и добави с твърда нотка в гласа. — Така мислят по-голямата част от хората, но не всички.

— Очевидно възстановяването на икономиката не е повлияло на тази част на града. — Младата жена огледа скептично разнебитените сгради и ръждясалата машинария. Погледът ѝ се прикова в грозната скулптура, кацнала в центъра на унилия площад. — Явно сегашното правителство на Англия не е имало време... или средства, за да се разчистят разрушенията след последната война. Вместо това са похарчили пари за тази отвратителна купчина метал в средата на площада. А онези работници не ми изглеждат много преуспели в живота.

— Всъщност тези хора са по-щастливата прослойка от населението — рече лейди Огъста. В този миг един от минувачите забеляза двете чужденки и каза нещо по техен адрес на приятелите си. Всички обърнаха глави към тях и лейди Огъста бързо прошепна: — По-добре веднага да влезем в къщата.

Поведе Карол покрай купчините тухли и греди към Марлоу Хаус, а после двете жени се спуснаха по стълбите към входа за прислугата. Някога зад тази врата имаше кокетно преддверие, завършващо с двойна врата с дърворезба и четири цветни стъкла. Сега нямаше и следа от някогашното очарование. Вратата бе заменена с преграда от груби дебели дъски, препречваща достъпа до долните етажи. Лейди Огъста почука по една от дъските. Не последва отговор.

Тя удари по-силно с юмрук по преградата, а после затропа с пръсти в някакъв странен такт.

— Това шифър ли е? — попита Карол.

— Винаги е разумно хората вътре да знаят кой е на прага на къщата. Къде ли е този мъж? Ако се забави още минута-две, може да

ни арестуват.

Младата жена тъкмо се канеше да попита защо ще ги арестуват, след като не са извършили нищо лошо, когато дървената преграда се отмести със скърцане и иззад нея надникна мъж на средна възраст с мръсна, слепена коса и облечен в износени, тъмносиви дрехи.

— Пусни ни да влезем, Бас — заповяда лейди Огъста. — Водя една гостенка при господаря ти.

— Нямам господар. Аз съм свободен човек — промърмори мъжът, но отмести дъските едва-едва, само колкото двете жени да се промушат.

В тъмната и разхвърляна стая Карол едва разпозна очертанията на някогашната кухня. В стаята, която някога беше трапезарията на слугите, сега имаше легло и сандък с чекмеджета. Явно служеше за спалня на Бас.

— Той е в стаята с книгите — заяви мъжът и посочи към стълбището, водещо към горния етаж на къщата. Без повече обяснения той се върна при входната врата и отново нагласи преградата от дъски.

— Оттук — рече лейди Огъста и Карол я последва.

Горният етаж се оказа значително по-чист, но се нуждаеше от сериозен ремонт. Изящната орехова ламперия в коридора бе изподрана, а почти всички черно-бели мраморни плочи по пода — напукани и нацърбени. Освен това липсваха доста от тях. Изглежда, нямаше електричество, защото по масичките и по поставките върху стените се виждаха опушени газови лампи и свещници. В резултат целият горен етаж — единственият, който бе оцелял през вековете заедно с приземния етаж — сега тънеше в полумрак, защото всички прозорци бяха закрити с няколко слоя груби, недодялани дъски, през които почти не проникваше слънчева светлина.

Когато стигнаха до вратата на библиотеката, лейди Огъста не се спря, за да почука. Махна с ръка към Карол да я последва, бутна вратата и влезе в стаята.

Прозорците бяха скрити зад плътна кафява завеса, за да не се вижда, че, подобно на всички останали врати и прозорци в къщата, и тези бяха покрити с дъсчени прегради. Повечето от лавиците в библиотеката бяха празни. Върху бюрото, в олющен свещник, догаряха две свещи. По пода нямаше и следа от килим. Но въпреки тези навяващи тъга промени, помещението странно напомни на Карол за

годините, когато бе компаньонка на лейди Огъста в Марлоу Хаус, както и за пътуването ѝ в далечното минало. Това бе стаята, в която граф Монфор я целуна за пръв път в нощта на техния годежен бал.

Полуобърнат към вратата, до бюрото седеше мъж, когото тя никога не би сбъркала с друг. През раменете му бе праметнато зеленикаво одеяло, за да го предпази от студа. Мъжът пишеше нещо. От погледа на Карол не убягна как ръката му застина и раменете му потръпнаха в мига, в който двете жени влязоха в стаята.

— Ти ли си, Ог? — Познатият глас накара Карол да онемее.

— Аз съм. — Лейди Огъста пристъпи напред. — Доведох с мен една приятелка.

— Твоите приятелки са добре дошли в тази къща. — Той се надигна и смъкна одеялото от раменете си. Обърна се с лице към Карол и тя се увери, че предчувствието не я бе излъгало.

— Никълъс! — ахна тя.

— Не точно — отвърна мъжът. — Името ми е Ник.

— Това е жената, за която ти говорих миналия път — обърна се лейди Огъста към мъжа, който се нарече Ник. — Може би ще ти помогне.

— Няма да питам дали мога да разчитам на нея. Ти не би я довела, ако не можеше да ѝ се вярва.

С тези думи той протегна дясната си ръка и стисна здраво нейната с дългите си, мазолести пръсти.

— Как се каваш? — Гласът му бе същият, какъвто го помнеше — дълбок и леко провлачен. Ръкостискането му бе силно, а докосването му бе до болка познато, така че в първия миг Карол не можа да отрони нито дума. Обаче Ник отдаде колебанието ѝ на други причини.

— Вероятно, докато си тук, ще искаш да използваш друго име, а не твоето собствено, но аз бих искал да узная истинското ти име — настоя Ник, а пръстите му стиснаха по-здраво ръката ѝ. — Между приятели това се смята за израз на доверие.

— Казвам се Карол Саймънс. — *Кажу ми, че ме познаваш. Кажу ми, че аз съм твоята любима.*

— Тогава ще те наричам Кар. — Той пусна ръката ѝ и изведнъж тя се почувства сама и изоставена в този непознат свят. Той беше нейният Никълъс, ала в същото време не беше. И макар че сърцето ѝ

казваше, че това е същият мъж, когото обичаше, разумът ѝ нашепваше, че това не е възможно.

Той заговори с лейди Огъста и тя се възползва от възможността да го разгледа по-внимателно. Сега вече виждаше разликата между граф Монфор и Ник — мъжът от бъдещето. Косата на Ник бе също лъскавочерна, но не бе къдрава, а права, и отзад бе завързана на опашка. Дрехите му бяха износени и тъмни — приличаха на тези на Бас и на работниците, които бе видяла на площада — тъмносива риза, отворена около врата, тъмносиви панталони и избеляло сиво сако. На ръкавите и коленете имаше големи кръпки, но дрехите бяха чисти и изгладени.

Ник бе по-висок, по-слаб, но някак си по-жилав и по-суров от мъжа, когото бе обичала в деветнадесети век. Скулите му бяха по-ясно очертани, но плътните му извити устни бяха същите, а очите му бяха остри и проникателни, въпреки че в тях не проблясваха познатите весели искрици. Разбираше отсъствието на смях в тях — едва ли в тази унила епоха съществуваха много поводи за смях и веселие.

— Ще се върнеш по-късно за срещата, нали? — обърна се младият мъж към лейди Огъста. — И се пази, Ог. Вчера арестуваха още двама.

— Аз ще бъда в безопасност. Не се страхувай за мен.

— Да не би да ме оставяте? — извика Карол, паникьосана от мисълта как ще се оправи в това странно място без помощта ѝ.

— Оставям те там, където трябва — рязко отвърна привидението.

— Аз ще се погрижа за твоята безопасност — каза Ник на Карол и леко докосна ръката ѝ. Карол го погледна и усети, че главата ѝ се замайва. Когато най-после успя да откъсне поглед от него и се огледа, видя, че лейди Огъста бе изчезнала.

— Ще трябва веднага да започнем работа — каза Ник. — Кажете ми какво умеете да вършите.

— Не мисля, че моите умения ще ти бъдат особено от полза. Не съм сигурна защо лейди... защо Ог ме доведе тук. Какво ти каза тя за мен? — Карол се опита да се съсредоточи. Беше сигурна, че има нещо, което трябва да научи в бъдещето, заради което лейди Огъста я бе довела. Трябваше да открие какво е то.

Ала неочакваната среща с този мъж, толкова подобен на онзи, когото бе обичала три века, я смущаваше, и това не се отразяваше добре на плановете на лейди Огъста. Искаше да се притисне до него, да почувства ръцете му около тялото си, но знаеше, че ако се спусне към него, Ник ще я помисли за полудяла. Мислено си повтаряше, че този мъж не е Никълъс, че този мъж е съвсем различен, но сърцето ѝ не искаше да повярва. Сетивата ѝ крещяха, че това е нейният изгубен любим. Лейди Огъста бе изчезнала и нямаше кой да ѝ обясни как да се държи в този толкова далечен и толкова различен от нейния свят. Тук всичко я плашеше и объркваше.

— Ог ми каза, че ти си забележителна жена, умна и много изобретателна. Каза, че ще можеш да ни помогнеш. От думите ѝ разбрах, че притежаваш някакви особени умения.

— За какви умения става дума? — Надяваше се, че той ще ѝ даде някаква информация, която ще ѝ помогне да разбере какво се иска от нея. Той я погледна несигурно и сърцето ѝ сякаш спря да бие.

— Навярно Ог ти е казала, че *можеш* да ми се довериш.

— Трябва да знам повече — предпазливо отвърна тя.

— Аз също. — Той скръсти ръце пред гърдите си и се облегна назад. Беше ѝ необходимо цялото самообладание, за да не изтича до него и да не се хвърли на врата му. Искаше да го гали и целува, да усеща парещите му устни и дългите чувствени пръсти по тялото си.

— Може би трябва да ми разкажеш по-подробно защо Ог те доведе при мен — обади се той.

— Наистина не знам защо Ог ме доведе тук — искрено отвърна Карол. В последните няколко секунди тя се бе уверила в чувствата си и устните ѝ казаха това, което сърцето ѝ заповяда: — Това, което знам, е, че съм те срещала преди в друго време и място. Смаяна съм, че те откривам тук.

Той разтвори ръце и се хвана здраво за ръба на бюрото, сякаш се страхуваше, че ако не се държи за него, ще падне на пода. Или може би се страхуваше, че ще пропадне някъде далеч във вековете. Втренчи се в нея, сякаш искаше да запомни всяка частица, всяка клетка от тялото ѝ — очертанията на лицето ѝ, очите, светлокестенявата ѝ коса, извивката на устните ѝ. За миг погледът му се задържа на устните ѝ, а после се срещна с нейния. Карол имаше чувството, че в последните

минути, докато мълчаливо я изучаваше, той бе направил удивително пътуване и бе разбрал всичко.

— Ти идваш от миналото. — Гласът му прозвуча тихо и спокойно, сякаш говореше за времето.

— Ог не те ли предупреди? — Погледът му все още бе втренчен в лицето ѝ и това ѝ пречеше да се съсредоточи. — Може би не биваше да ти казвам нищо — рече тя, но в сърцето си бе сигурна, че е постъпила правилно.

— Ог само ми каза, че аз ще те позная.

— А позна ли ме? — Карол напрегнато зачака отговора. Сърцето и душата ѝ го знаеха, ала въпреки това едва дишаше от вълнение.

— О, да — прошепна той. — Аз те познавам много добре. Безброй ноци съм те сънувал. Когато влезе в тази стая, ми се стори, че и ти също ме познаваш.

— Наистина те познавам. Има някои малки разлики, но ти си същият мъж. Сега вече съм сигурна.

— Бяхме ли любовници?

— За кратко. — Карол с изненада установи, че се изчервява. — Твърде кратко.

— А, разбирам — усмихна се той. Усмивката му приличаше на слънчевите лъчи, които проникват през облаците и прогонват мрака и студа. — Кар... — Кратката дума бе топла като милувка.

— Здравей, Ник. — Тя приближи към него достатъчно близко, за да може да го докосне.

Той не се изправи и не я прегърна, както тя очакваше. Само протегна ръка, прокара я през косата ѝ, а сетне сложи главата ѝ на рамото си. Карол постави ръка на гърдите му, за да усети ударите на сърцето му и да се увери, че всичко е истина, че това е нейният любим. Дълго време останаха така, докато най-последно Ник заговори:

— След като това е дело на Ог, повече няма да те разпитвам. — Топлият му дъх милваше лицето ѝ и бузата му леко одра челото ѝ. — Тя е забележителна магьосница.

— Тя не е магьосница — промърмори Карол и зарови глава във врата му. — Тя е дух.

— Не ми казвай повече. Не искам да знам как те е довела тук. Стига ми, че мечтата ми се превърна в действителност.

— Ако си живял преди, може би една малка част от съзнанието ти е запазила спомена за мен и затова си ме сънувал — предположи Карол.

— Замълчи. Казах ти, че не искам никакви обяснения. Здравият разум няма нищо общо с всичко това.

Искаше да го послуша, ала не можеше да спре да мисли за това къде се намира и какво ще се случи. Не спираше да се пита какво очакваше този път от нея лейди Огъста.

— Ник... — Повдигна глава и го погледна в лицето. — Каква е тази опасност, която усещам в това място? Защо всичко е толкова мрачно, сиво и черно?

— Какво ти е казала Ог? Не, не ме разбирай погрешно. Виждам, че изражението на лицето ти се промени. Не се опитвам да извъртам. Просто ще мога да ти опиша по-добре моята дейност, ако знам какво ти е казала Ог.

— Тя ми разказа за Великите вождове, които са установили мир на Земята след много векове войни и насилие. Спомена ми и за промените в календара. Според Ог, повечето от хората са съгласни с желанията на тези Велики вождове и с радост им се подчиняват.

— Желания ли? — Смахът му прозвуча кратко и безрадостно. — Великите вождове не се интересуват от желанията на хората. Те издават само заповеди и закони, на които всички трябва да се подчиняваме. Сегашното правителство им се подчинява от толкова дълго, че повечето хора не знаят какво е да бъдеш свободен.

— Ог ми спомена, че не всички са съгласни с правителството. Ник, кои са тези Велики вождове?

— Това е съвет от трима мъже, които оглавяват Световното правителство. Когато един от тях остарее и умре, или бъде убит от другите двама, което се е случвало няколко пъти през последните десетилетия, тогава измежду членовете на Световното правителство се избира нов вожд. Хората не участват в този избор. Аз и още неколцина смятаме, че тази система е погрешна.

— Значи на земята има диктатура — замислено каза Карол. — Или по-точно *хунта*.

— Децата изучават само внимателно подбрани откъси от историята — продължи Ник. — Така че, когато пораснат, те нямат

представа какъв е бил светът преди това правителство да дойде на власт. Тези, които помнят, са вече много възрастни или са измрели.

— Ог ми говори за войни и жестокости.

— Сто години преди Великите вождове да завземат властта, на земята е царял истински ужас — призна Ник. — От онази епоха са останали някои документи и аз успях да открия част от тях и да ги прочета. Първите Велики вождове са установили мир на земята, това е истина. Никой не им се е противопоставил, защото хората били уморени от безкрайните войни и кръвопролития. От седемдесет години живеем в мир, но заплатихме твърде голяма цена за него. На земята повече няма свобода. Правителството ни казва как да живеем, какво да работим, дори какви дрехи да носим.

— Ог ми каза също, че откакто е въведен Новия календар, старите празници вече не съществуват — обади се Карол. — Не съм мислила, че ще го кажа, но след като видях унилите хора, които обикаляха покрай онова грозно метално дърво, което било символ на Света, копнея да видя *истинско* малко коледно дърво — поклати глава тя. — Липсва ми коледната суетня и веселият дух, който царува тогава. Какво от това, че търговците и медиите са комерсиализирали празника? Истинският дух на Коледа не може да бъде купен и продаден, и всеки, който има достатъчно здрав разум, го знае. Тази комерсиалност е само глазурата на огромната торта, която е нашата древна традиция. Хората, които наистина вярват в Коледа, са изпълнени с доброта, милосърдие и желание да помогнат на нуждаещите се. — Тя замълча, защото видя, че Ник я гледа с блясък в очите си.

— Ти си точно това, от което ние се нуждаем! — възкликна той.
— Това, от което аз се нуждая най-много!

— От което ние се нуждаем — замислено повтори младата жена.
— Ти спомена, че имаш приятели. И те ли мислят като теб?

— Ние сме решени да променим управлението на света. Искаме обикновените хора да вземат участие при създаването на законите, да могат да кажат своето мнение относно наказанията, които трябва да се налагат при неспазването на законите.

— Никой не се отказва доброволно от властта — предупреди го Карол. — Ако искаш истински промени, а не само козметични поправки, тогава ти и твоите приятели ще трябва да се биете. А освен

това ще трябва да убедите и други хора да се присъединят към вас. Задачата, която сте си поставили, не е по силите на малка група от сподвижници.

— Знаем това и сме готови да рискуваме живота си за нашата кауза. Ще се присъединиш ли към нас?

— Мисля, че вече съм направила избора си. — Видя радостния блясък в очите му и побърза да го предупреди: — Ник, искам да бъда докрай честна с теб и затова трябва да ти кажа, че не знам докога лейди Огъста ще ми позволи да остана в двадесет и второто столетие. Тя си има собствен план и не се съобразява с моите желания.

— *Лейди Огъста?* — промърмори той. — Това ли е истинското име Ог? Чел съм, че някога са съществували благороднически титли, но в нашата епоха отдавна са забранени. Всички титли и фамилни имена са били премахнати още преди десетки години, когато Великите вождове са завзели властта.

— Когато те познавах преди, ти също беше благородник. Мисля, че все още си.

— Правиш прибързани заключения — каза той по познатия ѝ шеговит маниер, който ѝ бе толкова скъп. — Все още не ме познаваш много добре. Може би съм съвсем различен от мъжа, когото си познавала в миналото.

— Ако беше така, щях да го почувствам със сърцето си.

— Как? — Ръцете му обгърнаха талията ѝ и я привлякоха поблизо до него, макар че той все още се опираше на ръба на бюрото. — Кажи ми, какво чувстваш към мен?

— Работата е там — започна Карол, като се опитваше да устои на желанието да слее устните си с неговите, — че лейди Огъста... Ог, може внезапно да реши, че съм научила това, което е трябвало. Ако изчезна, без да ти кажа довиждане, не мисли, че е защото искам да те напусна. Може би няма да успея да ти кажа нищо.

— Може би няма да пожелаеш да си заминеш.

— Не се самозалъгвай. Няма да бъда тук много дълго. — Беше невероятно трудно да гледа тези зелени очи и да изрича тези думи, без да избухне в сълзи. Мисълта, че може би скоро ще го загуби за втори път разкъсваше сърцето ѝ.

— В такъв случай, не бива да пропиляваме времето, което ни е дадено. — Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ и притеглиха

бедрата ѝ към неговите. Карол обви врата му с ръце. — Мога ли да те целуна, Карол?

— Искам да ме целунеш. — Устните му се извиха в изкусителна усмивка. Тя му подаде устните си и той я целуна... в началото нежно, като едва докосваше нейните, сякаш не бе съвсем сигурен, че иска това, което тя му даваше.

Карол разбираше колебанието му. Самата тя чувстваше нещо подобно. Докато за Ник тя бе една мечта, превърнала се в реалност, за която се питаше дали ще бъде така несравнима като сънищата, то младата жена бе обзета от незабравимите спомени. Не бе толкова глупава, че да не разбира, че Ник изпитва същото физическо привличане към нея, както Никълъс, който я бе любил веднъж в миналото. Ала тя вярваше, че част от душата на Никълъс, когото все още обичаше, живееше в тялото на този мъж, който сега я държеше в прегръдките си. Тази вяра не бе основана на разумни доводи, но Карол знаеше, че не греши, защото нито за миг не изпита вина от надигащото се в гърдите ѝ желание към Ник. Ако в него не бе оживял духът на любимия ѝ Никълъс, тя не би могла да иска да се люби с този мъж от бъдещето.

Той я отдръпна от себе си, за да може да вижда лицето ѝ.

— Да, ти си същата — прошепна Ник. — Сега съм сигурен. Познавам усещането на устните ти върху моите, помня вкуса и мириса на тялото ти сякаш наистина съм те държал в обятията си. Но ти бе права, когато каза, че ще те отнемат от мен. Във всеки сън аз накрая те губех и се събуждах, облян в сълзи. — Пусна я, отдалечи се от бюрото, приближи се към лавиците с книги и застана с гръб към нея. — Смята се, че мъжете не бива да плачат. Както и да е, аз се различавам от мъжете, които живеят в това време. — Махна към книгите. — Прочел съм твърде много книги и вероятно те са ми повлияли и са събудили у мен опасни мисли. Опитвам се да сподавя желанието на сърцето ми да слушам древна музика. Знаем, че мечтите почти никога не се сбъдват, ала щом една от тях се превърна в истина, защо и с останалите да не е така? Твоето присъствие ми дава нови сили, Карол. — Ник се обърна към нея. — Щом ти си тук, и щом ние си спомняме какво сме били някога един за друг, защо аз и моите приятели да не победим Великите вождове и да не премахнем тиранията? Като те гледам, аз се изпълвам

с надежда... — Той млъкна и тялото му се напрегна. В коридора се чу шум от предпазливи стъпки.

— Ние сме, Ник — обади се мъжки глас и Ник се отпусна.

— Господи, що за живот е това? Винаги ли се страхуваш, когато чуеш нечий стъпки? Непрекъснато ли те е страх, че могат да те нападнат?

— Оцелях толкова дълго само с цената на изключителна предпазливост — отвърна той, а сетне повиши глас и извика: — Тук съм. Влизай, Ал.

Мъжът бе облечен в обичайните тъмни дрехи. След него в стаята влезе още някой. Новодошлите бяха средни на ръст, а широките дрехи прикриваха очертанията на фигурите им, затова в първия миг, докато не заговори, Карол не разбра, че втората фигура принадлежи на жена.

— Нали ти казах, че ще се върнем безпрепятствено — рече непознатата, махна голямата плетена шапка и под нея се показа сплетена в стегнати плитки, светлоруса коса. В сините ѝ очи светеха весели искрици. Тя пристъпи напред и прегърна Ник. — Напразно се тревожеше.

— Винаги се тревожа за теб — нежно отвърна Ник, а миловидното лице на жената засия от обич.

— И двамата с Ал сме невредими. — В този миг тя забеляза Карол. — Коя е тази жена? Никога не съм я виждала.

— Карол е тук, за да ни помогне. Ог я доведе днес следобед. Карол — обърна се той към нея, — това е моята по-голяма сестра, Пен. А този е нейният любим — Ал.

— Пен? — По погледа на Ник, Карол знаеше, че той е забелязал реакцията ѝ и е разбрал, че тя е познала новодошлите. Сигурно щеше да я попита по-късно. В този миг имаше други грижи.

— Видяха ли ви? — обърна се той към Ал.

— Не. Бяхме внимателни. Обаче мисля, че преди да се мръкне, трябва да излезем, за да ни видят. По този начин ще избегнем въпросите къде сме били вчера и днес. Ще бъде естествено да предположат, че студът и дъждът са ни попречили да излезем и сме останали по домовете си, както повечето хора. Времето се изясни и работниците привършиха работата по Дървото на Света, така че ще е по-нормално, ако излезем, за да го видим.

— Ще дойда с вас. Карол, ти също ще ни придружиш. — Ник я хвана за ръката. — Ако не ни виждат често, правителството ще се усъмни, че замисляме нещо против него и ще изпрати агенти, за да разберат какво става.

— Да не би да искаш да кажеш, че наоколо има шпиони на правителството, които непрекъснато ви следят? — ужасено попита Карол.

— През по-голямата част от времето. Почти не се забелязват — обясни й Пен.

— Що за свят е това? Звучи, сякаш се намираме в едновременния Съветски съюз.

— Доколкото познавам историята на двадесетия век, мисля, че сега е още по-лошо — обади се Ник. — Пен, Ал, докладвайте по-бързо, преди да излезем навън.

— Срегнахме се с четири от групите — започна Пен. — Всички са съгласни с плана ти. Ще започнем да действваме на втория ден след празника на Зимното слънцестоене.

— Аз смятам — намеси се Ал, — че не можем да разчитаме на групата на Бен. В нея няма жени, а мъжете не са различават много от разбойниците. Могат да причинят големи неприятности и едва ли ще има полза от тях.

— Нямаме голям избор, твърде малко сме. Трябва да използваме всеки, който иска да работи с нас. — Ник изчака Ал и сестра си да излязат от библиотеката и тогава се обърна към Карол. — По-късно ще довършим това, което започнахме. Обещавам ти, Кар, че ще имаме време само за нас двамата.

— Ще ми кажеш ли какво планирате? Звучи така, сякаш се готвите да нападнете правителството.

— А ако е така ти ще се присъединиш ли към нас? Ог каза, че си изпратена тук, за да ни помогнеш.

— Всъщност, изпратена съм да науча някакъв урок, въпреки че нямам ни най-малката представа за какво се отнася. Да, Ник. — Тя се вгледа в дълбоките зелени очи, които излъчваха такава топлина, че във вените й сякаш потече огън. Многозначителната усмивка, която играеше на устните му, подсказваше, че той разбира двойствения смисъл на следващите й думи. — С радост ще се присъединя към теб.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Четиримата се изкачиха по чакълестата пътека, заобикаляща Марлоу Хаус, и се озоваха на площада. Работниците си бяха заминали, отнасяйки старата ръждясала машина с тях, но около Дървото на Света се навъртаха неколцина безделници.

— Какво може да се побере сред тези израстъци? — попита Карол, загледана в изкривените метални разклонения.

— Кълбото — отвърна Пен. — Когато настъпи утрото на първия ден от зимата, там поставят Кълбото. Държат го до деня на зимното слънцестоене, като предзнаменование, че отново ще дочакаме топлите дни.

Ник се наведе към Карол и предупредително пошепна:

— Не питай повече. Ако те чуят, веднага ще разберат, че не си от Лонд.

— О, да, забравих за шпионите — прошепна тя в отговор и му се усмихна, сякаш си разменяха любовни думи. — Отсега нататък ще бъда по-предпазлива.

Както бе отбелязал Ал, небето се проясняваше, ала стана още по-студено. Внезапно задуха вятър и едри парцали сняг се посипаха от бягащите облаци, надвиснали ниско и неприветливо над смълчания град. За минути всичко наоколо побеля — площадът, Дървото на Света, хората. Ник погледна нагоре и се засмя, загледан в едрите снежинки, унасяни от вятъра във вихрен танц.

— Обичам снега — рече той на Карол. — Само за час-два той сякаш изчиства този сив и тъжен свят, омекотява всички остри ръбове, скрива грозотата. Когато вали сняг, в душата ми се събужда надежда, че светът отново може да стане свеж и подмладен.

— Дори и тази ужасяваща грозотия наред площада може да заприлича на истинско дърво, когато е посипана със сняг — съгласи се Карол и удостои Дървото на Света с не толкова враждебен поглед, защото грозните му метални разклонения вече бяха покрити с тънка бяла покривка. — Виж, Ник, облаци се разпръскват и слънцето се показва!

Снежните парцали продължаваха да се сипят върху смълчания площад, но облаците олекнаха, изтръскали снежния си товар, и повече не засенчваха яркото небесно светило. Смътното, разсеяно жълтеникаво сияние полека превзе небосвода. Иззад разпилените облаци надзърташе слънцето, сякаш скрито зад призрочно було. Към земята, като блестящи златни песъчинки, се посипаха последните снежинки.

— Колко е красиво! — промърмори Карол. Ник вдигна глава, омаян от слънчевите лъчи. Мокрите снежинки нежно галеха лицето му, засипваха черната му коса, полепваха по челото му. След миг се стопиха от топлината, излъчвана от тялото му. В този миг младата жена си помисли, че завинаги ще го запомни такъв — ликуващ, строен и гордо изправен, с вдигната глава и разперени ръце, засмян, побелял от снега, с греещите като течено злато капчици снежна вода, стичащи се по скулите, озарен от сиянието на всепобеждаващото слънце.

Мъжкият му чар и сила неудържимо я привличаха. Знаеше прекрасно, че този прелестен миг ще отлети, и много скоро десетилетията и лейди Огъста ще ги разделят. Но нали сега бяха заедно... макар и съвсем за кратко...

Погледите им се срещнаха. Усмивката му бе нежна и зад зелените дълбини на замечтания му взор тя, макар и за миг, надникна във Вечността...

— Опиши ми как са изглеждали площадът и сградите около него в твоята епоха — помоли я Ник по-късно вечерта.

Снеговалежът бе спрял и небето бе ясно, ала върху града бе връхлетял вледеняващ вятър, който прогони малката група зъзнещи зяпачи към примитивната топлина на къщите. Събраха се в старата кухня. Ник и Карол се настаниха на дървената пейка в ъгъла на просторната кухня, настрани от останалите, за да разговарят на спокойствие.

Бас, който едновременно беше иконом, готвач и камериер на Ник, се суетеше около голямата тенджерата със задушеното, която къкреше върху огнището — очевидно то заместваше печката, а димът излизаше през старомоден отдушник. Пен отказа помощта на Карол — каза, че било неин ред да дежури в кухнята. Извади от бюфета

нащърбени чинии и прибори и ги подреди върху масата, а Ал се зае да отвори прашната бутилка вино, която Бас донесе от мазето. Всички бърбеха оживено, без да обръщат внимание на разговора, в който се бяха увлекли Ник и Карол.

От време на време Карол хвърляше бързи погледи към останалите, за да прекъсне обясненията си за миналото, ако някой отвън се опита да проникне в къщата. Описваше на Ник Марлоу Хаус и площада такива, каквито ги познаваше в двадесети век.

— Цветя и трева през лятото — замечтано промълви Ник.

— А за Коледа в средата на площада се издига дърво, украсено с гирлянди от цветни лампички. — Карол започна да му обяснява какво представлява коледната украса и как изглеждаше Лондон по време на празниците.

— Никога не съм виждал коледно дърво — тъжно рече той.

— Ако ме беше попитал преди няколко дни, щях да ти отговоря, че коледните дървета са ми омръзнали! Ала сега не мисля така. Ник, какво ще стане, ако се опиташ да намериш някое, за да го украсим?

— Никой няма да знае какво представлява — отвърна той и поклати глава. — А освен това в Лонд и на километри около града няма дървета. Дори и да успея да намеря някое, няма да ми разрешат да го донеса тук. Ще трябва да видя това чудо и останалата част от твоя изчезнал свят през очите ти.

Не можаха да говорят повече, защото започнаха да пристигат гости. Всеки от тях чукаше на дървената преграда и го пускаха в стаята, едва след като Бас се увереше, че е от приятелите на Ник. Последна се появи лейди Огъста, все още в дрипавата тъмна роба. Сега Карол разбираше защо е облечена по този начин — не биваше да се различава от останалите обитатели на Лонд. Обаче тъмните дрехи не можеха да скрият вътрешното достойнство, което тя излъчваше, нито властния ѝ характер. Ог бе най-важната в бунтовническата група на Ник.

— Тя е нашата магьосница — прошепна Пен на Карол. — Идва и си отива, и никой не знае къде се намира, когато не е в Лонд. Според мен тя притежава способността да става невидима. Ник казва, че това е невъзможно, но аз не съм сигурна.

За вечеря се събраха четиринадесет души, заедно с Ог и Карол. Никой не оспори решението на Ник да включи непознатата жена в

групата и всички спокойно говореха за бъдещите си планове, без да се притесняват от присъствието на Карол.

— Защо сте решили да се разбунтувате два дни след Празника на зимното слънцестоене? — запита Карол, след като известно време ги бе слушала мълчаливо. — Защо не на самия празник, когато полицията или другите служебни войски ще са заети с церемониите?

— Предишните неуспешни бунтове бяха организирани по време на самите празници — каза Джо, дребничка червенокоса жена, която Карол подозираше, че бе влюбена в Бас. — В резултат правителството нареди по време на празниците винаги да има допълнителна охрана от цивилни агенти.

— Ако изчакаме края на празника, правителството ще премести тази охрана, а някои от тях ще излязат в отпуск — намеси се Лу, слаб, чернокос мъж с мургава кожа и тъмни, апатични очи. Той погледна към Пен и тя кимна в знак на одобрение. — Имаме по-голям шанс за успех, ако вдигнем въстание точно в дните, когато Великите вождове си почиват от празниците.

Карол с интерес изучаваше отношенията между конспираторите. Бе сигурна, че Лу е влюбен в Пен, но в същото време бе приятел с Ал и явно се бе примирил с факта, че той и Пен са любовници. Всички се вслушваха в думите на Ог и Ник и се съобразяваха с тях, ала всеки имаше право да изкаже собственото си мнение и другите внимателно го изслушваха. Карол реши, че може свободно да каже какво мисли.

— Как можете да се надявате, че ще успеете да свалите правителството и да победите, когато сте толкова малобройни? — попита тя. — Дори и да съществуват други групи, които са готови да се обединят с вас, пак няма да бъдете достатъчно многобройни, за да се справите с правителствените войски. Ще ви смажат и ще се погрижат никой да не научи за вашия бунт.

— Знаем рисковете и сме решени да ги поемем — отвърна Ник. — Длъжни сме да опитаме. Рано или късно бунтовническите групи ще успеят. Постепенно ще ставаме все повече и повече, ще образуваме всенародно движение и правителството ще бъде принудено да отстъпи и да се съгласи с промените, които искаме.

— Няма да бъде толкова просто, колкото си го представяш! — извика Карол. — Хората не са организирани, а освен това от дълго време са свикнали да се подчиняват и са се примирили със съдбата си.

От всичко, което чух през последните няколко часа, стигнах до извода, че вие сте съвсем малко. Великите вождове са успели да накарат хората да не мислят самостоятелно, те чакат да им се каже какво трябва да правят. Много, много трудно ще преодолеете тази инерция.

— Все пак трябва да се опитаме. — Лицето на Пен бе озарено от вътрешна светлина. — Ще вървим стъпка по стъпка. Първата ни задача е да свалим правителството и сега сме се събрали тук, за да обсъдим какви ще бъдат действията ни в тази насока.

— Съжалявам, не исках да попарвам надеждите ви. Просто исках да посоча, че в плана ви има доста слабости — виновно рече Карол.

— Ние трябва да чуем какво искаш да ни кажеш — обади се Ник. — Понякога надеждите и мечтите ни за по-щастливо бъдеще ни карат да действваме прибързано.

— Не бих искала да разрушавам мечтите ви и съм съгласна с това, което се опитвате да направите. Просто не искам да видя някого от вас наранен.

— Трябва да приемем неизбежните жертви, Кар. — Очите на Ник блестяха от възбуждане. — Всеки от нас е готов да отдаде живота си за нашата кауза. Помисли си, когато спечелим, всеки ще бъде свободен да празнува, който празник иска. И тогава, обещавам ти, ще издигнем коледно дърво.

— Какво? — Пен озадачено погледна брат си, но той не откъсваше усмихнатия си поглед от Карол.

Тя не можа да се сдържи и също му се усмихна. Ентузиазмът и вярата му бяха заразителни. Карол можеше да им разкаже за многото трудности, които щяха да срещнат в борбата си срещу правителството. Можеше да им посочи доста примери от двадесети век, когато различни хора се обединяваха в името на една цел и след достигането ѝ, се разделяха и започваха да се бият един срещу друг. Кървавите вражди разрушаваха и опустошаваха живота на хората, вместо да ги направят свободни и щастливи.

Ала Карол не им каза нищо. Вместо това, до края на вечерта слуша мълчаливо и в сърцето ѝ се зараждаше надежда. Може би повечето от хората, които седяха тази вечер около масата, щяха да бъдат убити. Те вярваха, че тяхната жертва няма да бъде напразна и ще успеят да извоюват политическата си и духовна свобода. И въпреки страха и опасенията, тя бе завладяна от надеждите им за бъдещето.

Към края на вечерта младата жена видя, че лейди Огъста я наблюдава с одобрение.

— Това ли искате да науча? — попита я Карол, когато хората започнаха да се разотиват.

— Една част. Има още много. Последният ти урок ще бъде най-тежкият.

— И какъв е той?

— Когато му дойде времето, ще го разбереш.

— Кар — прекъсна ги Ник, — Пен и Джо ще ти покажат къде са спалните помещения на жените.

— Но... аз си мислех... — Тя смутено го погледна. Представяше си, че ще прекарат нощта заедно.

— Аз трябва да изляза тази нощ — рече Ник. — Налага се да свърша още няколко важни работи. Не ме питай какви са, нито къде ще ходя. Иди с Пен. Тя те чака.

— Но какво смяташ да правиш? — изплашено извика Карол, като видя, че Ник, Бас и Лу обличат тежки връхни дрехи. Помисли си, че тримата се готвят да взривят някоя железопътна линия или важна електростанция. Ник сякаш прочете мислите ѝ и побърза да я успокои:

— Няма да предприемаме насилнически действия, уверявам те. Трябва да посетим още няколко групи от наши поддръжници, за да координираме плановете си, тъй като няма да имаме възможност да се видим по време на празниците. Цивилната охрана е много подозрителна и трябва да бъдем много предпазливи. — Той се засмя и добави: — Ог ще бъде с нас, така че ще сме в безопасност.

— Не мога ли да дойда с вас?

— По-добре е да останеш тук. — Той сложи ръка на рамото ѝ и многозначително я погледна. Карол разбра, че се досеща какво я измъчва. — Трите празнични дни започват от утре и ще имаме време за развлечения. — Тя кимна примирено и той свали ръката си.

— Направи, каквото ти казва — тихо промърмори лейди Огъста.

— Утре ще бъда ли все още тук? — попита я Карол. — Колко дни ще остана? Бих искала да видя празничното честване в бъдещето.

— Ще останем три, а може и повече дни — отвърна лейди Огъста. — Толкова, колкото е необходимо.

— Благодаря ви.

— Спести ми благодарностите си, докато разбереш какво те очаква — рязко отвърна привидението с познатата острота в гласа. Сетне се втренчи в лицето на младата жена и в погледа ѝ проблесна съжаление. — Струва ми се, че ти си по-голяма оптимистка дори и от Ник. Никога не бих си помислила подобно нещо за теб.

Спалните помещения се намираха под кухнята, там, където някога, в далечното минало, се намираше килера за продуктите. Двете стаи бяха чисти, но много оскъдно мебелирани, а във въздуха се носеше лек дъх на влажна земя.

— Жените спят в едната стая, а мъжете в другата — обясни ѝ Пен и ѝ показа коя е спалнята на жените. — Всяка вечер Бас залоства външната врата, така че тук сме в безопасност.

— Всички ли спите тук? Мислех си... Ник ми каза, че ти и Ал... Не се ли нуждаете понякога от уединение?

— На горния етаж има още стаи, но тук е по-сигурно.

— Ужасно е да се живее по този начин.

— Мечтая си за друг живот — въздъхна Пен. — Искам да имам стая с големи прозорци, които няма да се страхувам да отворя и свободно да дишам летния бриз. Понякога си представям как ще имам дрехи в ярки цветове. Веднъж видях съпругата на един от Великите вождове, когато бе дошла на посещение в Лонд. Беше облечена в дълга роба с цвета на небето. Колко чудесно би било да носиш такива дрехи!

— А защо не можеш да ги имаш? Забранено ли е?

— Никой от нас, обикновените хора, не може да си позволи да си купи цветни платове — тъжно отвърна Пен. — Ако облека подобна дреха, всичките ми приятели ще се чудят откъде имам пари да я купя или какво съм направила, за да ги спечеля.

— Нищо чудно, че сте готови да се пожертвате в името на подобър живот — промърмори Карол. — Хората тук не се различават много от робите.

Леглото, което ѝ посочиха, бе тясно, а одеялото — тънко, но след разговора си с Пен, Карол нямаше намерение да се оплаква. Трудно ѝ бе да се отпусне, а и лампата, която горя през цялата нощ, я държа будна почти до сутринта. Когато стана, разбра, че Ник и приятелите му още не се бяха върнали.

— Къде отидоха? — разтревожено попита Карол.

— Не знам — отвърна Пен. — Когато излиза през нощта, Ник не казва на никого къде отива и какво прави. — Пен я наблюдаваше с лека усмивка, а после сложи ръка на рамото ѝ. Карол почувства как отново я обзема нежната привързаност, родена преди три века. — Те ще се върнат живи и здрави, Карол. Не забравяй, че Ог е с тях.

— Ако искаш да се разсееш, можеш да дойдеш с нас до магазина — намеси се Джо. — Бас ми даде списък с продуктите, които трябва да купим за празничната трапеза.

Любопитна да види как изглежда Лонд в бъдещето, Карол се съгласи и трите жени излязоха. Навън бе много студено и затова си облякоха допълнителни дрехи. Върху мушамата Карол наметна, подобно на пелерина, едно старо вълнено одеяло. На главата си сложи вълнена шапка, а на ръцете — дебели ръкавици. В това облекло не се отличаваше от другите две жени и бе уверена, че никой няма да разбере, че не е от този свят.

Вървяха пеша. Никъде не се виждаше обществен транспорт. Карол се питаше дали това не е съзнателна тактика Великите вождове, за да принудят хората да не се отдалечават от домовете си и да им попречи да се срещат и да общуват помежду си, за да не се образуват недоволни групи. Ала ако това бе намерението на Великите вождове, изглежда не бяха успели да го осъществят докрай.

Виждаха се големи празни пространства, но те не приличаха на парковете, които Карол си спомняше. Всички градини и дървета бяха изчезнали, а обширните улици на Лонд бяха покрити с чакъл. Гледката ѝ напомни за фотографиите, които бе виждала от Лондон в края на Втората световна война. Разликата беше, че последниците от тази война скоро бяха премахнати и хората отново бяха построили разрушените сгради. А сега хората продължаваха да живеят в полусрутени къщи, без прозорци, подобни на Марлоу Хаус.

— Поне Бъкингамският дворец е останал — промърмори Карол, — но и той не е в по-добро състояние от останалите сгради. — Красивата желязна ограда я нямаше, лявото крило бе разрушено, а повечето от прозорците бяха заковани с дъски. Една нова грозна сграда, без прозорци, се издигаше там, където навремето се

простираха градините и езерото. Тази сграда бе единствената нова постройка, която Карол виждаше, откакто бе пристигнала в бъдещето. Пред вратите на двореца все още имаше стража, но красивите ярки униформи, които Карол помнеше от двадесети век, бяха заменени с тъмни връхни палта и сиви панталони. Бяха въоръжени с доста страшни на вид оръжия, а на главите си носеха метални шлемове.

— Там се намират кабинетите на правителствените чиновници — каза Пен и побутна Карол напред. — Не се приближавай до тези сгради, освен ако нямаш служебна работа. Познавам хора, които влязоха там и никога повече не ги видяхме.

Пазарът, където отидоха да пазаруват, се намиреше на някогашния булевард Пел Мел. Сега го наричаха съкратено Мел. Виждаха се примитивни сергии от тухли и камъни, домъкнати от полуразрушените сгради. Карол видя няколко стари дървени врати, които използваша за щандове, но повечето от хранителните продукти бяха в кошове или наредени върху дървени греди, взети също от разрушените къщи. Около сергиите се трупаха хора, тъй като това бе първият ден от празниците и всички бързаха да си закупят продукти за почивните дни.

— В Лонд най-много храна се консумира по време на Празника на есенното равноденствие — обясни Пен, — защото тогава в града докарват най-много плодове и зеленчуци. Там, където ти живееш, по-различно ли е? Ник ми спомена, че не си от Лонд.

— Мисля, че е по-добре да не ти обяснявам къде живея — отвърна Карол.

— Разбирам. Дискретността е най-правилният избор. — Готовността, с която Пен прие нежеланието ѝ да отговори, я натъжи. Тази млада жена, която в миналото тя познаваше като доверчиво и естествено създание, сега се страхуваше за живота си. Карол вече много по-добре разбираше защо правителството трябва да бъде свалено и заменено с по-добро.

— Тук е най-добрият пазар за пресни храни — обади се Джо, като прекъсна безрадостните ѝ мисли.

Виждаха се различни, зимни зеленчуци — ряпа, цвекло и моркови. Жените купиха от тях, а Пен взе и малка връзка пресен лук и някакви подправки. След това се отпавиха към сергиите с месо. Джо непрекъснато поглеждаше списъка с продуктите, който Бас ѝ бе дал.

— Ще купим пиле, ако не е много скъпо — рече тя, докато оглеждаше пилетата, които висяха на метални куки. Тя започна да се пазари с продавача и купи най-хубавото пиле за парите, с които разполагаше. Според Карол то бе прекалено малко и мършаво, за да нахрани цялата им група, но не каза нищо, за да не ги обиди.

— А сега да отидем да видим сладките — предложи Пен.

— Те са най-хубавата част от празника.

Имаше няколко сергии със сладкиши и жените се упътиха към тях. Карол се втренчи в твърдите миниатюрни дръвчета, направени вероятно от захар или нещо подобно.

— Не ти ли изпълват устата със слюнка? — попита Пен. — Много обичам сладки неща. Бих могла да ям всеки ден, ако можех да си позволя. Щях да бъда ужасно дебела. Сигурно е добре, че правителството ги разрешава само четири пъти в годината.

— Вероятно се грижат да не ви се развалят зъбите — язвително каза Карол. Гледаше с отвращение към сладките и сърцето ѝ се изпълваше с още по-силна омраза към правителството и Великите вождове. — Всички сладки си приличат — боядисани са с оранжева боя и са посипани със захар. Навярно символизират Дървото на Света и Кълбото, за което ми спомена, Пен.

— Ще купим по едно дръвче за всеки — обади се Джо: — Ник ми даде пари.

— А кога ще ги изядем? — попита Карол, като продължаваше да гледа пакетите с покупките с явна неприязън.

— Не и преди да настъпи Денят на зимното слънцестоене — засмя се Пен. — Първо ще има церемония за посрещане на изгрева, след това тържествен обяд и най-накрая идват сладките. — Огледа се, за да се увери, че никой няма да я чуе и добави: — След като сменим правителството, се надявам, че винаги в почивните дни ще можем да ядем сладки.

— Ако успеете да смените правителството, ще можете да ядете сладки винаги, когато искате — отвърна Карол. — Сами ще решавате какво да ядете, както и какво да обличате и как да живеете. Надявам се, че сте помислили за това. Понякога вземането на решения може да бъде много изтощително.

— По-тихо — предупреди я Джо, а Пен се усмихна и поклати глава, без да отговори нищо на забележката на Карол.

Часовете, които прекара с двете жени извън Марлоу Хаус я объркаха и натъжиха. Никъде в града не се чувстваше веселият празничен дух, липсваха ѝ зелените коледни украси, блестящите гирлянди, цветните лампички, лъскавите играчки, които оживяваха витрините на магазините.

Липсваха ѝ и уличните лампи. Сегашният Лондон бе мрачен и тъмен, Пен ѝ каза, че след залез-слънце хората не излизат от къщите си, така че правителството е решило, че няма нужда от улични лампи. Освен това нямаше електричество, с изключение на правителствените сгради, както и в домовете на високопоставените правителствени чиновници. Нямаше магазини, а само жалки сергии, пръснати тук и там по пустите сиви улици. Карол с тъга си помисли, че много би искала да чуе как някой с весел глас ѝ пожелава приятна Коледа.

Ник, Бас и Лу се върнаха в Марлоу Хаус чак следобед. Жените почти бяха привършили с разопаковането на продуктите. Мъжете не казаха къде са били и се държаха така, сякаш току-що се връщаха от разходка. Ог не беше с тях, но никой не попита къде е.

— Тази вечер ще изядем това, което остана от снощи — реши Бас и отиде да сложи тенджерата на огъня. — Но утре ще се наслаждаваме на истинска празнична трапеза. — Обърна се към Джо и я попита как са прекарали деня и какво са купили.

Погледите на Ник и Карол се срещнаха. По изражението на очите му тя разбра, че той бе мислил за нея. Тя също бе мислила за него — по време на тъжната си разходка из разрушения град, някога толкова красив и оживен, както и по-късно, докато помагаше на приятелите му за покупките за празника, който не означаваше нищо за нея.

Обаче Празникът на зимното слънцестоене бе важен за другите и Карол, която бе започнала да се привързва към тези непознати хора, реши да се присъедини към тяхното радостно очакване. Седна на пейката до Ник и мълчаливо се зае с вечерята си, като всеки път, когато бедрото му неволно се докосваше до нейното, тя се изчервяваше.

— Нашите планове са завършени — обърна се Ник към присъстващите. Побутна настрани чинията с остатъците от вечерята, наведе се напред и напрегнато заговори, взирайки се поотделно в лицето на всеки от приятелите си. — Има още дванадесет групи като

нашата и те ще се присъединят към нас. Поради съображения за сигурност до началото на бунта няма да се срещаме. И така, приятели, радвайте се на празниците, но бъдете предпазливи, когато излизате навън, и не забравяйте паролите.

Всички бяха приключили с вечерята и станаха. Жените разчистиха масата, измиха съдовете и приборите и ги подредиха в бюфета. Някои слязоха да пренощуват в мазето. Бас и Джо изчезнаха в стаята му, която се намираше до кухнята и откъдето Бас можеше да чуе, ако някой се опита да влезе в къщата. Пен и Ал се отправиха към стълбите, които водеха до горния етаж. В кухнята останаха само Ник и Карол. Той хвана ръката ѝ и я придърпа към себе си.

Тя го погледна в очите и прочете в тях това, което усещаше в сърцето си. Нямахше нужда той да я пита, нито пък тя да му отговаря, но въпреки това притвори очи и прошепна:

— Да, Ник. — Гласът ѝ бе тих, но спокоен и в него нямахше и следа от колебание.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Имам машина, която може да свири музика, записана на плоча. — Ник запали двете свещи в поставката на бюрото. — Понякога, когато те сънувам, в съня си чувам любимата си песен, държа те в прегръдките си и двамата се движим заедно в ритъма на отдавна забравен танц. Изпитвам чувството, че знам стъпките и някога съм го танцувал.

— Бих искала да чуя тази музика.

Той извади от чекмеджето на бюрото една плоска черна кутия, голяма колкото ръката му, и две плочи.

— Това е старо оборудване. Открихме го, когато почиствахме една от стаите. Лу разбира от машини. Доста време се занимава с това устройство и накрая то проработи.

Карол очакваше, че звукът ще бъде остър и стържещ, като от стар фонограф, ала очевидно Лу си разбираше от работата — музиката бе ясна и чиста. Мелодията на старинния валс изпълни библиотеката, като ехо от отдавна отминал бал. Младата жена затаи дъх и надигащите се сълзи опариха очите ѝ.

— Не познавам този танц, освен в сънищата си — каза Ник и протегна ръце. — Ще ме научиш ли?

Тя се плъзна в прегръдките му, показа му стъпките и къде да си постави ръцете. През цялото време сърцето ѝ биеше в такт с отдавна забравената музика, а душата ѝ пееше от щастие.

— Лесно е — обади се Ник след няколко минути, — но това е, защото имам отлична учителка.

Лесно е, защото някаква част от теб знае стъпките — помисли си тя.

Когато музиката свърши, той отново пусна плочата.

— Винаги ли чуваш тази песен в сънищата си? — попита Карол, докато гледаше как дългите му пръсти натискат копчетата. — Никога ли не чуваш друга песен?

— Винаги е една и съща, но не съм сигурен дали тази музика изплува някъде от съзнанието ми или съм я чул, когато за пръв път

пуснах плочата. Стори ми се странно позната.

Истина е — каза си тя. — *Преди триста и петдесет години ти я познаваше много добре.*

Втория път, когато танцуваха, той бе по-сигурен в себе си и в стъпките. Двамата се носеха из полупразната библиотека и той я завъртя, сякаш се намираха в блестящата бална зала. Карол се взря в очите му, които нежно се усмихваха. В този миг вековете, които ги разделяха, изчезнаха, и те отново бяха годеници, изпълнени с копнеж един за друг и със светли надежди за бъдещето. Когато музиката спря, той продължи да я държи в прегръдките си, взирайки се напрегнато в лицето ѝ. Имаше чувството, че прониква в съзнанието ѝ и вижда отдавна изчезнали образи.

— Колко странно — промърмори Ник и примигна няколко пъти, като че ли искаше да проясни погледа си. — И колко прекрасно. Прилича на сън наяве. Сякаш сме някъде другаде, в красиво място, осветено от многобройни свещи.

— Знам. Аз също съм го виждала — усмихна се тя с треперещи устни.

— Не беше само музиката — продължи младият мъж, — нито спомена за сънищата ми, в които съм те виждал. Беше истинско.

— Истинско е, тук и сега. — Не искаше миналото да смуцава настоящето, струваше ѝ се, че не би могла да го понесе. По някакъв мистериозен начин той беше *Никълъс*, ала в същото време беше и Ник. Мъжът в това далечно бъдеще беше смел и благороден, достоен за любовта ѝ.

Знаеше, че скоро ще се разделят завинаги, но какъвто и да бе той — *Никълъс* или Ник — тя винаги щеше да го обича, и тази любов бе най-важното в живота ѝ. Във всеки свят, във всяко време, любовта бе единственото, което има значение.

— От много месеци не съм бил с жена. — Гласът му бе нисък и дрезгав. — От Празника на зимното слънцестоене през миналата година. Бях погълнат от плановете за бунта и от грижите да осигуря безопасност за мен и приятелите си, и нямах време за себе си. През тези няколко дни, които ни остават до бунта, ще ми принадлежиш ли напълно, Кар? Ще останеш ли с мен през цялата нощ?

— Вече ти казах „да“ — напомни му тя.

— Исках да го кажа ясно, за да няма недоразумения помежду ни. Сега съм жив, но не знам докога. Не искам да те лъжа, но моят живот е изпълнен с опасности и не мога да ти дам нищо друго, освен сърцето си и надеждата си за по-добро бъдеще.

— Няма по-голям дар от любовта и надеждата — прошепна тя.

Ник взе лицето ѝ в ръцете си и се усмихна, когато тя протегна ръце и леко го погали по лицето. Бавно, много бавно, устните им се приближиха, нежно се докоснаха, сетне се сляха в пламенна целувка, а езиците им се преплетоха в изгарящо желание.

Сякаш измина цяла вечност, преди да я пусне. Отиде до бюрото, взе свещника и ѝ го подаде.

— Дръж го и внимавай да не се изгориш. — Преди да успее да го попита какво е намислил, той я хвана през кръста и я вдигна от земята.

— Ник, това е опасно! — извика Карол, като се опитваше да държи свещта с едната си ръка, а с другата — да го прегърне през врата.

— Това е най-малко опасното нещо, което съм правил — усмихна се той.

Изнесе я от библиотеката и я отнесе в една стая, в която се влизаше от главния салон. Направи го, без пламъците на свещите да ги изгорят, но когато я сложи на леглото и се взря в блесналите му очи, Карол си помисли, че много скоро ще изгорят в други пламъци.

С треперещи ръце тя остави свещника на пода до леглото и се огледа. Стаята беше малка и гола и беше част от някогашната гостна стая. Познатите извивки на тавана рязко прекъсваха там, където минаваше стената от последната реконструкция, преграждаща старата просторна стая. Имаше само един дълъг прозорец, закрит с тъмнозелено одеяло. Бе сигурна, че зад одеялото прозорецът бе закован с дъски. В стаята се виждаше малък скрин с чекмеджета и един дървен стол, чиято облегалка липсваше. Леглото, покрито с друго тъмнозелено одеяло, бе широко, но твърдо и на буци. Това бяха всичките мебели — стените, закрития прозорец, леглото, скрина, стола и свещника с две свещи. На Карол ѝ се стори като истински рай.

Ник седна на леглото до нея. Докато Карол оглеждаше стаята, той се бе съблякъл до кръста. Тя прокара ръка по дългия белег на гърдите му.

— Откъде ти е това?

— Подарък от един от цивилната охрана. Случи се преди много години. Имах късмет, че не установиха самоличността ми и приятелите ми успяха да ме спасят. Оттогава съм много по-внимателен.

— Можело е да те убият! — извика тя. — Можело е въобще...

— Нито дума повече — заповяда той. — Сега искам да мисля само за трите дни, които ни предстоят и няма да си позволя да ги разваля с лоши мисли и тревоги. Не и сега, когато мога да те държа в прегръдките си.

Докато говореше, свали колана на мушамата ѝ и започна да я разкопчава. В къщата бе студено и Карол, по примера на останалите обитатели, се бе увила във всички дрехи, които бе намерила, дори не бе свалила и старото наметало, което Пен ѝ даде.

— Колко много дрехи има по мен — промърмори тя, като му позволи да свали наметалото, мушамата с вълнена подплата и накрая вълнения пуловер.

— Те те правят още по-предизвикателна и желана — рече Ник. — Прекарах много прекрасни моменти, като си представях какво има под тях. — Той спря за миг и в очите му проблесна весело пламъче, когато видя обикновения памучен сутиен и малките гащички, а после бързо ги свали. След това се отдръпна, за да ѝ даде възможност да свали панталоните му. Изглежда я развеселено, когато видя как Карол тежко преглътна при вида на великолепното му тяло.

Както в останалата част на къщата, и в тази стая бе студено и Карол започна да трепери. С дълбоко гърлено ръмжене той я покри с одеялото и бързо се пхна до нея. Тънките, изкърпени чаршафи бяха студени, одеялото бе протрито и не топлеше. Само Ник бе горещ и тя се притисна към него, сякаш животът ѝ зависеше от топлината на тялото му.

— Страхуваш ли се или просто ти е студено? — подразни я той.

— Как бих могла да се страхувам от теб? — Тя сложи ръце на гърдите му и погали дългия белег. Ник леко ухапа долната част на ухото ѝ и Карол въздъхна от удоволствие. — Студено ми е, но съм сигурна, че бързо ще намериш начин да ме стоплиш — прошепна тя.

— Ще се опитам. — Устните му се плъзнаха по шията и рамото ѝ, сетне достигнаха гърдите ѝ. Тя простена и се изви към него. По тялото ѝ се разля топлина и Карол усети твърдата му мъжественост

между бедрата си. Желанието ѝ да се слее с него я изпълни със сладка болка. Любовната им игра внезапно прекъсна. Карол не можеше да се владее повече и силно се вкопчи в него. — Кар — простена той, — ще се опитам да бъда нежен.

— Не чакай повече — прошепна младата жена и притисна изгарящото си от страст тяло към него. — Не искам да бъдеш нежен. Искам... искам те целия, Ник!

Карол извика, когато той я изпълни, обви ръцете и бедрата си около него, докато той се движеше бясно в нея, сякаш всеки миг щеше да експлодира. Тя впи устни в мускулестото му рамо, опитвайки се безуспешно да сподави виковете на невероятната наслада, която изпълваше всяка клетка на тялото ѝ. Искаше да бъде с него, в неговото време, в неговия живот. Не искаше да мисли за миналото и бъдещето, съществуваше само настоящето и тяхната любов.

Когато отново бе способна да разсъждава, откри, че е все още в прегръдките му, притисната до топлото му силно тяло. Почуди се как е могла да мисли, че стаята му е студена.

— Съжалявам — прошепна Ник и наболата му брада се отърка по бузата ѝ. — Беше твърде бързо, трябваше да бъда по-внимателен с теб, но Кар, аз като че ли полудях. Никога... никога преди...

— Беше чудесно. — Тя затвори устните му с целувка. — Точно от това се нуждаех. Следващият път ще бъде по-бавно, имаме време.

— Бих искал да съм сигурен, че *наистина* ще имаме време.

— Имам тази нощ. — Карол леко извика от изненада. Той не бе излязъл от нея и тя почувства как отново се втвърдява. Затвори очи, за да се наслади на невероятното усещане.

— Удивително е какво може да стори една година въздържание — промърмори Ник.

Никой от тях не се срамуваше и не проявяваше престорена невинност. Не си разменяха любовни думи, не правеха планове за бъдещето. Знаеха, че то не им принадлежи, но тази нощ бяха заедно и щяха докрай да се насладят на чудото да се слееш с любимия, да даваш и да получаваш най-върховното удоволствие.

На сутринта Бас почука на вратата, за да събуди Ник и да го предупреди, че е време да стане и да се облече, ако иска да бъде на площада, преди да са започнали тържествата в чест на празника. Карол

се притисна към любимия си, целуна грапавата му буза и дългия белег на гърдите. Той стана и започна да се облича.

Тя го наблюдаваше, изтегната в леглото, още топло от тялото му. Никога не се бе чувствала толкова спокойна и щастлива. Не мислеше за нищо друго, освен за Ник.

— По-добре да побързаш — засмя се той. — Площадът скоро ще се изпълни с хора и трудно ще намерим удобно място, откъдето да наблюдаваме церемонията.

Закуската бе скромна — парче корав черен хляб и канче топла вода, самоуверено наречена от Бас чай, но по нищо неприличаща на вкусната течност. Карол си помисли, че това вероятно е смес от някакви сушени билки, ала не се оплака и изпи чашата си. Топлата вода ѝ помогна да преглътне сухия хляб.

Джо помагаше на Бас в приготовленията за празничния обяд и в кухнята бе изненадващо топло. Карол забеляза, че в комина имаше вградена фурна, която бе нагрята. Бас завърза крилете на пилето, което бяха купили предишния ден, и го сложи в тава, намазана с масло. Пилето бе малко и тавата бе запълнена със зеленчуци — обелена ряпа и нарязана на малки парченца, пащърнак, моркови и картофи. Бас посипа птицата с тънки резенчета лук, а Джо добави някакви билки и сложи тавата във фурната.

— Ще се пече на бавен огън и ще е готово за обед — обясни Джо на Карол. — Хлябът вече е изпечен, а Ник ще донесе вино от тайнствения си килер в мазето.

— А за десерт ще имаме сладки — добави Пен.

— Май ако ти вземем сладките, за теб няма да е празник — засмя се Джо.

— Вероятно не — съгласи се Пен и смигна на брат си и Карол.

Все още смеейки се, всички напуснаха топлата кухня и се отправиха към площада.

— Винаги ли е толкова студено през зимата? — обърна се Карол към Ник, докато си проправяха път през развалините около Марлоу Хаус. Другите бяха пред тях и тя бе сигурна, че не могат да я чуят.

— Понякога става и по-студено — отвърна той. Докато говореше, от устата му излизаше пара.

— В моето време през декември не е толкова студено. — Тя млъкна, загледана в каменните и тухлени отломки. — Какви бомби сте

използвали през войните? Възможно ли е взривовете да са причина за захлаждането на климата?

— Не знам. Може би е така — горчиво отвърна той. — Има много неща, които не знаем. Надявам се, че това скоро ще се промени и ще можем да узнаем всичко, което искаме и от което се нуждаем. Трябва да те предупредя. Внимавай какво казваш, когато сме извън къщата. На площада ще има голям брой цивилни агенти. Те не носят униформи и е трудно да ги познаеш.

— Разбирам. Няма повече да говоря на забранени теми. Мога ли да задавам въпроси за церемонията?

— Само ако се изразяваш много предпазливо и говориш тихо. — Излязоха на площада и Ник хвана ръката ѝ и прошепна: — Стой близо до мен.

Нямаше лампи, а Дървото на Света бе заобиколено от кордон полицаи в тъмнокафяви униформи, с метални шлемове на главите, които не даваха на зрителите да се доближават до Дървото. Насъбралото се множество стоеше смълчано, никой не разговаряше, никой не се смееше. Само от време на време се чуваше детски плач и шума от потропването на премръзнали нозе. Небето леко просветля и в този миг тълпата бавно се разлюля в очакване.

— Идват — прошепна Пен на Карол. Двамата с Ал бяха застанали до нея и Ник, но в полумрака Карол не можа да види нищо. Тя се озърна. Заобикаляха я само непознати лица. Вероятно Бас, Джо, Лу и останалите от приятелите на Ник се бяха изгубили сред множеството.

По знак на служителя, командващ охраната, тълпата се раздели и се образува пътека от единия ъгъл на площада до центъра. Показа се внушителна процесия, която бавно пристъпваше по пътеката. Начело вървеше мъж в дълга, падаща на свободни дипли златиста роба. Лицето му бе тържествено, като на свещеник, и Карол реши, че вероятно е такъв. Зад него вървеше жена в светлосиня рокля. Тъй като те не трепереха, Карол се запита дали не носеха някакво специално топлинно бельо. Ръцете и краката ѝ бяха замръзнали и тя не разбираше как някой може да се движи толкова спокойно, облечен в полупрозрачни дрехи.

— Следващият е един от Великите вождове — прошепна Ник в ухото ѝ. — Името му е Фал.

Той беше пълен, надут мъж, който леко накуцваше. Туниката, панталоните и ботушите му бяха в тъмночервено, а на гърдите му висеше тежка верига. Бе заобиколен от десетина адютанти, облечени в черни и сиви униформи. Следваше отряд от цивилната охрана и войници в сиви униформи.

— Това е личната охрана на Великите вождове — промърмори Ник. — Днес сме удостоени с присъствието на само един от тях. Останалите навярно празнуват някъде другаде.

Церемонията не продължи много дълго. Слънцето още не бе изгряло, бе много студено и Карол реши, че това е причината за бързината. Свещеникът в златистата роба се приближи до Дървото на Света и започна да пее някаква протяжна магическа песен, подхваната от жената в синьо, а след нея и от насъбралото се на площада множество. Сякаш по знак на мъжа в златистата роба, който разпери ръце нагоре, небето се обагри с жълтеникавото сияние на изгрева. В този миг пръстите на Дървото се извиха нагоре в молитвен знак.

— Използват нашия площад за тази церемония — тихо обясни Ник на Карол, — защото, благодарение на разрушителните войни, оттук имаме директен изглед към хоризонта точно по време на зимното слънцестоене.

Едва бе спрял да говори и слънцето бавно започна да изгрява на хоризонта. Точно в мига, когато се показаха първите му лъчи, се появи Кълбото.

То изплува изведнъж, сякаш жива сфера с метален блясък. Карол не бе чула никакъв шум при появяването му и макар вниманието ѝ да бе отвлечено от песента на свещеника и изгряващото слънце, бе сигурна, че Кълбото не се е появило постепенно. То сякаш се бе материализирало по някакъв магически начин и сега висеше неподвижно над насъбралото се множество. Хората го гледаха смаяно и със страхопочитание. Чуваха се приглушени благоговейни възгласи.

Много умно — помисли си тя, оценявайки ефекта на Кълбото върху тълпата, въпреки че не споделяше емоциите, които бяха обзели по-голяма част от хората.

Дали в него има машина, управлявана от пилот, или се задвижва с дистанционно управление, подобно на самолетите играчки, които в неделен ден хората обичат да пускат из парка? И тъй като по гладката повърхност на Кълбото не се забелязваха следи от врата или

някакъв друг отвор, Карол реши, че се задвижва с дистанционно управление, което много точно се задействаше в предварително определения момент.

След няколко минути Кълбото започна да се движи. Отначало много бавно, като плавно започна да се спуска към площада. Точно в мига, в който слънцето напълно изгря на хоризонта, то кацна между разперените пръсти на Дървото на Света. Те се склучиха около него и го стиснаха в металната си прегръдка.

От тълпата се разнесоха одобрителни викове, а някои заплакаха от радост, Карол забеляза, че Великият вожд и стражите му бяха единствените, които не се вълнуваха от зрелището.

— А сега — произнесе напевно свещеникът в златистата роба, — сега символът на слънцето е с нас. Това означава, че ще дочакаме края на зимата. От този момент нататък дните започват да нарастват. Скоро пролетта отново ще бъде при нас и ние ще се съживим за нов и по-ползотворен труд. — Отново вдигна ръце към Дървото и тържествено продължи: — Благословеното Кълбо е в свещената прегръдка на Дървото на Света и няма да позволи топлината и светлината да ни напуснат.

Продължи още известно време в същия дух, но Карол се отегчи от монотонните заклинания и престана да го слуша. Дръпна ръката на Ник и когато той се наведе към нея, прошепна в ухото му:

— Нима хората наистина вярват, че металните клони на това чудовище държат слънцето?

— Сигурен съм, че някои от тях вярват — отвърна той. — Постарали са се да направят добро представление. Един късен следобед видях едно дърво, чиито изсъхнали клони стърчаха нагоре към слънцето. В този миг то ми напомни за Дървото на Света. Единственото, на което вярвам в тази церемония е, че дните започват да стават по-дълги. Ала този ритуал на Дървото на Света и Кълбото е официалната ни религия и всички трябва да вярват в нея. Всичко друго е забранено. Всеки, който се осмели да каже нещо друго, ще бъде убит.

— Значи правителството използва религията за политическо потисничество.

— Не говори такива неща — уплашено прошепна той и Карол веднага млъкна.

Когато церемонията свърши и официалните лица напуснаха площада, атмосферата наоколо се промени. Един млад мъж измъкна ръчно направена флейта и започна да свири весела мелодия. Друг извади малък барабан и започна да го удря с ръце в ритъма на песента, а трети им пригласяше с инструмент, който приличаше на цигулка.

Една жена започна да пее. Скоро към нея се присъединиха и други гласове. Това нямаше нищо общо с монотонното пеене по време на церемонията. Това беше народна музика, весела и жизнерадостна, съпроводена от пляскането на много ръце. Музикантите започнаха да свирят по-силно в такт с песента, която жената пееше.

Тогава започнаха танците. Отнякъде се появи Лу и хвана едната ръка на Карол и на Пен. Ал грабна свободната ръка на Пен, а Ник застана от другата страна на Карол. Една жена, която Карол не познаваше, се хвана за Ник, друг мъж се присъедини към жената и всички, хванати за ръце, образуваха кръг. Зад тях се образува друг кръг, който постепенно се разшири и се образува спирала, която се въртеше около Дървото на Света и Кълбото. Не беше нужно да се знаят стъпките на танца, беше достатъчно само да се следват останалите танцьори.

Загрени от танца, хората излъчваха топлина и над площада се образува лек воал от парата, излизаща от стотиците уста, а над главите им Кълбото блестеше, окъпано в светлината на слънчевите лъчи.

След час първоначалният възторг в душата на Карол постепенно утихна и тя тъжно огледа танцуващите. Този бъдещ свят бе толкова сив и мрачен, толкова потискащ и студен. Навярно леденият дъжд и студената и дълга зима бяха сковали сърцата и мислите на хората, около нея. Сега те се веселяха, изпълнени с надежда за по-топли и по-добри дни, през които няма да мръзнат и ще има достатъчно храна за всички.

Към обед хората започнаха да се разпръскват. Лицата им бяха зачервени, а устните — посинели от студ. Събираха се на малки групички и започнаха да се разотиват по домовете, където ги очакваше празничният обяд. Като знак за официалния край на тържеството, войските и цивилната охрана се строиха в редици и марширувайки, потеглиха към изхода на площада, без да се съобразяват с хората около тях.

Докато възрастните и младежите се веселяха, по-малките деца се бяха разпръснали из множеството. Сега родителите започнаха да викат децата си и те се спуснаха към майките и бащите си.

Цивилните стражи продължиха да маршируват през площада, като събориха няколко деца, изпречили се пред краката им. Чуха се слаби протести, но войниците не им обърнаха внимание и се насочиха към другата страна на площада. Точно пред тях стоеше дете на три или четири години, толкова плътно увито в дебели шалове и пуловери, че не можеше да се разбере момиче ли е, или момче. То стоеше неподвижно, вперило големите си, разширени от ужас очи, в маршируващите войници.

— Не! — Карол бе видяла как стражите събориха другите деца и бе уверена, че и сега няма да спрат и сигурно ще го прегаят. За тях хората наоколо сякаш не бяха живи създания. Младата жена знаеше, че никой няма да се осмели да протестира. Ник разговаряше с един мъж и се бе обърнал с гръб. Карол не видя познат, към когото да се обърне за помощ, а войниците приближаваха към вцепененото дете. Тя се спусна напред, като блъскаше изпречилите се на пътя ѝ.

— Спрете, дяволите да ви вземат, нещастни идиоти! — изкрещя тя. Предводителят на охраната не ѝ обърна внимание и войниците не спряха. Хвърли се към детето, грабна го на ръце и побягна. Охраната продължи пътя си.

Всичко стана много бързо, но за секунди погледите на Карол и на водача на охраната се срещнаха и тя се скова от ужас. Нещо в безизразното лице и студените очи на командира изпълни сърцето ѝ с неописуем страх. Никога преди това не го бе виждала, но въпреки всичко, по някакъв необясним и странен начин, тя го *разпозна*. Усети, че той мислено ѝ се закани.

— Карол! — В този миг Ник се озова до нея, следван от жената, която бе танцувала от другата му страна.

— Сю! — Жената се спусна към разплаканото дете в ръцете на Карол. — Не видях какво стана. Мислех, че е с едни приятели.

— Добре ли си? — Ник я гледаше тревожно и Карол кимна. Ужасът, сковал сетивата ѝ, ѝ пречеше да говори и тя трепереше.

— Как мога да ви се отблагодаря? — Жената сграбчи ръката на Карол. — Сю е всичко, което имам след смъртта на съпруга ми.

Карол отново кимна. Струваше ѝ се, че ако отвори уста, ще се разплаче.

— Струва ми се, че не е наранена. — Ник нежно погали детето. — Облечена е добре и благодарение на Карол стражите не са докоснали и не е пострадала. Кар, това е Лин. Тя е... много добър приятел.

Начинът, по който натърти на думата приятел, я накара да разбере, че жената също принадлежеше към бунтовническите групи.

— Разбирам — тихо рече Карол и погледна разтревожената майка. — Не се безпокойте, тя е добре. Знам, че искате да е в безопасност и да е щастлива.

Лин кимна и притисна малкото момиченце до гърдите си.

— Заведи я вкъщи на топло — загрижено се обади Ник. — Купила ли си ѝ нещо сладко за празника?

— О, не. — Лин смутено го погледна. — Не ми останаха пари за сладки.

— Почакай ме тук. — Той се затича към Марлоу Хаус, прескачайки тухлите и камъните. След малко се върна. Носеше едно от миниатюрните захарни дръвчета, които Пен бе купила от пазара.

— Всяко дете трябва да има сладкиши за празника — рече Ник и подаде дървото на Сю. Той свали дебелите си ръкавици и нежно потупа детето по бузката. Този жест накара сърцето на Карол да се свие от мъка. Сю лакомо ухапа края на дървото и Ник се засмя, като видя удоволствието, искрящо в очите ѝ.

— Благодаря ти, Ник — започна Лин, но младият мъж я прекъсна.

— Няма нужда да ми благодариш. Само се погрижи тя да е в безопасност. — Всички го разбраха. Ако загинеше в бунта, някой трябваше да вземе детето и да го отгледа.

— Утре вечер ще я изпратя при едни приятели — каза Лин и кимна за довиждане. Докато я гледаше как се отдалечава, Ник прегърна Карол през рамо.

— Тези отвратителни войници — промълви младата жена. — Ник, техният командир ме погледна за миг и очите му ме изплашиха. Почти можех да чуя какво си помисли. Той разбра, че аз не съм оттук. Има ли вероятност присъствието ми да ви причини неприятности?

— Не мисля, че това има значение. Много хора от страната идват за празниците в Лонд. Винаги има непознати и един повече или по-малко няма да направи впечатление.

— Аз крещях срещу него и го наругах — настоя Карол. — Той ще ме познае, ако отново ме види. *И аз ще го позная. Защо тази мисъл ме изпълва със смъртен ужас?* — помисли си тя.

— Не се тревожи. Ти си уморена и премръзнала. А освен това си се изплашила заради детето и това те е разстроило. Позволи ми да те заведа къщи. — Той я прегърна и двамата се упътиха към Марлоу Хаус. — Вътре ще се стоплиш. Джо е сложила достатъчно дърва в огъня, а и по една чаша вино с обяда ще ни се отрази добре.

Карол с радост се съгласи с него. Мечтаеше за топлия уют на кухнята, а и в Марлоу Хаус се чувстваше по-спокойна и защитена. Обядът беше почти готов. Пен направи салатата, а Джо ѝ помогна да подреди масата. Ник хвана Карол за ръката и я поведе към мазето.

— Знаем, че в мазето има килер, където съхраняват виното — каза му Карол. — Кремптън, икономът на лейди Огъста държи ключовете и отговаря за него. Никога не съм слизала в мазето.

— Мисля, че по време на войните са го използвали за скривалище. Виното е почти от твоето време — реколтата е отпреди стотина години. — Ник замълча и вдигна високо газената лампа. Откри рафта, който търсеше, и подаде лампата на спътницата си. Приближи до лавицата и взе две прашни бутилки.

Когато се върна, във всяка ръка държеше по една бутилка. Засмя се дяволито, притисна Карол към каменната стена и я целуна.

— Май имаш навика да си играеш с огъня — подразни го тя и повдигна лампата. — Първо със свещите, а сега и с това.

— Дръж я настрани — предложи той, — за да мога да те целуна както трябва.

— Ако излеем газта, тя ще угасне и ще останем с часове на тъмно, докато някой ни открие.

— Няма да е толкова дълго — засмя се младият мъж. — Останалите са гладни и след няколко минути ще дойдат, за да разберат какво е станало с виното.

— Тогава трябва да побързаме.

— Не още, Кар. Цял ден очаквам този миг. — Устните му се впиха в нейните и тя забрави за всичко. Съжали само, че ръцете му са

заети с бутилките и не може да я прегърне.

— Ник — чу се отгоре гласът на Пен. — Ние сме премалели от глад. Искаме да хапнем и чакаме виното. — Тя бе прекъсната от Джо, която нетърпеливо извика:

— Бас ми каза да ви кажа, че ако не побързате, пилето ще свърши и нищо няма да остане за вас.

— Тя е права — засмя се Карол. — Пилето не е много голямо.

— Искаш от мен най-голямата жертва — прошепна Ник и се притисна до нея. Тя усети твърдата му мъжественост до бедрата си и изохка. — Не очаквай от мен да те чакам прекалено дълго.

Отново я целуна страстно и продължително, а сетне се отправиха към стълбите.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Никога досега Карол не бе попадала сред хора, които, с изключение на двама или трима, бяха на нейната възраст, които се шегуваха не принудено помежду си и които явно бяха привързани един към друг. Приятелските закачливи подмятания, които ги посрещнаха, когато с Ник се върнаха от мазето, в началото я накараха да се изчерви, но след това тя се почувства щастлива и спокойна сред новите си приятели.

За нейна изненада храната се оказа достатъчно. Всеки от дванадесетте души, седнали около масата в кухнята на Марлоу Хаус, получи малко парче пиле с богата гарнитура от зеленчуци и пресен хляб, а виното придаде атмосфера на празненството. Никой не остана гладен. По време на обяда не се спомена за предстоящия бунт. Разговорите се въртяха около плановете за прекарването на празничната вечер.

— На площада ще има още празненства — каза Пен на Карол, — а освен това някои от нас ще посетят приятелите си по домовете им. Заповядай с нас. Вероятно ще се приберем след полунощ.

— Някои от нас — намеси се Лу и вдигна чашата си с вино — няма да се върнат до сутринта. Ще навестим някои дами. — Двама от мъжете, които Карол не бе виждала с приятелки, се засмяха на забележката му.

— Преди да тръгнете — обади се Пен, без да се засяга от думите му, — ще изядем сладките за десерт. — Тя донесе подноса с наредените върху него във форма на малка гора захарни дръвчета. В клоните на всяко от тях имаше по една оранжева топка. Пен тържествено го постави на масата. — О! — смаяно извика тя, — някой е взел едно от дръвчетата. Кой би могъл да направи такова нещо?

— Аз го взех — веднага рече Ник. — Лин не беше купила нищо сладко за Сю и аз ѝ дадох моето дръвче.

— Ник, ти би си дал и зимното си палто, ако някой се нуждае от него — недоволно поклати глава сестра му. — Добре, вземи моето. Май не ми се яде сладко.

— Всъщност — намеси се Карол, — не искам да те обидя Пен, но тези сладки ми се видяха отвратителни още в първия миг, в който ги видях на пазара. Не бих могла да се насиля да изям някоя от тях, така че има за всички ви.

— Но ти си наша гостенка — възрази Пен, явно разстроена от предложението. — Длъжни сме да ти предложим най-хубавото, което имаме.

— Ти... и всички вие ми дадохте много повече, отколкото някой досега ми е давал — отвърна Карол. — Не ми разваляй празника, като ме караш насила да ям нещо, което не ми харесва.

— Сигурна ли си? — Извинението не ѝ се стори убедително, но не можа да се сдържи и хвърли лаком поглед към подноса със сладките.

— Пен — намеси се брат ѝ, — имам странното чувство, че Карола наистина не обича сладки.

— Наистина ли? — видя как устата на младата жена се напълни със слюнка.

— Изяж го — рече тя и побутна подноса. — Наистина не го искам, така че престани да спориш.

Докато гледаше как Пен бавно отхапва от сладкиша, облизва захарта и се наслаждава на всяка хапка, Карол си спомни за лейди Каролайн Хайд. С изненада установи, че изпитва същото желание да я закриля, каквото бе изпитала към Пенелопи.

Решиха, че Ник, Карол и Бас ще се заемат тази вечер с кухненската работа, а това означаваше, че и Джо ще остане в къщата. Останалите излязоха, за да се присъединят отново към празничните тържества. Беше невероятно приятно и... романтично да мие съдовете с топла вода и сапун, а после да ги подава на Ник, който ги изплакваше в друг съд и внимателно ги избърсваше. През това време Бас събра остатъците от пилето в голяма тенджерка и се зае да приготвя супа за утрешния ден, а Джо прибираше измитите и подсушени чинии и прибори в бюфета.

— Тук се чувствам като у дома си — каза Карол на Ник. — Сякаш винаги съм била част от вас. Никога не съм имала истинско семейство, освен през последните няколко дни.

— Те също те харесват. — Той пое насапунисаната чаша и задържа ръката си около нейната малко повече, отколкото бе

необходимо. — Всички ще бъдат щастливи, а особено аз, ако завинаги останеш тук, сред нас.

— Ох, Ник, няма да ми бъде позволено! — Не му бе признала каква е истинската причина за присъствието ѝ в бъдещето. Само му беше споменала, че Ог я е довела и ще я отведе, когато реши, че е време. Ник и останалите от групата му бяха убедени, че Ог притежава някаква изключителна и тайнствена сила, и той не бе искал повече обяснения от Карол.

— В такъв случай трябва максимално да използваме времето, което ни е отредено. — Начинът, по който я погледна, я накара да се изчерви, а краката ѝ се разтрепериха. В този момент тя миеше една чиния и дългите пръсти на Ник се плъзнаха по китката ѝ и започнаха да правят леки кръгове по дланта ѝ.

— Ник, престани — задъхано рече тя. — Да не би да искаш да счупя чинията?

— Мислиш ли, че това има някакво значение за мен? — В ъгълчетата на зелените му очи проблеснаха весели искрици и той продължи да гали мократа ѝ, насапунисана длан. — Топла, влажна и гладка — прошепна младият мъж и се приближи към нея.

— Ник! — Как успяваше да я накара да изпита болезнен копнеж по тялото му, без дори да я целува и докосва? Сякаш всичките ѝ еротични центрове се бяха събрали в лявата ѝ длан. Помисли си, че ще припадне от желание.

Накрая той взе чинията от ръката ѝ, изплакна я, а после се обърна към нея с невинна момчешка усмивка.

— Имаш ли някакво предложение как да продължим празнуването?

Карол не отговори. Ръцете ѝ бяха отпуснати в легена с изстиващата вода, без да откъсва поглед от него. В този миг се появи Джо.

— Свършихте ли? Ще изнеса водата. — Тя взе легена и се насочи към килера, където единствено в къщата имаше канализация. Тъй като имаха вода само по един час на ден по кръгов график, водата от изплакването не се изхвърляше. Тя се съхраняваше в един голям стар чайник за следващото миене на чиниите.

Ник взе кърпата и започна да подсушава ръцете на Карол. Тя все още не бе отговорила на въпроса му, но бе сигурна, че той се е досетил

по изражението на очите ѝ.

— Не знам какво сте решили вие двамата — каза Джо, която се върна с празния леген, — но аз нямам намерение да излизам, когато мога да остана на топло в кухнята.

— Имам изненада за теб. — Когато Ник най-после откъсна поглед от лицето на Карол и се обърна към Джо, тя почувства невероятна празнота в гърдите, сякаш ѝ бяха отнели най-скъпото и най-ценно нещо в живота ѝ. Ник заговори на Джо, като че ли изобщо не се досещаше за ефекта, който имаше върху Карол. — Неотдавна открих в мазето бутилка със стар, отлежал коняк и понеже тази година празникът е специален, мисля, че трябва да я отворим.

— Ако смяташ пак да ходиш в мазето, по-добре остави Кар тук — усмихна се Джо, — защото ако отидете двамата, едва ли ще видим някой от вас до сутринта, а и тогава не е много сигурно.

— Засрами се, Джо. Ти притесняваш нашата гостенка. — Ник намигна на Карол и изчезна в посока към мазето.

— Притеснена ли си? — обърна се Джо към Карол.

— Не, само съм смутена и объркана. Не разбирам как може да има такова въздействие върху мен. Извини ме, сигурно не съм на себе си.

— Не се срамуваш от това, което правиш с него, нали, Кар?

— Не — призна Карол. — Всъщност, ако трябва да съм искрена, аз се гордея с това.

— Тогава не се извинявай за това, което чувстваш. — След като хвърли един поглед към вратата на мазето, и втори — към Бас, който чистеше зеленчуци и не им обръщаше внимание, Джо продължи: — Аз съм в тази група от седем, години и ти си първата жена, към която Ник проявява романтични чувства. Винаги съм мислила, че сърцето му, е заключено и скрито зад много по-здрава преграда от тази, с която Бас всяка вечер залоства входа. Ник прекарва живота си в тиха и тайна борба срещу правителството, чете и изучава стари книги, от които се опитва да узнае какво би било най-доброто управление за страната и света, след като се сложи край на тази тирания. През последните два дни, откакто ти се присъедини към нас, той е наистина щастлив и почти не мога да го позная. Мисля, че трябва да благодарим на теб за тази промяна. — Тя замълча за миг. — Ние всички много го обичаме, Кар, но по начина, по който се обича брат и приятел, защото това беше

единствената любов, която Ник ни позволяваше да изпитваме към него. Затова, заради него самия, сега се радвам, че си тук. Продължавай да го правиш щастлив, бъди щастлива и ти, и никога не съжелявай за това, че сте заедно и че се обичате.

— Благодаря ти, Джо. — Карол ѝ протегна ръка, а другата жена я стисна силно, но бързо я пусна, когато Ник влезе в кухнята.

— Ще донеса чаши — изправи се Джо. — Хайде, Бас, струва ми се, че сложи всичко, което може да става за ядене, в тази супа. Мислех, че първо ще свариш костите, а зеленчуците по-късно.

— Този път опитвам нещо по-различно. — Бас остави тенджерата и се присъедини към останалите на масата. Ник отвори бутилката и сипа в чашите. Бас отпи малка глътка и доволно поклати глава: — Отлично.

Карол каза, че конякът е прекалено остър и силен. Забеляза, че и Джо едва отпиваше от чашата си, но мъжете явно го харесваха. Напрежението между нея и Ник продължи и по време на приятелския разговор. Ръката му на няколко пъти докосна нейната, а колената му се притискаха до бедрата ѝ всеки път, когато се навеждаше през масата, за да допълни чашата на Бас. Погледнати отстрани, и четиримата си почиваха, но Карол се питаше дали Джо забелязва вълнението ѝ. Тя седеше до масата и слушаше разговора, но сърцето ѝ радостно пърхаше при мисълта, че скоро тя и Ник отново ще останат сами. Не след дълго Ник се изправи и я дръпна за ръката.

— Погрижи се за коняка, Бас — обърна се той към приятеля си, като посочи бутилката.

— Ще я скрия в стаята си — кимна Бас. — Може би утре всички ще вдигнем тост за успеха на нашия план.

— Лека нощ. — Джо се бе изправила до Бас с ръка на рамото му, но погледът ѝ не се отделяше от Ник и Карол, докато те излизаха от кухнята.

— Това беше доста странна вечер — промърмори Карол, докато се качваха по стълбите към горния етаж. Тя се спря за миг и се вгледа в нацърбените и напукани мраморни плочи на пода в главния салон и старинната дъбова ламперия. — Навярно доста хора са живели в тази къща, но аз имам чувството, че ги познавам. Бас и Джо изглеждат като по-възрастни чичо и леля, а аз и ти бихме могли да бъдем...

— Семейна двойка, която от години живее заедно? — Ник видя колебанието ѝ и довърши вместо нея. — Да, и аз имам същото чувство. Според мен най-важното в твоето присъствие тук е това, че не ми се струва странно. — Той леко погали бузата ѝ. — Това, което чувствам към теб, Кар, не е само сексуално желание, въпреки че на моменти то заглушава всичко останало. Обаче между нас има и нещо повече от плътското привличане. Ти си много скъпа за мен. Ако доживеем заедно до дълбока старост и станем твърде немощни, за да се любим, само твоето присъствие би ме правило радостен и щастлив. Да те виждам, да чувам гласа ти, да държа ръката ти в своята, всичко това ще ми стигне, докато съм жив.

Той ѝ направи път, за да влезе в стаята му. Карол спря за миг на прага и си помисли, че Ник заслужава да живее много по-добре, а не в тази бедна, мрачна и неугледна стая.

— Обичам те, Ник.

— Тогава аз съм щастлив. — Целувката му бе нежна като докосване на пеперуда. Карол се притисна до гърдите му, наслаждавайки се на прегръдката му. Не искаше нищо повече. В миналото си никой не ѝ бе благодарил за нищо и следващите му думи ѝ доставиха огромна радост.

— Днес ти прояви изключителна смелост. Ако не беше ти, Сю вероятно щеше да бъде много зле наранена от цивилната охрана.

— Всеки друг на мое място би сторил същото — промърмори тя, заровила лице в гърдите му. При споменаването на цивилната охрана, тя си припомни студените очи на техния водач. Опита се да прогони образа му от мислите си. Не искаше да мисли за нищо и за никого, освен за Ник.

— Никой не се намеси, Кар. Повечето хора се страхуват и предпочитат да се подчинят на войниците, отколкото да им се противопоставят. Охраната не се съобразява с хората, те са свикнали всички да се отдръпват от пътя им. Само ти се осмели да застанеш срещу тях. — Устните му докоснаха косите ѝ. — А освен това ти даде сладкиша си на Пен. Аз трябваше да се лиша от сладко, тъй като дадох моето на Сю.

— Не исках онова лепкаво нещо и ти го знаеш много добре — засмя се младата жена. — Не съм толкова безкористна, колкото смяташ.

— Не съм съгласен с теб. — Той я хвана за раменете и малко я отдалечи от себе си, за да може да вижда лицето ѝ. — Карол, искам да ми обещаеш нещо?

— Всичко, което поискаш — незабавно отвърна тя.

— Обещай ми, че когато се завърнеш в твоето време, ще направиш всичко, което е по силите ти, за да запазиш духа на любовта, приятелството и съчувствието към другите, който сега е толкова жив в теб. Стига да се опиташ, можеш да промениш това ужасно бъдеще в нещо по-добро.

— Не можеш наистина да вярваш, че аз притежавам подобна сила! — извика тя, смаяна от думите му и едновременно с това ужасена, че той може би се е излъгал в нея.

— Знам, че имаш тази сила. Вярвам, че именно заради това Ог те доведе при нас. Тя иска да видиш този бъдещ свят, а след това вероятно ще те посъветва как да го промениш.

— Ник — опита се да протестира тя, ала той я прекъсна:

— Защо иначе Ог щеше да те доведе в това време?

За да ми докаже колко егоистична, самовлюбена и безчувствена съм станала. За да ми покаже колко съм лоша и колко малко знам за важните неща, в живота.

— Ако наистина можех да променя бъдещето — заговори Карол, като за пръв път се замисли за тази възможност, — тогава времето, в което, ти, сестра ти и приятелите ти живеете, ще бъде различно... толкова различно, че може би ти дори няма да съществуваш. — Тази мисъл я ужаси.

— Ще бъда тук, независимо от всичко. И ние ще се срещнем. Може би, ако успееш да промениш бъдещето, аз няма да те изгубя, както става в сънищата ми. Знам, че ще напуснеш живота ми, за да се върнеш в твоето време. — Той я притисна силно до себе си и заговори с нова сила и увереност: — Но в едно съм абсолютно сигурен — ние отново ще се срещнем и отново ще се обичаме. Това е предопределено. А когато земният ни живот свърши и се преселим във Вечността, отново ще бъдем заедно. Тогава нашите души ще се слоят в една, както вярвам, че някога са били. — Ръката му нежно погали косата ѝ.

— Ще изтърпя всичко — прошепна Карол, — дори и раздялата на вековете, ако съм сигурна, че един ден ще се срещнем и ще бъдем завинаги заедно.

— Вярвай в това така, като вярвам и аз. А когато настъпи часът на раздялата, не забравяй това, за което те помолих. Спази обещанието си.

— Ще го спазя. — Погледна го в очите й се усмихна през сълзи. — Не само защото ти ме помоли, Ник, но защото разбрах, че миналото, настоящето и бъдещето са взаимно свързани и се преплитат през вековете. Разбрах колко е важно да бъдем добри и човечни един към друг.

— И да се обичаме — прошепна той.

— Ти си моята любов, винаги си бил и винаги ще бъдеш.

— Точно това ти казах и аз.

Те бавно се съблякоха, без да обръщат внимание на студа в стаята. Карол се повдигна трепереща на пръсти, обви ръце около врата му и го целуна. Той беше висок, с широки и силни рамене, но не беше тромав и недодялан. Беше стегнат и сякаш изтъкан от мускули.

Ник я притисна към стройното си мускулесто тяло и я целуна. Целувката му ставаше все по-настойчива и все по-страстна, а в телата им лумна пламъкът на вечното желание.

Ник я стисна силно в прегръдките си и с валсови стъпки двамата се отпавиха към леглото. Карол тръпнеше от сладък копнеж, а той я целуваше все по-силно и по-силно, сякаш пиеше от нейното желание.

Бавно се отпуснаха на леглото. Грубото одеяло одраска нежната й кожа, но тя не забеляза. Ръцете на Ник бяха навсякъде — милваха, дразнеха, обещаваха. Закачките му през деня, целувката в мазето, леките докосвания, дори докато бяха с Бас и Джо, всичко това трябваше да я накара да го желае толкова страстно, колкото и той нея. Всяка клетка от тялото й трептеше при неговото докосване и Карол се запита дали коняка, който бе изпила, не се бе разтворил в кръвта й и не я караше да бъде още по-ненаситна в желанието да се слее напълно с него.

Той проникна в нея и започна бавно да се движи. Тя се изви, за да го поеме докрай, тялото й тръпнеше от всяко негово движение, всичко в нея се напрегна, сякаш всеки миг щеше да експлодира. Ръцете й се плъзнаха по гладкия му гръб и го притиснаха силно към пламтящото й тяло, извиващо се от болезнена жажда.

— По-близо... — промърмори младата жена. Той тласна по-силно и проникна още по-навътре в сладката мекота на женствеността

й. Върховният миг бе по-опустошителен от най-разрушителната експлозия. Имаше чувството, че тялото ѝ се разтваря в неговото, топлината и напрежението, болезнено концентрирани между бедрата ѝ, се изляха като мощна лава от нея в отговор на ритмичните движения на Ник. От устните ѝ се изтръгна сподавен стон и тръпнещото ѝ тяло се отпусна под него в последните конвулсии на удоволствието.

Ник изохка, устните му шепнеха името ѝ отново и отново. Сетне се притисна силно към нея и тялото му се отпусна върху нейното. Двата лежах тръпнещи, неспособни да говорят. Устните им се докосваха отново и отново, пиеха сладката влага на любовта и копнежа, сякаш вкусуваха неизбежността на раздялата.

Следващият ден, последният от тридневния Празник на зимното слънцестоене, бе необичайно тих. Тези, които бяха излизали вечерта, все още спяха. Нито Карол, нито Ник, бързаха да стават. Предпочитаха да прекарат сутринта прегърнати, усамотени в света на тяхната любов. Ала към обед всички започнаха да излизат от стаите си. Лу и двамата му приятели изглеждаха изтощени и уморени, с помътени погледи. Пен се оплака, че има стомашно разстройство, а Ник я упрекна, че вероятно е яла твърде много сладкиши. Пен се нацупи, но бързо забрави за оплакванията си, когато видя какъв обяд я очаква.

Бас им сервира за начало наистина изключително вкусна супа. Гъстият бульон, който ухаеше много апетитно, съдържаше всички остатъци от пилето и богат асортимент от зеленчуци. Супата бе достатъчна, за да засити глада им, но имаше и оризов пилаф с много подправки и билки, както и големи резени от хляба, направен предишния ден от Джо. Карол се чудеше как Бас и Джо са успели да приготвят толкова вкусен обяд с малкото продукти, които имаше в къщата. Тя с удоволствие изпи една чаша бульон, а след това изяде голямо парче от оризовия пилаф.

Тъй като предишния ден бяха изяли захарните дръвчета, сега имаха за десерт компот от сушени ябълки и стафида, подправен с няколко капки коняк и канела.

— Дори има и малко сметана — рече Джо и постави каната на масата. — Разделете си я, защото не е много.

— Забелязах, че използвате доста подправки — обади Карол. — Правителството ли държи монопола за тях?

— А кой друг? — скептично подхвърли Бас. — Насърчават ни да използваме повече подправки, а особено канела. Правителството прибира всички печалби, въпреки че трябва да признае, че подправките подобряват вкуса на долнокачествената храна, която ядем.

— Както и подправките в средните векове — кимна Карол, ала Бас сякаш не я чу и продължи да се оплаква от наличната храна.

— Миналата есен ние си купихме една кошница ябълки и ги сложихме в мазето, но почти всички бяха натъртени и загнили, така че единственият начин да ги използваме бе да ги нарежем на парченца и да ги изсушим. Слагаме ги в пудинга или правим компот от тях. Все още си спомням как преди имаше хубави и здрави ябълки, които се запазваха през цялата зима, ако се съхраняват на студено в мазето.

— Очевидно системата на разпределение на храните от правителството не е такава, каквато би трябвало да бъде. Някога яли ли сте портокали? — Карол си помисли за огромните камари от пресни и сочни плодове и зеленчуци в магазините за хранителни стоки в двадесети век. Запита се как ли ще реагира Бас, ако го заведеше на щандовете за храна в Хародс^[1]. В отговор на въпроса ѝ, Бас изсумтя недоволено.

— Ако има портокали, то Великите вождове ги пазят за себе си. Ял съм портокал само веднъж, преди много години, когато бях момче. Никога няма да забравя вкуса му.

— Значи има и още една причина да искате свалянето на правителството — рече Карол. — Само си помисли какви ястия би могъл да приготвяш, ако имаше пресни продукти, които дори и през зимата биха могли да идват в страната от другите краища на света. Като съдя по ястията, които опитах, ти си готвач от световна класа, Бас, и можеш да бъдеш шеф на първокласен ресторант.

— Като каза шеф, думата ми напомни — намеси се Ник, — че вероятно до утре няма да се съберем отново заедно и затова е по-добре сега да уточним някои подробности от плана, за да сме сигурни, че всеки е запознат със задачата си. — Той изгледа строго Лу и приятелите му.

— Нищо не сме забравили — обади се Лу, — нито пък някой от нас се е разприказвал миналата нощ. Работата е прекалено важна за

всички ни, за да си позволим да бъдем небрежни.

— Радвам се да го чуя. — Ник го награди с лека усмивка. — Повтори какво трябва да направиш.

Карол слушаше с нарастващо вълнение това, което новите ѝ приятели говореха. Лейди Огъста бе изчезнала почти веднага, след като я бе довела в това време, но когато младата жена прекъсна разговора и спомена за отсъствието ѝ, изглежда никой не го намери за странно. Ник изтъкна, че тя е магьосница и може да идва и да си отива, когато пожелае.

Карол имаше свое обяснение за отсъствието на лейди Огъста, но го запази за себе си. От нея се очакваше да научи някакъв урок, но тя сама трябваше да открие какъв е, без помощта на привидението. Тя имаше натрапчивото усещане, че този урок е свързан с плана на Ник. Утре той и приятелите му щяха да се опълчат открито срещу властта на правителството. Надявах се този бунт да успее, да прерасне в революция, която ще събори омразната тирания и ще доведе до установяването на по-справедливо управление. Карол бе убедена, че от нея се очаква да вземе участие в тези промени.

Бас донесе бутилката коняк, която бе скрил в стаята си, и напълни чашите на присъстващите.

— Пия за успеха на нашия дързък и рискован план! — Ник вдигна чашата си.

— Знаем, че цената е висока — добави Ал, изгледа присъстващите и прегърна Пен, — но сме убедени, че нашата цел заслужава да рискуваме живота си за нея. Всички ние ти вярваме, Ник.

— Правилно! — извика Лу.

Като по даден знак всички изпиха до дъното чашите.

Карол не направи изключение. Тази вечер конякът не ѝ се стори толкова силен и остър. Тя пресуши чашата си, изпълнена с вяра и надежда, че техният план, който сега се превърна и в неин, ще успее.

Късно следобед всички отново излязоха на площада, за да наблюдават церемонията, при която Кълбото напуснаше Дървото на Света до следващия празник.

Сега не се виждаше толкова ясно, защото сградите около площада засенчваха част от хоризонта, но това не попречи на

участниците в церемонията да преминат, както предишния ден, тържествено през площада и да заемат местата си. Този път свещеникът бе облечен в тъмносиня роба, а зад него вървяха две жени в тънки черни рокли със сребристи звезди, които блестяха при всяко тяхно движение. Карол предположи, че костюмите изобразяват небето и звездите. Великият вожд Фал, който вървеше след свещеника и жените, бе облечен в светлозелени дрехи, които още повече подчертаваха неприятния жълтеникав цвят на кожата му.

Свещеникът подхвана монотонната си песен, а жените се присъединиха към него. Точно когато слънцето се скри зад Марлоу Хаус, металните клони на Дървото на Света се разтвориха и пушнаха Кълбото. Бавно и величествено то се понесе нагоре към ясното небе.

Тихото и леко движение на Кълбото възбуди любопитството на Карол и тя реши да го наблюдава по-внимателно, за да разбере къде отива. Свещеникът продължаваше да пее монотонно как Кълбото ще се върне отново, когато настъпи Празника на пролетното равноденствие, за да благослови хората. Карол не го слушаше, цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху издигащото се Кълбо. Лъчите на залязващото слънце се отразяваха в гладката му повърхност и хвърляха последните си отблясъци върху площада.

Внезапно Ник я дръпна силно за ръката и тя с неохота откъсна поглед от Кълбото. Лицето му бе сериозно и той се взираше в групата официални лица около Дървото на Света. Когато Карол отново погледна нагоре, Кълбото бе изчезнало.

— Къде отиде то? — смаяно попита Карол. — Сякаш изведнъж се стопи.

— Това няма значение. Остави сега Кълбото. Не поглеждай към Дървото, защото оттам те наблюдават.

— Кой? — Карол застина на място, без да смее да се озърне. Ник стискаше силно дясната ѝ ръка и тя изтръпна от болка.

— Командирът на цивилната охрана — отвърна той, като едва движеше устните си. — Мъжът, който вчера ги предвождаше, когато щяха да стъпчат Сю.

— Мъжът, когото наругах — добави тя и потръпна при спомена.

— Същият. Той не откъсва поглед от теб.

— Какво ще правим? — Карол се опита да мисли бързо. — Ако се върна заедно с вас в къщата, може да се окажете в опасност. Той

може да провали плановете ви, Ник.

— Ще те заведа в къщата на Лин — реши Ник. — Тя ще се погрижи за теб. По-добре да тръгваме.

— Не. — Карол отказа да помръдне. — Няма да тръгна с теб, защото този мъж ще разбере, че се познаваме. В този момент той вижда само, че стоим един до друг, но това не означава нищо. Ако се намирам в опасност заради вчерашната си постъпка и той разбере, че сме заедно, ти също ще бъдеш в опасност. Не можеш да си позволиш полицията да те разпитва, Ник.

— Тогава ще намеря някой друг, който да те придружи.

— Радвам се, че си съгласен с мен, че не бива да ни виждат заедно, но аз ще напусна този площад сама. Не искам да причинявам неприятности на никого от вашата група — настоя младата жена. — Познавам Лондон и съм сигурна, че няма да се изгубя и в Лонд. Ще тръгна сега, преди церемонията да е свършила. Този мъж не може да ме последва, тъй като трябва да остане до закриването на празника. А и освен това не съм сторила нищо нередно. Той просто ме подозира, защото му се струвам непозната. Ще се измъкна незабелязано и ще се върна в Марлоу Хаус, след като церемонията свърши и хората се разотидат.

— Моля те, Кар, бъди внимателна. — Гласът му трепереше от страх и напрежение.

— Скоро ще се видим — рече тя, като се надяваше с цялото си сърце това да се сбъдне.

---

[1] Един от най-скъпите универсални магазини в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Карол отстъпи зад високата, загърната в черно наметало фигура на Ник. Сега широките му гърди я закриваха от всички, които стояха близо до Дървото на Света. Тя бавно започна да си пробива път между хората, които не ѝ обръщаха внимание, погълнати от церемонията. Вървеше с ниско наведена глава, за да не се вижда лицето ѝ. Мисълта, че може да се срещне с командира на охраната, я караше да потръпва от ужас, ала нямаше време за паника, защото трябваше колкото се може по-бързо да напусне площада.

Достигна до ъгъла. Марлоу Хаус се намиреше вляво от нея и сякаш я примамваше да потърси убежище зад стените ѝ. Знаеше, че не бива да го прави — ако влезе в къщата на Ник, може да привлече вниманието на полицаите към него и приятелите му. Пред нея се простираше улица, която водеше към задния двор, и Карол пое по нея. Беше се отдалечила от Дървото на Света и тълпата край нея оредяваше.

Сега бе сигурна, че командирът на охраната няма да знае къде е изчезнала, но реши, че трябва да се отдалечи още от Марлоу Хаус. Напомни си, че трябва да бъде много предпазлива — не биваше да позволява този човек да я вижда за трети път. Имаше нещо в начина, по който той я погледна със студените си, безчувствени очи, нещо, което я караше да изтръпва от ужас. Инстинктът ѝ казваше, че този мъж няма да изслуша обясненията ѝ, нито ще прояви милост.

Бе започнало да притъмнява и вероятно церемонията вече бе свършила. Видя, че край нея забързано минаваха хора, които се прибираха по домовете си. По лицата им се четеше разочарование, че празниците са свършили. Същото изражение бе виждала и по лицата на хората от двадесети век.

Винаги се бе отнасяла с презрение и насмешка към подобни създания, тъй като досега самата тя не бе вярвала в честването на Коледа, не бе очаквала нищо от празничните дни и не бе тъгувала, когато свършваха.

Сега изпита жалост към тези зле облечени хора, които си проправяха път през развалините, забързани да се приютят по домовете си. Нещо повече — имаше чувството, че е една от тях. Тя също бе облечена зле като тях и също трепереше от студ.

Ускори крачка, за да се слее с тълпата. Тъй като официалните лица и стражите се движеха по определен маршрут, не очакваше, че ще минат по тази странична улица, но все пак реши да продължи да се движи на запад.

След малко забеляза един мъж и една жена, които се отклониха от улицата и се насочиха към една малка странична уличка.

— По-добре се махнете отгук — предупреди я мъжът, докато минаваше покрай нея с дете на ръце. — Охраната идва и не бива да се изпречвате на пътя им.

— Благодаря. Не бях забелязала. — Карол бързо последва мъжа в тъмната уличка.

— Изгубили ли сте се? — попита мъжът, без да спира, и ѝ хвърли кос поглед.

— Струва ми се, че поех в грешна посока. Когато стражите отминат, ще се върна обратно. Сигурна съм, че ще намеря пътя към къщи.

— Бъдете внимателна и побързайте. Знаете как се отнасят към скитниците.

— Да. Още един път ви благодаря. — Карол наблюдаваше как мъжът с детето се отдалечава и накрая се стопи в мрака. Чу тропот на маршируващи нозе и се притисна плътно към стената на една от сградите. Стоя така, докато звукът заглъхна, а после се върна на широката улица. Видя неколцина души и бързо пресече улицата.

Реши, че е по-добре да върви по страничните улички, успоредни на тази улица. Така, въпреки тъмнината, се надяваше да намери пътя към Марлоу Хаус, а освен това нямаше да я забележат.

За сто седемдесет и пет години Лондон се бе променил до неузнаваемост — главните улици бяха почти същите, но страничните улици, които някога добре познаваше, бяха опустошени от бомбардировките. Виждаха се разрушени сгради, каменни блокове и строшени тухли, които затрудняваха предвижването. Трябваше да ги заобикаля, а това ѝ пречеше да се ориентира. Бе сигурна, че са

изминали няколко часа, откакто се раздели с Ник, и знаеше, че той вече се тревожи за нея.

Най-накрая Карол си призна, че се е изгубила, но реши да продължи напред, като се молеше да намери правилната посока. Наоколо нямаше никого и това, от една страна, бе добре — никой нямаше да я види. Но от друга страна, ако се появяха стражите, щяха веднага да я забележат и да я арестуват.

— Мразя всичко това — промърмори младата жена. — Обичах да се разхождам из тази част на Лондон, без да се тревожа, че ще срещна полицаи. Напротив, отнасях се приятелски към полицаите и бях уверена, че могат да ми помогнат, ако имам нужда. Нали работата им е да защитават гражданите и да се грижат за тяхната безопасност. А този свят е толкова отвратителен. Ако не се прибера скоро в Марлоу Хаус, Ник ще полудее от тревога, а освен това отсъствието ми може да провали неговия план. Къде ли в този разрушен град се намира Марлоу Хаус? О, най-после!

С бърза крачка се насочи към площада, разкрил се пред нея, ала почти веднага разбра, че това не е същият площад. Тук къщите не бяха разрушени. Нямаше грамади от камъни и тухли, а вместо това наоколо се простираха улици с гладка настилка. И най-важното — в средата не се виждаше Дървото на Света. Карол видя няколко големи превозни средства, паркирани на определени места пред сградите. Всяка от тези машини можеше удобно да превозва шест или осем човека.

— Лимузини — каза си тя и се приближи към една от тях. — Не приличат много на лимузините от двадесети век, но са най-люксовото нещо, което виждам в този свят.

Не беше трудно да се досети защо имаше паркирани толкова много лимузини — прозорците на една от представителните къщи бяха ярко осветени и вероятно там празнуваха. Карол се скри зад една от колите и бързо се огледа. В отдалечената част на площада се виждаше голям огън, а около него бяха насядали мъже. Облеклото им се различаваше от всички облекла, които бе видяла досега, и тя реши, че вероятно това са шофьорите на лимузините. Бяха добре запасени с храна и пиене и разговаряха и се смееха доста високо. Недалеч от тях Карол съзря шестима мъже в кафяви униформи на цивилни полицаи, които безучастно ги наблюдаваха.

За разлика от площада около Марлоу Хаус, тук имаше електричество — десетина улични лампи. Повечето от къщите наоколо също бяха осветени. През големите прозорци на голямата къща, където имаше празненство, Карол видя силуети на хора, които се движеха. Любопитството ѝ надделя и тя се надигна, за да вижда по-добре.

Явно в стаите бе топло, защото жените бяха облечени в тънки вечерни рокли, с разголени рамене и дълбоки деколтета. Всички жени носеха блестящи обици, огърлици, гривни, пръстени и диадеми в косите. Мъжете бяха окичени с тежки златни или сребърни вериги, носеха свободно падащи туники и тесни панталони, а ръцете им бяха отрупани с пръстени с разноцветни скъпоценни камъни. След като няколко дни бе гледала само тъмни, износени дрехи, сега Карол бе като хипнотизирана от богатството на цветовете, блясъка на скъпоценностите, от покритите с копринени тапети стени на голямата зала.

Гостите продължаваха да пристигат. Предната врата бе широко отворена, а отстрани стояха двама пазачи, които внимателно наблюдаваха влизащите. Карол се сниши и като се прикриваше зад колите, приближи към къщата. В този миг фаровете на голяма лимузина осветиха площада.

В колата седеше един от Великите вождове — Фал, когото бе видяла на церемонията. Той непохватно се измъкна от лимузината. Все още бе облечен в същата светлозелена туника, но на гърдите му висяха няколко тежки златни вериги, на всяка от които се поклащаше голям медальон, отрупан със скъпоценни камъни. Стражите при входа се изпънаха и отдадоха чест, когато излезе и спътникът на Великия вожд. Този мъж бе облечен в обикновена кафява униформа без никакви украшения. Карол разпозна командира на охраната — последния човек, когото би искала да срещне. Бързо наведе глава и се сниши още повече. Ала миг след това, като омагьосана от някаква зла сила, тя пак повдигна глава и се взря в мъжа.

За разлика от Великия вожд Фал, командирът на стражите бе висок и строен. Униформата, бледото му лице и черната пригладена коса го караха да прилича на чикагски гангстер от двадесетте години на двадесети век. Мисълта, че след като бе прекосила половин Лонд, за да избяга от този мъж, сега се намираше толкова близо до него, я

накара да се вцепени от страх. Навярно бе предопределено да се срещне с него. Заслуша се в разговора между двамата мъже.

— Хайде, Дръм — недоволно рече Великия вожд Фал. — Няколко пъти вече ти казах, че няма за какво да се тревожим. Това е само слух, а досега сме чували много подобни слухове и никой от тях не се потвърдил. Нито един. Постави допълнителна охрана по улиците и не мисли повече за това.

— Познавам всички, които живеят в този район, а въпреки това на два пъти мярнах непознато лице. Какво означава това?

— Това вероятно означава, че някой е дошъл да посети роднините си за празниците. Мога да се обзаложа на златните вериги, които нося, че повече никога няма да видиш този непознат.

— Вярвам на инстинктите си — настоя командир Дръм. — Първо се носи упорит слух, а второ — виждам непознато лице, което предизвиква много силна реакция в сърцето ми.

— Не знаех, че имаш сърце — неочаквано се засмя Великия вожд Фал. — Кажи ми, този непознат мъж ли беше или жена?

— Какво значение има? — озъби се командирът Дръм по начин, който показва, че той не изпитва голямо уважение към Великия вожд Фал. — Винаги подушвам опасността и ти казвам, че този път я усетих на два пъти.

— А пък аз ти казвам, че ще се справим с всеки проблем, който би могъл да възникне. Сега ще ми позволиш ли да се появя на празненството, което се дава в моя чест? Наистина, Дръм, ти си лош и от онези женствени свещеници. Всички хора са покорни и много добре знаят къде им е мястото — в дъното на социалната йерархия. Те си имат своите нищожни забавления и дори днес аз взех участие в малкото им празненство. Сега искам да си почина.

— Ако си умен, винаги ще бъдеш бдителен.

— Не, не, Дръм, бдителността е твоята работа. Моята е да управлявам.

Все още спорейки, двамата мъже се изкачиха по стълбите. Стражите стояха изпънати, докато те влязоха в къщата. Карол остана, обзета от безкрайно отчаяние и страх. Най-после бе разпознала командира Дръм и се чудеше как не се бе сетила по-рано. Лицето му доста се различаваше от това на мъжа, в когото по детински си бе въобразявала, че е влюбена. Ала студената безцеремонност и

безчувствения поглед ѝ бяха добре познати от мъжа, когото се надяваше да не срещне никога повече.

Робърт Дръмонд. Знаеше, че точно сега не можеше да я види, но Карол трепереше от ужас, сякаш този мъж бе предопределен да я преследва и през вековете.

След чутото тя разбра, че има сериозна причина, за да се страхува за съдбата на Ник и приятелите му в Марлоу Хаус. Не бе изненадана от думите на командира, че я е забелязал, но бе безкрайно разтревожена от думите му, че е чул слухове за някакъв бунт. Не мислеше, че някой от групата на Ник се е разприказвал, но не познаваше членовете на останалите групи. Не бе изключено някой под влияние на изпития алкохол по време на празниците да се е изгървал, без да иска.

Трябваше да се махне отгук, колкото се може по-бързо да намери Марлоу Хаус и да предупреди Ник и приятелите му. Ала искаше да разбере дали няма да научи нещо повече. Прокрадна се предпазливо зад колата, която бе най-близо до големия прозорец, и се притаи зад нея. Пристигнаха още гости, които привлякоха вниманието на пазачите и Карол проточи врат, за да може да огледа по-добре вътрешността на къщата.

В дъното на затоплената, украсена със златисти орнаменти стая, се виждаше оркестър, който свиреше, но Карол не можеше да чуе музиката. Навсякъде имаше големи и малки вази, пълни с цветя. В единия ъгъл на залата в голяма саксия бе поставена палма и миниатюрни дръвчета, наредени около плискащ фонтан от бял мрамор. Гостите се разхождаха, смееха се, разговаряха, понякога си разменяха леки целувки и кратки милувки, които не бяха съвсем подходящи за публични места.

— А в Марлоу Хаус има течаща вода само един час на ден — гневно изръмжа Карол, докато гледеше фонтана.

Покрай една от стените се виждаше дълга маса, отрупана с различни лакомства. Карол я гледеше втренчено, затаила дъх, не можейки да повярва на очите си.

Покривката бе от фина, избродирана със златни нишки материя, а повечето от чиниите бяха златни или сребърни. Слугите носеха огромни подноси, отрупани с печено месо. В изящни панерчета имаше нарязан бял хляб, а до тях бяха поставени купи със салати и зеленчуци,

плата с нарязани на тънки филийки различни видове месо. Цели риби лежаха върху гнезда от зелени листа, а в центъра на масата бе поставена огромна златна купа, пълна с портокали, едри чепки грозде, нар, големи златисти праскови. В средата бе поставен най-големият ананас, който Карол бе виждала. Тук-там по масата бяха разпръснати за украса малки букетчета от червени орхидеи.

Гледката на пресните плодове я накара да полудее от ярост — идваше ѝ да хвърли огромен камък през прозореца. Несправедливостта на сцената пред нея бе като ритник в корема. Джо се пазареше за едно малко пиле, което беше за двама или най-много трима човека, но трябваше да нахрани дванадесет гладни стомаха за празника, а Бас се опитваше да приготви по-вкусна супа от отпадъци и бе казал, че е ял портокал един-единствен път в живота си. В този свят, в който Лин не можеше да си позволи да купи нещо сладко за детето си, тези хора, които се наричаха вождове, живееха в изключителен разкош, който забраняваха на другите. Не желаеха да разделят с хората това, което имаха, дори бяха въвели режим на водата за обикновените хора.

Нищо чудно, че това място се нуждаеше от охрана. Нищо чудно, че Ник и приятелите му планираха бунт срещу управляващите.

— Ще направя всичко, което мога, за да им помогна — закле се Карол.

— Хей, ти! Какво, правиш тук? — Един от пазачите я бе видял. Гласът му заповеднически се извиси. — Ела веднага тук! — Явно не очакваше неподчинение.

За една секунда Карол остана неподвижна. Стоеше като замръзнала, без да поглежда към пазача, който ѝ заповяда да отиде при него. Не отделяше поглед от къщата.

— Казах, ела тук! — Пазачът повиши глас. Двамата мъже, които стояха при входа се извърнаха, за да видят кой е този мизерник, който дръзва да не се подчини на заповедта на един от командирите.

Вътре, в затоплената и блестящо осветена зала, командир Дръм се спря по пътя си към дългата маса, обърна се и се насочи към прозореца. Стори му се, че отвън долетя някакъв звук. Долепи лице до стъклото и се взря в площада.

Карол си помисли, че я е видял. Все още стоеше зад лимузината, а в тъмнината очите ѝ се взираха в лицето на Дръм. Тялото ѝ се вцепени от студ, а ледените тръпки по гърба ѝ бяха по-страшни от

тези, които бе изпитала в прегръдките на лейди Огъста. В този миг тя разбра как се чувства заекът, уловен в капан — парализиран от ужас, неспособен да помръдне от мястото си, чакайки примирено ловеца, който идва да го убие.

Изведнъж на площада се изсипа весела и шумна група от новодошли. Носеха бутилки, смееха се и пееха. Всички бяха добре облечени и се насочиха към вратите на голямата, празнично осветена къща.

Ужасяващият студ, сковал сетивата ѝ я напусна. Тя отново можеше да се движи. Наведе глава още по-ниско и започна да се примъква зад паркиралите лимузини назад, откъдето бе дошла.

Когато се озова на тясната странична уличка, тя вече не мислеше дали някой може да я види. Побягна с все сили из пустите тъмни алеи. Внезапно се озова пред тесен канал, прескочи го и продължи да бяга. На пътя ѝ се изпречиха хора в дрипави дрехи и тя се спусна към тях.

— Помогнете ми! — извика Карол. — Стражите ме преследват!

— По дяволите! Минете оттук! — Непознати ръце я подхванаха и я побутнаха към някаква врата в дъното на алеята, която бързо се затвори след нея и младата жена отново се озова сама.

Наоколо бе тихо и тъмно. Нямаше лампи, нито пък се виждаха къщи. Чуваше се само скимтенето на плъховете и уличните котки, но ужасът от цивилната охрана бе много по-силен и тя не им обърна внимание.

Не разбра как — може би ѝ бе помогнала някаква висша сила — се озова на площада с Дървото на Света. Недалеч от нея се виждаха очертанията на Марлоу Хаус.

За миг Карол застина в нерешителност. Командир Дръм бе казал на Великия вожд Фал, че я е видял около този площад. Може би наоколо имаше стражи, които я дебнеха, но тя трябваше да стигне до Марлоу Хаус — единственото сигурно място в този ужасен свят.

Ник беше там. Трябваше да го предупреди. Не знаеше точно за какво, но копнееше за топлатата му прегръдка, за нежността и любовта му. Може би, ако има късмет и внимава, ще може да се добере незабелязано до къщата.

Бавно пристъпи в плътната сянка на старата стена и започна да се примъква към Марлоу Хаус. Беше полузамръзнала от студ и страх,

краката и ръцете ѝ бяха вкочанени и не ги усещаше. Затова не реагира, когато чу тихи стъпки зад гърба си.

Беше шум на крака, които стъпваха по натрошени камъни. Сетне настъпи тишина. Нищо. Не се чуваше дишане, но Карол бе сигурна, че има някой зад нея. Не можеше да се обърне, не можеше да помръдне, не смееше да поеме дъх, дори сякаш сърцето ѝ бе спряло да бие.

Облечена във вълнена ръкавица ръка се прилепи до устата ѝ и задуши вика ѝ. Друга ръка я хвана през кръста и я закова на място.

Краката ѝ се подкосиха и стомахът ѝ се сви на топка. Всичко пред нея се завъртя и тя се свлече в ръцете, които я държаха.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— В името на всичко свято на земята, къде беше? — изсъска нисък, дрезгав глас в ухото ѝ. Обезумяла от страх, Карол задъхано се опитваше да се освободи от силните ръце на мъжа, които я стискаха като в менгеме. Бе заслепена от ужас. Не можеше да го види, но бе сигурна, че е някой от цивилната охрана, изпратен от командир Дръм да я залови.

— По дяволите, престани да се бориш и ми отговори! Всички едва не полудяхме от тревога за теб! Къде беше?

— *Ник*. — Най-после разпозна мъжа и се отпусна в ръцете му от облекчение. Ала след миг се сепна. Нямаше време за глезене и истерия. Трябваше да поговори с Ник, да го предупреди, че ако я заведе в Марлоу Хаус, неволно ще предаде приятелите си и общото дело.

— Командирът на охраната... командир Дръм отново ме видя и ме разпозна. Неговите хора ме преследват. Опитах се да ги заблудя, но не съм сигурна, че съм успяла. Той каза на Великия вожд Фал, че ме е видял тук, на този площад, по време на церемонията. Може би ще изпрати хората си да ме чакат и да ме заловят, когато се появя. Ако ни открият заедно, ще изпаднеш в голяма беда.

— Още една причина, за да те заведе по-скоро в къщата. — Ник не изглеждаше обезпокоен от думите ѝ.

— Не ме ли чу? — извика младата жена. Когато се опита да се измъкне от ръцете му и да го отблъсне, той я стисна още по-силно. — Ник, ти вероятно си в сериозна опасност!

— Не мисля така. Сигурно знаеш, че ние имаме наша стража, която наблюдава всяка крачка на цивилната охрана. Никой от тях не се е появявал на този площад.

— О, така ли? — Разбира се, че бе изпратил хората си да караулят около къщата. Ник не беше безотговорен, в ръцете му беше животът на много хора. Почувства се като последна глупачка, изпаднала в истерия. — Бях толкова изплашена — прошепна тя и притисна лице в грубото му палто.

— Вече си в безопасност. — Той я поведе през площада към Марлоу Хаус. Бас отмести преградата и те влязоха в кухнята. Ник я настани на един стол до масата.

— Тя е премръзнала — каза той на Джо, обърна се към Бас и добави: — Извикай останалите. Ще се радват да изпият нещо топло и да си легнат.

— Вие всички сте отишли да ме търсите, когато трябваше да стоите в безопасност в къщата и да уточнявате последните подробности от плана. Съжалявам за неприятностите, които ви причиних. — Карол чувстваше, че всеки миг ще се разплаче. Сега, когато се намираше в безопасност, изведнъж се почувства отпаднала, крайниците ѝ бяха измръзнали и я боляха.

— Изпий това и престани да се извиняваш. — Джо тикна една чаша в ръцете ѝ. Карол отпи. Беше коняк, примесен с топла вода и някакви непознати билки. — Бихме направили същото за всеки друг от групата. Ти се опита да отклониш вниманието на стражите от главната ни квартира и ние оценяваме риска, който си поела, заради нашата безопасност.

— Научих нещо, което може да ви бъде полезно — обърна се Карол към Ник. Бързо предаде разговора между командир Дръм и Великия вожд Фал. Разбира се, не спомена, че знае истинската самоличност на командира на цивилната охрана. Тази част от информацията беше само за нея, може би и за Ник и лейди Огъста. Поважен за приятелите ѝ беше фактът, че се носят слухове за предстоящ бунт. — Не мисля, че Великия вожд Фал е много умен и прозорлив — каза Карол, като свърши разказа си, — но Дръм е много подозрителен и когато се касае за безопасността, няма да остави нищо на случайността. Той ме видя през прозореца на къщата, в която имаше голямо празненство. Сигурна съм, Ник. Той сигурно ще изпрати хора да претърсят този район и ще ме хванат, ако се покажа навън.

— Това няма значение — успокои я Ник, — защото никой от нас няма да излиза до началото на бунта.

— Могат да претърсят къщите — настоя Карол, като си припомни подобни случаи от двадесети век. — Могат да арестуват всеки от нас и да го държат затворен с дни... даже с години. От всичко, което видях, разбрах, че управляващите не се интересуват от живота на обикновените хора.

— Тук ще бъдем в безопасност — повтори Ник.

— Откъде си толкова сигурен? — извика Карол.

— Защото Ог се върна и донесе новини от другите групи, с които се е свързала, а когато Ог е тук, тя ни защитава.

— Къде е тя? — Карол не беше сигурна, че иска отново да види лейди Огъста. Не още. Страхуваше от това, което присъствието на привидението можеше да означава за нея. Още не беше готова да се върне в своето време, дори и за да избяга от командир Дръм, а вероятността отново да загуби Ник бе непоносима.

— Ог е с Ал, Пен и останалите, които те търсят — отвърна Джо и отново напълни чашата ѝ. — Скоро ще се върне. А междувременно, съблечи тези дрехи, завий се с одеяло или с някоя дебела роба и ела до огъня. Като гледам вида ти, мисля, че няколко часа сън ще ти се отразят добре.

— Как мога да спя, след като знам, че присъствието ми тук може да ви изложи на голяма опасност? Или след като знам какво предстои само след няколко часа?

— Джо е права, Кар. — Ник я повдигна от стола. — Имаш нужда от почивка, а и аз също. Ще се погрижа за нея, Джо. Когато останалите се върнат, кажи им да си легнат, а и ти също. Никой няма да става до утре на обед. Няма да се тревожим и по-лесно ще успокоим нервите си, ако прекараме последните часове до бунта в сън. Разбира се, някои от нас може да попаднат в беда и докато са в леглата си. — Той се засмя и намигна на Джо. После хвана Карол за ръка и я поведе към стълбите.

— Не мисля, че разбираш какво става — предупреди го тя, когато влязоха в стаята му. — Заради мен ти се намираш в голяма опасност.

— Не — поправи я той, — аз се намирам в опасност, защото заедно с приятелите си планирам да въстанем срещу правителството. Но ние сме планирали този бунт много преди ти да се появиш. Ти, Кар, ми подари най-щастливите дни в живота ми. Никога няма да ги забравя. Винаги ще те помня. — Той я притисна в прегръдките си, а тя склони глава на рамото му, очаквайки с копнеж всяко негово докосване.

— Махни тези мокри дрехи — прошепна младият мъж и започна да разкопчава копчетата на мушамата ѝ. — Ще ти дам един мой халат.

После се наведе и събу обувките ѝ. Пръстите на краката ѝ бяха вкочанени от студ. Тя седна на края на леглото, загърната в грубия вълнен халат, който дращеше кожата ѝ, и му позволи да разтрие ходилата ѝ, докато се затоплиха. Сетне разтри глезените, прасците, колената и бедрата.

— Искам нещо от теб — промърмори той, когато устните му докоснаха дясното ѝ коляно.

— Всичко. — Бе готова да му се отдаде незабавно, искаше да се слее с него, да не му позволява да бъде далеч от погледа ѝ.

— Танцувай с мен. — За нейна изненада, видя в очите му дяволити пламъчета.

— Да танцуваме? — объркано повтори тя. Сетне изведнъж разбра. — Онзи валс ли?

— Почакай малко. — Ник излезе, но в гърдите ѝ се надигна панически страх, че той няма да се върне. Каза си, че това са само нерви и не бива да се подава на паниката. Тук, с Ник, тя беше в безопасност. Командирът Дръм нямаше да я намери. Лейди Огъста още не се бе върнала, но щеше по някакъв начин да ѝ помогне. Все пак, когато Ник се върна с малката черна кутия, тя си отдъхна с облекчение. Той внимателно регулира копчето за звука, и когато музиката започна, се поклони и ѝ подаде ръка. Карол се изправи от леглото.

С боси крака, облечена в неговия вълнен халат, направен от избеляло зелено одеяло, тя се притисна до широките му гърди и двамата се понесоха под звуците на валса, сякаш се намираха в блестяща бална зала, облечени във вечерни облекла и танцуваха под звуците на оркестър.

— Никога не ме забравяй — умолително прошепна Карол — Ник, не знам защо, но се чувствам много уплашена. Ако утре нещо се случи с нас, искам да знаеш, че те обичам.

— Замълчи. — Устните му нежно докоснаха челото и клепките ѝ. Засмя се тихо и я погали. Искаше да разпръсне мрачното ѝ настроение. — Не искам да мисля за утрешния бунт, искам да мисля само за теб и за този миг.

— Бунтът не е утре, той е днес — поправи го тя. В този миг сякаш по вените ѝ пробегна студ и сърцето ѝ се скова от ужасно предчувствие. — Той е днес. Остават само още няколко часа.

— Кар, не можеш ли да замълчиш? Или трябва да те заставя? Не искам да мисля какво може или какво не може да се случи по-късно днес. Тези няколко последни часа искам да те държа в прегръдките си, да танцувам с теб за последен път, преди да нападнем двореца на правителството. Следващият ни танц, ще бъде в двореца на Великите вождове и ние ще бъдем свободни. Но аз искам да запомня завинаги този валс, за да не забравя никога какво съм преживял тук, в тази къща, с теб.

Гласът му се снижи и потръпна от тайнствено напрежение. В този миг Карол забрави за всички предстоящи опасности и неизвестности. Ник можеше да я накара да мисли само за настоящето.

— Когато този валс свърши — продължи той, — искам да легна с теб в леглото, да те галя и да целувам прекрасните ти гърди, стройните бедра и малката розова пъпка между тях. Искам да проникна бавно в теб, и да чуя как стенеш от удоволствие, когато те изпълня цялата. Няма по-прекрасно усещане от напрегнатото ти тяло, извиващо се от копнеж и наслада, когато съм дълбоко в теб, когато ти ми се отдаваш напълно. Тогава лицето ти омеква и засиява с особена вътрешна светлина, дишането ти е накъсано, а аз се опивам от нектара на устните ти. Знаеш ли с какво нетърпение очаквам стенанието ти в последния момент, когато повече не мога да се сдържам и постепенно се разтварям в твоята сладост?

— Ник, скъпа моя любов! — Ник я притисна плътно до себе си. Той бе облечен само по риза и панталони. Нейният халат се бе разтворил и нежната ѝ плът се триеше в грубата материя на ризата. Тя почувства твърдата му мъжественост до корема си и се вкопчи още по-здраво в него.

Всяка негова дума я възбуждаше, а тихият дрезгав глас, обясняващ какво ще направи той с нея, я хипнотизираше и омайваше. Краката ѝ омекнаха от изгарящо желание и Карол се отпусна в силните ръце, които я обгръщаха. Копнежът да се слее с него прерасна в болезнена жажда, ала той продължаваше да говори и да обсипва с леки целувки лицето, устните, шията.

— Моля те — прошепна младата жена, — Ник, моля те.

— Ааа. — Устните му отново докоснаха нейните. Тя искаше той да ги завладее с груба целувка, а езикът му да проникне в устата ѝ,

както ѝ бе обещал. — Знаех си, че думите, музиката и целувките ми няма да те оставят равнодушна. Сега стопли ли се?

— В името на Бога! — простена тя.

— А, не — промърмори той, — не в името на Бога, а заради нас, заради мен и теб.

Бавно я поведе към леглото и я повали. Свали грубия халат и тялото ѝ се разкри в цялата си голота, пламтящо от желание. После бавно — о, прекалено бавно — започна да сваля панталоните си. Огромната му възбудена мъжественост изскочи навън и Карол изохка.

Не успя да се съблече. Нямаше време. Карол разтвори крака и повдигна ръце, за да го прегърне и притисне към себе си. Ник проникна дълбоко в нея. Грубата риза се търкаше в чувствителната ѝ кожа, но тя не забелязваше. Всичко, което усещаше, бе топлината на телата им, които се триеха едно в друго и извисяващото, заслепяващо удоволствие.

Малко по-късно Карол го разсъблече и двамата се сгушиха един до друг под протритото одеяло.

— Ти си дявол — промърмори младата жена и се притисна поплътно до него. — Успя да ме възбудиш само с думи.

— Не съвсем — тихо се засмя той. — Макар че трябва да призная, исках да те накарам да забравиш страха си и да го превърна в желание. Мисля, че успях и ти не си толкова уплашена както преди малко.

— Нито пък ми е толкова студено — подразни го тя и целуна мускулестите му гърди. Страхът ѝ не бе изчезнал напълно, но бе сподавен някъде дълбоко в нея. — Кажете ми, сър, къде останаха всички онези примамливи обещания, които ми дадохте преди малко? Бих искала да ги изпълните докрай.

— Ще ги изпълня едно по едно, въпреки че ти ме изтощи почти докрай. Откъде да започна?

— Откъдето желаеш, само не спирай.

И той не спря. С ръце, устни и език той люби всяка част от тялото ѝ. Насладата сякаш нямаше край.

— Но, Ник — възрази Карол няколко часа по-късно, — ти невинаги... ти не... искам да кажа, само аз, а ти не... — Той прекъсна

думите ѝ с целувка.

— Половината от моето удоволствие е да те наблюдавам. Изпитах всичката страст, която един мъж може да има.

— Но аз искам...

— Знам — промърмори той. — Още един, последен път, преди да напуснем тази стая, този дворец на нашата любов.

— Покажи ми отново как да ти доставя най-голямо удоволствие — помоли го тя. — Искам този последен път да бъде за теб.

— Ще бъде и за двама ни, или изобщо няма да бъде. — Взе ръката ѝ и я постави там, където досега не го бе докосвала. Той простена от наслада и прошепна: — Ще бъде хубаво и за двама ни. И за двама ни.

Карол се вгледа в зелените дълбини на очите му и здравият ѝ разум мигновено изчезна. Почти повярва, че винаги ще бъдат заедно, с преплетени тела, сърцата и душите им ще се слоят в едно цяло, за да се потопят в безкрайното щастие, което не признава време и пространство. После Ник се раздвижи и всички мисли излетяха от главата ѝ.

— Искам да участвам в бунта. — Наблюдаваше острия профил на Ник, очертаващ се на светлината на малката лампа до леглото. Той се бе навел да си завърже ботушите и тя знаеше, че ще го запомни завинаги такъв, какъвто бе в този миг. Тъмните цветове на ризата, панталоните му, контрастираха с бледото лице, озарено от вътрешен огън. Това лице, което бе видяла да омеква от споделената страст и желание.

Наистина беше учудващо, че макар да го желаше с бясна страст, която като че ли нямаше zasiщане, тя ценеше и времето, което прекарваха в разговори и планиране на бунта. Обичаше да бъде заедно и с приятелите му. Обичаше и копнееше за миговете, когато оставаха насаме, но те бяха само част от любовта ѝ към този мъж. Тяхната връзка бе пълноценна във всяко едно отношение, макар че миговете насаме ѝ бяха най-скъпоценни. Младата жена бе решила, че няма да се раздели с него в толкова важен момент, а освен това искаше да му помогне.

— Щом Пен и Джо могат да бъдат с теб, защо да не мога и аз?

— Пен и Джо имат лични причини за това, което вършат. — Ник пристягаше колана около тънкия си кръст. — Особено Пен. Тя иска да отмъсти за сестра си.

— Сестра ли? — повтори Карол. — Не знаех. Кога се е случило?

— Тя умря от пневмония в годината, когато снабдяването с гориво за отопление беше необикновено трудно. Много от децата и младежите умряха от студ и глад през онази свирепа зима. — Гласът му звучеше глухо и безизразно, но привидното му спокойствие не можеше да я заблуди. В изражението на лицето му се долавяше скритата мъка. — Тя беше само на две години. Не съм сигурен колко често Пен си спомня за Ел, но знам, че не може да я забрави и чувства много силно липсата ѝ. Те бяха близначки.

— Казвала се е Ел? — Той мълчаливо кимна, като продължаваше да изпразва чекмеджетата на скрина. — Тя е била и твоя сестра, а ти си само пет или шест години по-голям от Пен. Трябва да си я спомняш.

— Въпреки че Пен има уравновесен характер и е мечтателна, понякога е склонна към внезапни избухвания — замислено рече той, като разглеждаше оръжието в ръката си. — Ел бе пълничка и вечно се смееше. Беше лъчезарно дете. Разбираш ли, те не бяха еднояйчни близначки.

— Смъртта на Ел те е наранила.

Очите им се срещнаха и в неговите проблесна гневен пламък. Загубата на сестра му бе първоначалната причина за желанието му да се опълчи против тиранията на правителството, още когато е бил седем или осем годишен. Знаеше, че болката от смъртта на детето е оставила дълбоки следи в душата му и въпреки че ѝ бе разказал по-голямата част от живота си, никога не бе споменавал за Ел. Но той искаше тя да знае нейното име, за да разбере всички причини за действията му.

Не можеше да му каже нищо. Просто пристъпи до него, обви ръце около кръста му и облегна глава на рамото му. Двамата стояха притиснати един до друг, свързани от страданието и любовта.

Сетне слязоха в кухнята и се присъединиха към останалите.

— Не ме интересува какво казваш, Ник. Не искам да бъда защитена. Искам да бъда част от всичко — каза му Карол. — След всичко, което чух и видях през последните дни, особено след като

станах свидетел на онова разкошно празненство в чест на Великия вожд Фал, аз трябва да взема участие във вашия бунт.

— Ако излезеш от къщата — възрази Ник, командир Дръм може да те разпознае и да нареди да те арестуват или... нещо още по-лошо.

Всички бяха в кухнята, седяха около масата и обсъждаха последните приготовления за бунта. Дори и лейди Огъста бе там, завърнала се от нейното тайнствено пътуване. В износената черна роба тя наистина приличаше на магьосница, каквато останалите вярваха, че е. Карол се обърна към нея, надявайки се, че тя ще я подкрепи.

— Веднъж ми каза, че част от твоята мисия е да ме научиш да мисля за другите, а сега аз искам да помогна на тези хора. Сега наистина съм загрижена за другите. Не можеш ли да убедиш Ник да промени решението си? — Тя млъкна, защото видя, че лейди Огъста я гледа особено проникателно.

— Струва ми се, че ти наистина си коренно променена — кимна тя. — Ала готова ли си да отидеш докрай?

— Не мога да отговоря на въпроса ти, защото не знам какво означава да отида докрай — отвърна Карол. — Това, което знам, е, че аз съм част от тези хора, от всички тях. Те са моето семейство. Не мога да обясня чувствата си, но знам, че е така. Ние сме едно цяло.

— Добре — отново кимна лейди Огъста с явно одобрение.

— Как мога да остана тук на топло и в безопасност, когато знам, че моите приятели са във студа да се бият за честна и справедлива кауза, без да знам дали ще се върнат живи и здрави? Струва ми се, че сърцето ми ще се пръсне от скръб и болка, ако не съм с тях. Чувствам, че днес трябва да бъда с тях.

През време на страстната ѝ тирада лейди Огъста не откъсваше очи от нея и Карол видя, че в погледа ѝ се появи топлина, каквато не бе забелязвала никога досега. Когато Карол замълча, лейди Огъста се обърна към Ник.

— Не мисля, че ще можеш да я спреш — заяви тя, — освен ако не го направиш със сила.

— Може би ще трябва да я вържеш — намеси се Пен. — Кар е много изобретателна личност и ще намери начин да постигне това, което иска.

— Мисля, че трябва да ѝ позволим да дойде с нас — обади се Джо. Останалите около масата я подкрепиха, ала Карол знаеше, че Ник

е техният водач и те ще се съобразят с желанието му.

— Ог, можеш ли да ми обещаеш, че Кар ще бъде в безопасност, каквото и да се случи днес? — обърна се Ник към лейди Огъста.

— Защо аз трябва да съм в безопасност, когато другите не са? — извика Карол. — Само ми кажете какво трябва да правя и аз ще се постарая да ви помогна с всички сили.

— Можеш да дойдеш с мен — предложи Лу. — Разбираш ли нещо от пиротехника? Или от експлозиви?

— Мога да се науча — незабавно заяви Карол.

— Не — рязко каза Ник. — Тя няма да дойде с теб, Лу.

— Знаеш, че не възнамерявам да се взривя, или пък да взривявам каквото и да било друго. Просто искам да устроя една илюминация. Само колкото да отвлека вниманието на цивилната и на не цивилната охрана.

— Всичко, което ще извършим днес, крие много опасности — отбеляза Джо. — Нека Кар да дойде с мен и с Пен.

— Какво ще правите? — попита Карол.

— Ще извеждаме невинните хора по-далеч от огъня — спокойно рече Джо. — Ако се наложи, ще се бием, за да ги защитим.

— Ог? — Ник отново погледна лейди Огъста. — Ти какво предвиждаш?

— Не мога да ви разкрия какво ще се случи днес — отвърна тя. — Мога само да ти кажа, че бъдещето на Кар ще бъде такова, каквото е предопределено. Същото се отнася и за теб, Ник, както и за приятелите ти, които сега седят тук, около тази маса.

Ник се втренчи в очите ѝ, сякаш искаше да разгадае думите ѝ.

— Няма значение какво ще кажеш, Ник, нито пък какво ще каже Ог — твърдо каза Карол. — Аз ще бъда с теб на площада. — Не добави, че думите на лейди Огъста я бяха накарали да потръпне от ужасно предчувствие. Беше изплашена за всички тях, защото ги бе обикнала с цялото си сърце за краткото време, което бяха прекарвали заедно.

Безизразното лице на Великия вожд Фал и студеният поглед на командира Дръм бяха като олицетворение на цялото бездушно и тиранично правителство. Тези хора тук и техните приятели заслужаваха по-добро бъдеще за себе си и децата си.

— Да — продължи Карол, — не ме интересува колко е опасно, аз ще отида там, където трябва да бъда.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Излязоха от къщата един по един или на двойки. По настояване на Ник, Карол щеше да тръгне с лейди Огъста и малко по-късно щеше да се срещне с Пен и Джо.

— После аз ще те напусна — тихо ѝ каза лейди Огъста, за да не може никой да я чуе.

— Няма ли да бъдеш на площада? — изненадано попита Карол. — Да не би Ник да ти е доверил някакъв таен, магически начин, чрез който да изпълниш мисията си? Всички са убедени, че си магьосница. Сигурно и аз щях да повярвам, ако не знаех, че си призрак — понижи глас тя.

— Ще направя това, което трябва — бе единственият отговор на лейди Огъста.

— Отново загадки — промърмори младата жена. — Никога не знам кога ще се появиш или какви са плановете ти за мен. Но те предупреждавам, не се опитвай днес да ме спиращ или да ми пречиш, защото в противен случай намеренията ти да ме промениш ще се окажат безуспешни. И тогава къде ще бъдеш през цялата вечност? — Лейди Огъста не изглеждаше разтревожена от заплахата. На устните ѝ заигра лека усмивка и тя се обърна, без да каже нищо.

Карол си сложи плетена маска на лицето. Ник настоя за това, а Лу, който бе излязъл по някаква тайнствена задача доста преди разсъмване, каза, че времето е много студено и повечето от хората ще имат подобни маски на лицата. Така че Карол нямаше да се различава от останалите граждани на Лонд. Тя не бе уверена, че маската ще я предпази от проникателния поглед на командира Дръм, но не го сподели с Ник. Не искаше той да промени решението си и да ѝ забрани да се присъедини към Пен и Джо.

— Кар! — Той сложи ръце на рамото ѝ. — Моля те, пази се.

— Ще се пазя. Ти също се пази. — Не чувстваше страх. Той бе изчезнал в мига, в който Ник се съгласи, тя да се присъедини към тях. Това, което младата жена чувстваше, бе вълнение, примесено с очакване. Бе учудващо спокойна, когато пожела довиждане на Джо,

Пен и Бас, които напуснаха къщата. И тя като приятелите си щеше да направи това, което се изискваше от нея, и се молеше начинанието им да се увенчае с успех. Повечето от останалите мъже бяха вече на площада и чакаха сигнала за началото на бунта. Карол изгаряше от нетърпение да се присъедини към тях.

— Тръгвай, Лу — каза Ник.

— Ще се видим след час. — Лу се ухили на Карол. — Надявам се, че ще харесате илюминациите, които съм подготвил. — След шеговит поздрав към Ник и бързо ръкостискане с Бас, Лу се измъкна навън.

— Ние сме следващите, Ник — каза Бас няколко минути покъсно. — Ог и Кар ще излязат последни. Ог, погрижи се преградата да е добре залостена. Знаеш как. Не бих искал като се върнем, къщата да е пълна с цивилна охрана.

— Късмет — усмихна му се Карол. — Скоро ще се срещнем.

— Да, — кимна Бас. — Ще се срещнем.

Ръката на Ник стисна рамото ѝ. Карол знаеше, че той няма да я целуне, но погледът, който си размениха, струваше колкото дузина целувки. За миг тя покри ръката му със своята. После Ник излезе, последван от Бас, и Карол и лейди Огъста останаха сами в кухнята. Младата жена искаше да попита призрака дали Ник и приятелите му ще бъдат в безопасност през следващите няколко часа, но знаеше, че лейди Огъста едва ли щеше да ѝ отговори.

— Време е да вървим — рече лейди Огъста и даде знак на Карол, че трябва да излезе първа.

Карол чу как преградата се затвори зад нея. Бързо слезе по стълбите и прескочи натрупаните тухли и камъни и се обърна назад, за да подаде ръка на лейди Огъста. Ала тя не беше зад нея.

— Дали това е добър знак, или лош? — промърмори Карол. Огледа се, но привидението не се виждаше никъде.

Тънката снежна покривка се бе превърнала в сивкава киша от стъпките на цивилните стражи, които крачеха из площада и привидно небрежно наблюдаваха гражданите. Не се движеха на групи, а по един или по двама, и най-много обикаляха центъра на площада, където се бяха скупчили зяпачите.

Старата шумна машина и същата група работници, които Карол бе видяла през първия си ден в бъдещето, отново бяха край Дървото на

Света. Също както тогава сивото мрачно небе бе надвиснало над площада, ала този път работниците демонтираха Дървото на Света.

— Предполагам, че това играе ролята на изкуствено коледно дърво, което се монтира в началото на празниците и след това се разглобява — каза си Карол. — Чудя само се дали клоните се развинтват от стъблото, или пък цялото го съхраняват в някакъв склад.

Вниманието ѝ не се задържа за дълго върху работниците. Те, изглежда, не бързаха, а тя трябваше да мисли за своите задължения. Щеше да се присъедини към Джо и Пен и да им помага. Видя приятелките си няколко метра по-нататък да разговарят с Лин. Хвърли последен поглед към Дървото на Света и се запъти към тях, като се опитваше да се държи естествено, като обикновен зрител.

— Къде е Сю? — попита Карол, като хвърли бърз поглед към цивилния пазач, който стоеше наблизко.

— Отиде за няколко дни при сестра ми — отвърна Лин и леко ѝ намигна, за да покаже, че разбира необходимостта да се преструват, че говорят за обикновени неща. — Имам да наваксам с работата си, която изоставих по празниците. Като съм сама, ще имам повече време.

— Сигурно за ден-два ще се справиш — обади се Джо. — О, погледнете, Дървото на Света пада.

Мъжете, които управляваха старата машина, най-после стигнаха с дългия ръждясал лост до стъблото на Дървото на Света. От края на лоста се разтвориха челюсти, които обхванаха стъблото, за да го повдигнат от фундамента. Всички на площада затаиха дъх, дори и пазачът, застанал до Карол и трите ѝ приятелки. Това бе моментът, който чакаха, тъй като вниманието на пазачите бе отвлечено от свалянето на Дървото на Света. Всички участниците бунта бяха притихнали по местата си, готови за действие, и също наблюдаваха демонтирането на дървото.

Джо направи бърз знак с ръка и Пен приближи към най-близкия пазач. Карол знаеше, че Пен държи в ръката, скрита в гънките на палтото, пистолет, зареден с патрони с упойващ газ. Газът не беше смъртоносен, но за няколко часа щеше да държи пазача в безсъзнание. Когато се събуди, всичко ще бъде приключило и ще му предложат, ако иска, да се присъедини към бунтовниците. Ник бе казал на Карол, че много от стражите не поддържат сегашното правителство, но остават лоялни заради страха от репресии спрямо тях и техните семейства.

Ник вярваше, че обезвредените пазачи ще преминат на страната на бунтовниците веднага щом стане ясно, че правителството няма да удържи положението.

— Изненадата на Лу закъснява — промърмори Джо. Карол за пръв път я видя да показва признаци на безпокойство.

— Нека да почакаме още малко. На Лу може да се разчита. — Гласът на Лин бе тих, но вероятно Пен я чу, защото се обърна назад и дяволито намигна на Карол. Карол се усмихна и въздъхна облекчено, благодарна на Пен, че успя да разведри напрегнатата обстановка.

Когато се разнесе тътенът, в първия миг Карол си помисли, че нещо се е повредило в машината до Дървото на Света, но бързо осъзна грешката си. От клоните на дървото се издигнаха кълба дим, а след тях избухнаха червени и сини пламъци. От мястото, където се намираще Карол, изглеждаше като че ли металните пръсти на дървото мятаха мълнии и светкавици. Грохотът бе много силен, но не приличаше на гръмотевична буря.

Карол не знаеше как Лу бе успял да предизвика тези светлини и звуци, но ефектът бе точно такъв, какъвто двамата с Ник възнамеряваха да постигнат. Мъжете, заети с демонтирането на Дървото, предпазливо се отдръпнаха назад, разменяйки уплашени погледи. Тогава ръждясалата машина започна да повдига Дървото, а работниците се разбягаха във всички посоки.

Очите на струпаните на площада хора бяха приковани в машината и Дървото на Света. Настъпи моментът за действие. Пен дръпна предпазителя на пистолета си, насочи го към най-близкия от пазачите и го повали на земята още с първия изстрел. Няколко секунди в ушите на Карол отекваше дразнещото ехо от изстрела. Пазачът лежеше, напълно вцепенен, на мръсния площад. Джо се наведе и изтръгна оръжието му от вкочанените му пръсти. Оставиха го на мястото, където се бе строполил, изпаднал в кома, но без телесни повреди. Подобни сцени се разиграха по четирите края на огромния площад, но в първите секунди никой не реагира. Карол видя как Ник, на десетина метра от нея, също се наведе, за да грабне оръжието на един от охраната, когото преди пет секунди бе изпратил в царството на сънищата.

— Прогонете зяпачите в страничните улички! — заповяда Джо. — Да се махнат от площада тези, които няма да се сражават на наша

страна. Не трябва да пострадат невинни хора.

— Виж! — засмя се Лин. От Дървото на Света във, всички посоки се разпръснаха златисти фойерверки.

— Това са фойерверките, за които Лу говореше — промълви Карол. — Наистина блестяща идея, за да отвлече вниманието на охраната.

— Но няма да е за дълго — отбеляза Пен. — Обаче не бива да позволяваме Лу да отвлече и нашето внимание. Виждам две възрастни жени, които трябва да изведем от площада. Имаме само газови пистолети, а пазачите са въоръжени до зъби и няма да се поколебаят да убият всеки, който се опита да ги нападне. — Пен тръгна напред и Карол я последва.

С крайчеца на окото си младата жена забеляза как един от цивилната охрана до стъблото на Дървото насочи оръжието си и се прицели в една от огнените въртележки. Синкав блясък обви стъблото на дървото.

Карол не бе направила и две крачки, когато оглушителна експлозия отекна на площада. Застина на място, неспособна да помръдне. Видя как машината в подножието на Дървото се разпръсна на хиляди парчета и по паважа се посипаха късове ръждив метал, сеещи паника и смърт. Тогава втора експлозия разтърси площада и Дървото на Света избухна в пламъци.

— Да бягаме! — изкрещя Пен и сграбчи Карол за ръката. — Да изведем оттук онези старици и децата!

— А къде е Лин? — уплашено извика Карол и се огледа с ужасен поглед. Лин лежеше по очи в подножието на стъпалата пред една от разрушените къщи. От гърба ѝ стърчеше къс метал. Джо се наведе над нея, вдигна главата ѝ и заплака.

— Нищо не можем да направим за нея — простена тя, без да се опитва да скрие мъката си. Избърса сълзите си и се изправи. — Знаехме, че ще има жертви, но нека да се опитаме да ги ограничим до минимум. Трябва веднага изведем от площада всички случайни минавачи.

Те се опитаха да прогонят от площада ужасените и разплакани възрастни хора и майките, притиснали малки деца към гърдите си. Много хора бягаха хаотично във всички посоки, спъваха се и падаха един връз друг. Карол, Пен и Джо се затичаха отново към центъра на

площада, където цивилната охрана безуспешно се опитваше да възстанови реда. Пазачите бързо губеха контрола върху ситуацията. Един по един падаха в безсъзнание, повалени от газовите пистолети на приятелите на Ник.

Карол не разбра в кой миг започна стрелбата с огнестрелни оръжия. Въздухът внезапно се изпълни със свистенето на куршуми и писъците на жертвите, долитащи от всички посоки.

— Залегни! — Джо рязко я бутна и двете се намериха на земята. Само след миг огромен камък от полуразрушената съседна къща се стовари зад тях и се пръсна на хиляди късчета.

— Какво стана с Дървото на Света? — изкрещя Карол. — Защо експлодира машината?

— Онзи глупав пазач улучи складираните заряди на Лу и те избухнаха — отвърна Джо. — Лу бе близо до дървото, зает с възпламеняването на фойерверките. Не вярвам да е оцелял.

— О, Господи, не и Лу — прошепна Карол. — А къде е Пен? Само преди миг беше до нас.

Карол се огледа. Видя Ник и Бас, залегнали зад купчина камъни, ала не забеляза нито един от останалите от групата. Може би се бяха прикрили наблизко.

— Кар, мисля, че Пен е ранена — обади се Джо. — Да се опитаме да се доберем до нея.

Притичаха приведени към мястото, където Пен лежеше сгърчена на земята, с преbledняло лице, хванала лявото си рамо с ръка.

— Това не е от газов пистолет — изстена Пен. — Един от онези проклетници ме улучи. Имах късмет, че не ме улучи по-ниско и не ме уби.

— Можеш ли да ходиш? — попита я Джо. — Кар и аз ще те заведем вкъщи, но след това ще трябва сама да се погрижиш за себе си, защото ние трябва да се върнем на площада.

— Ще се оправя някак — процеди през зъби ранената жена. Лицето ѝ се сви в болезнена гримаса, когато се опита да повдигне лявата си ръка. — Знам къде са медикаментите и превръзките. Мога да се превържа сама.

— Тогава да вървим. Кар, помогни ѝ да се изправи. Аз ще осигурявам тила ви. Мога по-добре от теб да си служа с газовия пистолет.

Карол обви ръка около кръста на приятелката си. Пен изохка още веднъж, но стисна зъби. Трите се насочиха към Марлоу Хаус. Докато приближаваха към къщата, Карол чу гърмежи в далечината, извън площада. Явно бунтът бе обхванал и други части на града.

— Чуваш ли? — обърна се тя към Пен. — Ние не сме сами. Другите бунтовнически групи са се присъединили към нас, така, както бяха обещали.

— Имаме нужда от тяхната помощ — простена Пен, спря и дръпна Карол към себе си. Двете смаяно се втренчиха в бронираните коли, които се задаваха от четирите краища на площада. На броните им бяха изписани отличителните знаци на правителствените войски. От всички страни на бронираните коли застрашително стърчаха дула на оръдия.

— О, не! — изкрещя Пен. — Какво е станало със сапърските групи? Те трябваше да ликвидират бронираните коли на правителството.

— Очевидно нещо не е наред. — Карол се опита да поведе приятелката си към къщата.

— Ал бе в една от тези групи — отпаднало промълви Пен.

— Може би просто са закъснели — опита се да я успокои Карол. Спътницата ѝ се бе отпуснала с цялата си тежест върху рамото ѝ, а това означаваше, че навярно няма сили да стигне до къщата.

— Хайде! Побързайте! — провикна се Джо. — Ще има голяма битка и искам Пен да е в безопасност.

От бронираните коли изскочиха десетки войници. Зад тях залегнаха оцелелите мъже от цивилната охрана. Новодошлите се разпръснаха ветрилообразно из площада, стреляйки във всички посоки. Сред хаоса, дима и виковете на ранените, от предната машина бавно слезе една добре позната фигура в кафява униформа, сякаш слизаше от лимузината си, за да отиде на приема в чест на Великия вожд Фал.

— Командир Дръм. — Карол усети как ледена ръка я сграбчи за гърлото. — Пен, хайде. Можеш ли да вървиш?

— Не мога. Краката ми... — Пен се отпусна на колене. — Остави ме. Бягайте в къщата, Кар. И ти, Джо.

— Да не си полудяла? — извика Карол в лицето ѝ. — Ние никъде няма да отидем без теб. — Хвърли поглед към мястото, където бе

видяла командира Дръм и се опита да повдигне Пен от земята.

— Не мога... — Гласът на младата жена бе едва доловим. — Цялата ми лява страна е изтръпнала. Не я чувствам.

— Ал ни предупреди, че пазачите са въоръжени с някакви нови оръжия със специални куршуми — припряно се обади Джо. — Според думите му тези куршуми парализират жертвите. Пен, ще те носим на ръце.

— Не! Моля те, Джо, остави ме! Вече не мога да помогна в борбата, но ти и Кар все още можете.

— Млъквай, Пен. Никъде няма да отидем без теб. — Карол я хвана под лявата мишница, а Джо я подхвана от другата страна.

— Няма да можем да я свалим по онези стълби — задъхано рече Джо, докато влачеха Пен към къщата. — Но Ник и Бас са се прикрили зад онези камъни. По-добре да се присъединим към тях.

Когато Джо и Карол, които влачеха Пен, се приближиха към мъжете, залегнали зад каменната барикада, от другата страна на площада се появи тичешком Ал, като се привеждаше, за да избегне куршумите на охраната. Залегна зад камъните до Ник и Бас. В следващия миг се взривиха две от бронираните коли.

— Видя ли? — изкрещя Карол в ухото на Пен. — Ал е жив и здрав. Само след миг ще бъдеш при него.

Пен не отговори. Бе като изпаднала в безсъзнание, неподвижна и напълно безпомощна, но Ник ги бе видял и изскочи иззад прикритието.

— Улучи я един от онези парализиращи куршуми — обясни му Джо. — Не знам дали ще оцелее.

— Вие двете залегнете зад камъните — заповяда Ник и вдигна сестра си на ръце.

Приведени към земята, двете жени се затичаха към укритието. Когато Ник я остави на земята, Пен глухо простена. Ал се наведе над нея и ѝ прошепна нещо успокоително.

— Не можем да останем тук — рече Ник. — Ал, какво стана с другите две бронирани коли?

— Ще избухнат всеки момент — отвърна Ал. — Тогава ще използвам суматохата, за да занеса Пен в къщата. Съжалявам, че експлозията закъсня, но, за разлика от Лу, нямам много опит с взривовете.

— Той е мъртъв — обади се Джо. Това не беше въпрос, а мрачна констатация.

Ал кимна.

— Когато дървото се взриви, Лу бе разкъсан на парчета. Не успя да се отдръпне навреме. — Докато Ал говореше, две страхотни експлозии разтърсиха въздуха. — Това трябва да са останалите две бронирани коли. — Притисна Пен към гърдите си. — Прикривай ме, докато се добера до къщата.

Ал не бе направили три крачки, когато наоколо засвистяха куршумите. Той извика от болка, рязко спря, изпусна Пен и се свлече до нея.

— Пен! Не! — Без да мисли за куршумите, Ник изскочи от заслона и коленичи до сестра си.

Следващите няколко минути ѝ се сториха като забавени сцени от филм. Карол притича до Ник, наведе се, прихвана Пен и двамата започнаха да я теглят към стъпалата на Марлоу Хаус. Джо и Бас ги прикриваха с ожесточена стрелба. Повалиха петимата преследвачи.

Но Ал беше мъртъв. Карол знаеше това и без да го докосва. Нямаше никакво време за губене. Не трябваше да мисли за смъртта на Ал, трябваше да се опитат да спасят Пен.

Ник взе сестра си на ръце ѝ тръгна към стъпалата, когато Карол чу вика на Джо. Обърна се и видя как падна по очи. В същия миг Бас застреля мъжа, убил любимата му. Сетне се отпусна върху тялото на Джо. От крака му бликна кръв и Карол се запита с ужас дали ще оцелее. Погледна към Джо и косите ѝ се изправиха от ужас при вида на сцената зад гърба на приятелката ѝ.

Студеният и бездушен поглед на командира Дръм се плъзна покрай Карол, без да я познае. Плетената маска скриваше лицето ѝ и в този миг Карол мислено благодари на Ник, че бе настоял да си я сложи. Ник беше безпомощен с отпуснатата в ръцете му Пен. Карол видя блясъка на смъртта в черните очи на Дръм. Разбра, че той ще убие Ник и Пен с един изстрел от сивия метален пистолет, който нехайно размахваше в дясната си ръка.

Никога досега не бе мислила, че убийството може да носи наслада, но бе явно, че командирът Дръм обичаше да убива. Все още ужасяващата сцена се въртеше като в забавен кадър.

Очевидно Ник знаеше, че не може да избегне смъртта и направи единственото, което му оставаше. Обърна се с лице към командира Дръм и закрие тялото си безпомощната Пен. Командирът Дръм бавно вдигна оръжието си и грижливо се прицели.

Ник! Ще убие Ник! Нейният любим. Нейният единствен любим. И Пен, нейната сестра и приятелка. Карол нямаше време да мисли. Обзе я необяснимо спокойствие. Това, което стори, го стори с радост, с ясно съзнание и леко сърце, от чиста и непреодолима любов, убедена, че Ник и Пен не заслужават да умрат.

— Спрете! — Карол се хвърли между Ник и командира Дръм и разпери ръце. Първо трябваше да убие нея. — Няма да ви позволя да направите това! Трябва да спрете!

Командирът Дръм повдигна вежди, но с нищо друго не издаде учудването си. Погледна Карол в очите и тя разбра, че я е познал. Най-после разбра защо им бе предопределено от съдбата да се срещнат в това време... и знаеше, че и командирът Дръм също е разбрал.

— И така — бавно изрече той, почти нежно. — Моята отмъстителка. Познавам те отдавна, но ти повече няма да ме преследваш.

— Кар! — Зад гърба ѝ проехтя отчаяният вик на Ник. Карол видя как от дулото на пистолета на Дръм изригна пламък. Видя смъртта в студените очи на командира.

Бас стреля с газовия си пистолет в гърба на командира, който се свлече в безсъзнание върху паветата. Бас също рухна, вперил очи в Карол.

Остра, изгаряща болка прониза гърдите ѝ. Не можеше да си поеме дъх, земята се завъртя под краката ѝ, и мъчителен вик се изтръгна от устните ѝ.

Изкрещя и в този миг забавеният кадър спря. Всичко около нея започна да се движи нормално, дори прекалено бързо. Ник се хвърли към нея и я взе в прегръдките си. Главата ѝ се отпусна върху ръката му, видя как сълзи се стичаха от очите на скованата Пен, видя неколцина от приятелите на Ник, а зад тях — бунтовниците от другите групи... Всички бяха насочили оръжията си към цивилните пазачи и стреляха с газовите си пистолети, за да не позволят на враговете да се приближат към нея и Ник. До слуха ѝ достигаха изстрели и виковете в далечината.

— Кар... — Лицето на Ник бе мокро от сълзи. — Кар, защо го направи? Предпочитах аз да умра вместо теб. Как ще живея без теб?

Дишаше тежко, сякаш стоманен обръч бе стегнал гърдите ѝ, а болката не си отиваше. Тогава усети как горещца, лепкава течност бликна от лявата ѝ страна, но нямаше сили да повдигне ръка.

— Ник... — Изричаше с мъка думите. Лицето на Ник се замъгли пред погледа ѝ, по начина, по който вече го бе виждала преди... много, много години.

— Кар... любов моя. — Гласът му звучеше накъсано и отчаяно. Искеше да го прегърне и да му каже, че всичко ще бъде наред, но не можеше да се помръдне. — Не ме напускай!

— Обичам те. — Не бе сигурна дали я чуваше. Наоколо кънтяха десетки гласове, ехтяха изстрели, а тъмнината я обгръщаше от всички страни.

Карол усети как влачат тялото ѝ по земята, но не чуваше гласа на Ник. И болката... никога досега не бе изпитвала такава жестока, пронизваща болка.

Можеше да понесе болката. Нямаше да трае дълго, а Ник и Пен бяха живи. Сега само това имаше значение, нейните страдания оставаха на втори план. Дробовете я боляха, въздухът не ѝ достигаше. Опита се да поеме дъх, но не успя.

Тъмнината около нея ставаше все по-гъста, притискаше я, изсмукваше живота от гърдите ѝ. Последното нещо, което чу, бе агонизиращият рев на Ник, трептящ от болка по загубената мечта за любов.

— *Кар! Нееее!*

ЧАСТ ПЕТА
КОЛЕДА
ЛОНДОН, 1993 Г.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Внимавай — предупреди я лейди Огъста, — иначе ще се спънеш и ще паднеш.

— Къде?... Какво? — Карол се втренчи в гъстата мъгла. Около уличните лампи се бяха образували бледи ореоли, а цветните лампички по коледното дърво излъчваха меко призрачно сияние. — Все още съм на площада. Но е толкова тихо. Какво стана с войниците, които стреляха? Къде всички останали?

— Твоите предишни спътници останаха в своето собствено време. — Думите долетяха от мрака. Карол едва различаваше фигурата на лейди Огъста в призрачната мъгла.

— Ник! — извика тя. — Пен. Другите. Какво се е случило с тях? — Започна да разбира, че не е мъртва, въпреки че доброволно бе пожертвала живота си. Вместо това се бе върнала в света, на който принадлежеше. Промяната бе толкова рязка, че тя не можеше да спре да мисли за тези, които бяха останали зад нея. Или по-скоро пред нея? Беше твърде объркана, за да си отговори на този въпрос, а думите лейди Огъста само увеличаваха смътната ѝ тревога.

— Искаш да кажеш какво се случи с тях? Сигурна ли си, че наистина искаш да знаеш?

— Разбира се, че искам да знам! Аз ги обичам! Престанете да си играете тези игрички с мен и веднага ми кажете!

— Ако желаш, мога да ти покажа какво ще бъде тяхното бъдеще.

— Да. Покажете ми. — Карол притисна ръка до гърдите си, където я бе улучил куршумът на командира Дръм. Там нямаше рана, нито кръв. Мушамата ѝ бе непокътната. Ала сърцето ѝ тревожно биеше, а мъчителната болка от загубата бе стегнала гърдите ѝ.

— След като го желаш толкова силно, ще ти покажа какво ще се случи с твоите приятели. Пригответи се, Карол.

В този миг мъглата изчезна и Карол още веднъж пропадна в гъст, непрогледен мрак. Сега не беше сама. Усещаше присъствието на лейди Огъста, въпреки че не виждаше привидението.

— Къде съм? — попита тя.

— Гледай. — Безпльтният глас на лейди Огъста долетя като че ли някъде отдалеч. — Гледай и научи последния урок.

В тъмнината пред нея бавно се оформи светлинен кръг. Карол можеше да гледа през него като през обратната страна на телескоп. Всичко, което виждаше, беше много далеч, ала тя различи сива стена, три дървени кола пред нея и десетина мъже в кафявите униформи на цивилната охрана. Командирът Дръм стоеше най-отпред и чакаше да настъпи сивото и студено утро.

Докато Карол гледаше, се появиха още пазачи, които влачеха три вързопа от дрипи. Вързопите се движеха бавно и се олюляваха на всяка крачка. В този миг Карол осъзна, че това са хора — или по-точно това, което бе останало от тях след нечовешките мъчения. Разбра и предназначението на дървените колове. Нещастните създания най-сетне бяха довлечени до тях и стражите започнаха да ги завързват с въжета.

— Защо ми показвате всичко това? — рязко запитва Карол.

— Ти сама настоя да го видиш. Това е последното действие, последната сцена, която ще видиш — дойде тъжният отговор.

Младата жена гледаше с нарастващ ужас стражите, подредени в редица. Командирът Дръм пристъпи напред.

— Не желая да привързвате очите ми — долетя измъчен шепот от човека, привързан към средния кол.

— Ник! — изпищя Карол. — Не, това не може да се случи!

— Не. — Фигурата до Ник също поклати глава, също като брат си отказа да привържат очите й.

— Пен! Лейди Огъста, спрете това! Накарайте командира Дръм да престане!

— Аз не мога да го променя — каза лейди Огъста. — Ако нищо не се промени в настоящето, то бъдещето ще бъде такова и това ще бъде тяхната съдба. Само ти можеш да го промениш, Карол.

— Предполагам, че и ти ще искаш да посрещнеш смъртта с отворени очи? — подигравателно се обърна командирът Дръм към последния човек от дясната страна на Ник. Той помръдна леко и от устните му се отрони само:

— Б-ез... превръзка... — Звукът бе хриптящ и накъсан и Карол предположи, че са премазали гръкляна му. Ала, подобно на приятелите

си, и той се опита да се изправи и тя видя ужасните рани по тялото му.

— Бас! — простена младата жена и заплака от мъка. Бас се бе опитал да я спаси, когато командирът Дръм стреля в нея и тя бе сигурна, че това чудовище го бе накарало да плати за смелостта да стреля с газовия пистолет във водача на цивилната охрана.

— Няма нужда да държите прощални речи — рязко рече командирът Дръм, отдръпна се от затворниците и се приближи до войниците. — Никой, освен мен, няма да ви чуе, а аз не се интересувам от брътвежите ви.

Ник се изправи и повдигна глава. Въпреки студените, безизразни очи на командира, втречени в него, той заговори с такава дързост, каквато никой не би очаквал от този смазан от мъчения мъж.

— Ние няма да умрем — заяви Ник, дишайки тежко. — Ние сме любовта... ние сме надеждата... ние сме мечтата за по-добър свят. Ние ще живеем вечно.

— Забележителна теория — подигравателно се изсмя Дръм, — ала се страхувам, че е лишена от логика. Когато те убием, това ще бъде твоят край.

— Не... — Ник се задави и мъчително преглътна. — Не... няма да е краят...

— О, Господи! — изкрещя Карол. — Помогнете им! Моля ви, нека някой да им помогне!

— Войници, насочете оръжията! — невъзмутимо нареди командирът. — Прицели се! Огън!

— Не! Спрете! — Отчаяните викове на Карол не трогнаха никого. Чу се залп, фигурите потръпнаха за последен път и сетне се отпуснаха.

— Видя това, което искаше да видиш. — Гласът на лейди Огъста бе тих, но след ужасната сцена на екзекуцията звучеше непоносимо спокойно. — Запомни го добре, Карол.

Светлинният кръг пред очите на Карол започна да се смалява, докато накрая изчезна и отново настъпи непрогледен мрак...

Карол стоеше изправена, с ръка върху гърдите, там, където някога бе кървящата рана. Сега нямаше рана и кръв, ала мъчителна и остра болка пронизваше гърдите ѝ, сякаш сърцето ѝ бе разкъсано на хиляди малки късчета...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Карол беше сама. Лейди Огъста бе изчезнала, оставяйки я сама в средата на площада. Всичко наоколо бе потънало в тишина. После бавно, много бавно, звуците започнаха да се завръщат. Първият звук бе клаксон на кола, последван от детски плач и сърдитият глас на майката.

Карол объркано се огледа. Мъглата се бе вдигнала и всички улични лампи светеха. Малките цветни лампички по коледното дърво весело блещукаха. Около площада се издигаха старите къщи — цели, красиво измазани и празнично украсени. Всички прозорци светеха, а на вратите висяха големи венци от зеленина. Пред нея се издигаше Марлоу Хаус. Четирите ѝ стени и покривът си бяха на мястото — солидни и здрави, неразрушени от огъня на войните или времето.

Карол пристъпи напред и докосна коледното дърво. Сърцето ѝ се изпълни с непозната радост и спокойствие.

— Ти си истинско — прошепна тя на дървото. — Не си конструкция от студен метал, която не означава нищо. Ти означаваш нещо. Благодаря на Бога, че има Коледа!

Не влезе в Марлоу Хаус през слугинския вход. Знаеше, че Нел сигурно е в кухнята с мисис Маркс, а сега не ѝ се искаше да разговаря с никого. Искеше за малко да остане сама. По-късно щеше да има време за разговори, а тази вечер трябваше да осмисли това, което се бе случило с нея.

Намери връзката с ключовете, извади този за предната врата и влезе. Спря се за миг в салона и огледа чистия, лъскав мраморен под и дъбовата ламперия, която Нел винаги поддържаше идеално полирана. Наоколо не се виждаше никой. Вероятно Кремптън бе в кухнята с жените. Карол прекоси салона, отпрати се към големите двойни врати на гостната стая и отвори едната.

Стаята бе непроменена от погребението на лейди Огъста. Стените все още бяха със светложълти копринени тапети, а по тавана се виждаха красиви гипсови отливки с позлата.

Чувството ѝ за време бе изкривено и тя започна да брои на пръстите си дните, които бяха минали от погребението на лейди Огъста, когато за пръв път се бе срещнала с пастор Кинкайд и жена му, и грубо им отказа да направи дарение за църквата. Беше преди три дни. А само предишната нощ... не, сто седемдесет и пет години напред в бъдещето, тя и Ник бяха танцували в малката, преградена част от тази стая, преди да паднат на леглото му, обзети от буйна страст. А на сутринта напуснаха стаята, за да отидат да себият и да умрат.

Карол бавно пристъпи по дебелия килим, покрай малките извити масички и столове от периода на регентството и се насочи към задната част на дългата тясна стая. Спря пред големия прозорец, който един ден щеше да бъде единственият прозорец на малката спалня на Ник. Сега не бе закован с дървени греди, а вместо това бе закрит с тежки завеси от жълта коприна с дълги златни пискюли.

— О, Ник — прошепна тя и гласът ѝ потрепери. Бавно докосна рамката на прозореца и стената, където един ден щеше да се допира таблата на леглото му. — Не. Не мога да позволя това да се случи. Бъдещето трябва да бъде различно. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го спася от този ужасен край. Също и Пен, и Бас. Всички тях.

— Добър вечер, мис Саймънс. — Кремптън бе застанал до вратата. — Стори ми се, че ви чух да влизате.

Карол не отговори. На гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Искате ли да ви се сервира късна вечеря, мис? — попита Кремптън.

— Късна? — повтори тя и с мъка преглътна. — Колко е часът? — *Интересен въпрос. Кремптън може да си помисли, че не съм съвсем наред.*

— Часът е едва девет, мис.

— О, разбирам. Следобед изядох голям сандвич и изпих цяла каничка с чай, така че смятам да пропусна вечерята. Ще си легна, а ти, както винаги, ще заключиш добре вратата.

— Да, мис. — Кремптън не показва признак на изненада при заявлението ѝ, че е яла някъде навън, когато досега винаги се бе хранила в къщата, а през последните месеци само в стаята си, ала икономът рядко показваше каквито и да било чувства.

За пръв път от шест години, тя се запита какво ли мисли Кремптън за покойната си господарка, за Марлоу Хаус, за края на кариерата си, защото беше ясно, че той и мисис Маркс ще напуснат къщата, щом се уредят формалностите по наследството на лейди Огъста. Когато минаваше покрай него, тя му хвърли любопитен поглед, но икономът затвори вратите зад нея, без да дава вид, че е забелязал интереса ѝ към него.

Коридорът на втория етаж бе осветен само с малки стенни лампи, ала тъмните сенки и тишината не я плашеха. След последните събития не се страхуваше от нищо. Дори смъртта вече не я ужасяваше. Отвори вратата на стаята си, напипа ключа на лампата и го завъртя. Светлината заля стаята и освети позната обстановка — дълбокото кресло до камината, леглото без драперии, малката масичка. За миг, всичко ѝ се стори странно непознато.

В стаята я чакаше гост. Срещу дълбокото кресло, седнала на невидимата си софа, се бе изтегнала лейди Огъста.

— Затвори вратата и се съблечи, Карол. Трябва да поговорим.

— Чудех се кога ще се появите отново. — Младата жена разкопча мушамата и палтото, съблече ги и ги окачи на закачалките в гардероба. Искаше да отложи за малко разговора с призрака, за да събере мислите си. Не се чувстваше никак спокойна и уверена, както се стараше да изглежда. Страхуваше се, че лейди Огъста го знае и щеше да го използва.

— Седни, Карол. Губиш ми времето.

— Мислех, че вечността пред вас.

— Разбира се, че не е така. Още при първото си посещение ти обясних, че ми е даден срок до нощта срещу Богоявление да те убедя да се промениш. Казах ти да седнеш!

Карол възнамеряваше да остане права, но лейди Огъста не ѝ даваше възможност за избор. Усети, че някаква сила я дърпа и я бута към дълбокото кресло. Когато се отпусна в него, силата изчезна.

— Много умно — промърмори Карол и хвърли гневен поглед към гостенката си. После любопитството ѝ надделя и тя се вгледа внимателно в призрака. Сивата коса на лейди Огъста не висеше на слепнали кичури около лицето ѝ. Вместо това бе прибрана, както обикновено, отзад на тила ѝ. Беше облечена в същата сиво-черна роба, която носеше в бъдещето, ала дрехите бяха претърпели промени. Вече

не бяха толкова груби и протрити, не приличаха на дрипи, а бяха елегантни и от по-фина материя. Полата, дългите ръкави и новото прозрачно наметало се развяваха, сякаш движени от невидим вятър, около тъмната фигура на лейди Огъста. Ефектът бе призрачен и смуцаващ. Карол подозираше, че точно това бе целта на привидението.

— Как се чувстваш, Карол?

— Как очаквате да се чувствам? Не съм сигурна дали съм мъртва или жива. — Лейди Огъста не отговори на това открито, предизвикателно твърдение. Седеше и я наблюдаваше. Карол пое дълбоко въздух и добави: — Искам да ми кажете какво трябва да направя, за да предотвратя трагедията, на която преди малко бях свидетел.

— Доколкото си спомням, ти прояви настойчиво желание да участваш в онези трагични събития. Дори доброволно пожертва живота си, за да спасиш хората, които обичаше.

— *Обичам* — поправи я младата жена. — Аз все още ги обичам и ще ги обичам, докато... Но аз вече го направих, нали? Вече умрях, ала моята жертва не им помогна. Видях жестокия им край. Това е, което искам да променя и вие трябва да ми кажете как.

— Ти научи всички уроци, които трябваше да научиш. — Лейди Огъста се раздвижи и краищата на прозрачното наметало се издигнаха във въздуха. Стори ѝ се, че черните и сиви цветове изсветляха и около тях се появи леко сияние, ала Карол не му обърна внимание. Очакваше отговора на лейди Огъста с нарастващо чувство на безизходност. Следващите думи на привидението само го усилиха. — Останалото зависи от теб, Карол. Трябва само да погледнеш в сърцето си. Там ще откриеш всичко, което трябва да знаеш.

— Искам Ник да живее! — извика тя. — И Пен, и Бас, и Джо, и Ал, и Лин. Също и Лу. Всички те бяха мои приятели и аз ги обичам, и искам да живеят щастливо.

— Тогава трябва да предприемеш незабавни действия, защото ако не промениш настоящето, когато наближи времето, Ник и приятелите му ще загинат в неуспешния бунт, или ще бъдат екзекутирани след потушаването му. Само ти можеш да промениш бъдещето, което видя тази вечер. Ако го направиш, Ник и приятелите му ще живеят в свободна страна, управлявана от демократично

правителство. Няма да има бунт, защото няма да бъде необходим. Нито пък ще има полуразрушени градове, защото няма да има войни и оръжия, сеещи смърт и ужас. А Коледа, заедно с всички други празници, ще се празнува. Бъдещето зависи от теб, Карол.

— Това не е вярно — отвърна Карол! — Никога не се бе чувствала толкова объркана и нещастна. — Един човек не може сам да разреши световните проблеми.

— Това не се и очаква от теб. Това, което се очаква от теб, е да се грижиш за тези, на които можеш да помогнеш. Да бъдеш добра с хората, които те заобикалят и винаги да се стараеш да даваш най-доброто от себе си. И най-малката промяна може да доведе до по-голяма разлика, отколкото можеш да си представиш.

— Най-доброто от мен — замислено повтори Карол. — Невинаги в миналото съм давала най-доброто от себе си, нали?

— Направи го сега. Никога не е късно да започнеш. — Лейди Огъста се изправи и дрехите ѝ заплуваха около нея. — А сега поспи, Карол. Болката от повторната загуба на любимия ти ще утихне полесно сега, когато знаеш, че е в твоята власт да го спасиш за втори път. Също и живота на Карол.

— Да не би да искате да ми кажете, че наистина ще има Кар? — Младата жена се втренчи невярващо в нея. — *Истинска* Кар?

— Мислех, че ти си истинската Карол. — Лейди Огъста наклони глава и проницателно я изгледа. — Нима Ник не ти го каза, когато за пръв път се видяхте в онова далечно бъдеще?

— Да, каза ми. — Карол въздъхна при спомена. — Слушах красивите му думи, но до този миг не ги разбирах. Значи това е истина? Аз и Ник ще се срещнем отново в бъдещето и отново ще изживеем щастливи мигове заедно? А Пен и останалите?

— Възможността всичко това да стане истина, зависи от теб, Карол. — Лейди Огъста вдигна ръка и Карол почувства, че ѝ се доспива. Опита се да остане будна и да държи очите си отворени. Прозина се, но бе толкова отпаднала, че дори не закри устата си с ръка.

— Сънят ще облекчи болката ти — каза лейди Огъста.

— Не си отивайте. Ще ви видя ли отново? Нали казахте... — Карол бе толкова сънена, че едва чу последните думи на гостенката си.

— Поласкана съм, че сега желаяш компанията ми, докато по-рано я презираше. — В заглъхващия глас на призрака се примесваха

развеселеност, доброта и топлина, каквито Карол никога досега не бе чувала. — Ще се върна още веднъж, когато присъствието ми бъде необходимо. А сега сбогом до последната нощ, Карол. Отвори сърцето и душата си и дай на близките си най-доброто от себе си, дете. Помни, че аз разчитам на теб.

Гласът ставаше все по-слаб и по-слаб. Последните думи бяха като тайнствен и далечен шепот. Карол въздъхна, обърна се и се пъкна под завивките. Из главата ѝ се въртяха хиляди въпроси, но бе твърде уморена, за да мисли. Утре щеше да има време за това. Намести удобно глава върху меката възглавница и се отпусна.

Възглавница? Легло? Нима не седеше в креслото до камината?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На Бъдни вечер Карол навършваше двадесет и седем години. Когато стана рано на другата сутрин, тази мисъл проблесна за миг в главата ѝ. Изми лицето си в банята в дъното на коридора и се вгледа в огледалото, за да открие някакви явни признаци на промяната, настъпила в нея. Обаче, с изключение на леката усмивка, която играеше на обикновено стиснатите ѝ устни, лицето ѝ беше същото.

— След всичко, което преживях — каза си Карол, — очите ми трябваше да са зачервени от плач. Но аз спях така добре, както не бях спала от години, и не мога да откроя никакви следи от преживяната трагедия. Защо?

Ала не ѝ отне много време, за да даде отговор на въпроса си. Въпреки че изживяният ужас бе действителен за нея, все пак още нищо не се бе случило. Ник още не бе роден, а това означаваше, че командирът Дръм не би могъл да го убие. Може би той, сестра му и приятелите им никога нямаше да се срещнат лице в лице с мъчителната смърт, на която Карол бе свидетел. Тя щеше да се погрижи това да не се случва.

— Искам наистина да имам силата да променям бъдещето — каза тя на отражението в огледалото. — Лейди Огъста ме увери, че имам тази сила, и аз ѝ вярвам. Единственият въпрос е откъде да започна.

Планът за бъдещите ѝ действия вече се бе оформил в главата ѝ, когато приключи с гримирането и обличането. Беше още твърде рано. Нел обикновено носеше закуската ѝ в седем и половина, но днес Карол не искаше да чака да ѝ я сервират и с бързи стъпки се отправи към кухнята.

— О, мис — извика Нел, щом я видя, — тъкмо се канех да ви донеса подноса със закуската.

— Няма нужда да изкачваш онези стълби — успокои я Карол. — Ще закуся тук, в кухнята. Освен ако не ви преча, мисис Маркс. Изглеждате доста заета.

— Може да закусвате, където пожелаете — промърмори готвачката.

— Благодаря ви. Бих искала да поговоря с вас, мисис Маркс. И с теб също, Нел.

— За какво? — Мисис Маркс тръшна на масата тавичката с прясно изпечения хляб.

— Първо — започна Карол, — ако поканата все още е в сила, бих била много щастлива, ако бъда с вас довечера.

— Мислех, че имате други планове. — Мисис Маркс обърна хляба върху подложката и за миг се извърна, поглеждайки косо към Карол.

— Е, моите планове... те се промениха — заекна Карол, а освен това мисля, че ще бъде чудесно, ако се съберем всички заедно. Това е последната ни Коледа в Марлоу Хаус.

— О, да! — зарадва се Нел. — Би било прекрасно, нали, мисис Маркс?

— Ако искате да се храните с нас, вие сте добре дошла — промърмори готвачката. — Все пак е Коледа. Но аз все още не разбирам защо го желаете.

— Тя току-що ви обясни защо иска да е с нас! — извика Нел.

— Не, нищо не обясни. — Мисис Маркс се намръщи и Карол внезапно ѝ се усмихна. Възрастната жена се сепна и преглътна думите, които щеше да каже.

Карол изведнъж си припомни една стара поговорка.

Ако искаш някой да ти е приятел, то не искай услуга от него. Вместо това го накарай той да поиска сам да ти я направи.

— Мисис Маркс, искам да ви помоля за нещо — заяви Карол.

— Е, най-сетне си дойдохме на приказката. — Готвачката отново я изгледа студено.

— Да, разбира се. — Карол все още се усмихваше. — Чували ли сте за благотворителните коледни вечери в църквата „Сейнт Фиъкър“?

— Всички, които живеят в тази част на Лондон, са чували — сопна се мисис Маркс. — Преподобният мистър Кинкайд и съпругата му са извършили много добрини в нашия район.

— Съгласна съм — кимна усмихнато Карол. В този миг в кухнята влязоха Кремптън и Хети. И двамата се изненадаха, като я видяха. — Мисля, че всички ние трябва да помогнем на мистър

Кинкайд и съпругата му в техните усилия да нахранят бедните. Сигурна съм, че ще се зарадват на допълнително храна и още работни ръце при подготовката на празненството.

— Да им помогнем? — Мисис Маркс изглеждаше изпълнена със съмнения. — Всъщност... не знам. И без това имам твърде много работа при подготовката на нашата коледната вечеря.

— Не ставайте глупава — намеси се Нел. — Само преди половин час ми казахте, че всичко е почти готово и няма да имате никаква работа чак до утре сутринта. А освен това помислете за всички курабийки, които направихме вчера. Ние няма да можем да ги изядем и те ще изсъхнат. Можем да занесем няколко тави в църквата за благотворителната вечеря на мистър и мисис Кинкайд... — Нел млъкна, за да си поеме дъх, а Кремптън смутено се изкашля.

— Ако ми позволите да направя едно предложение — започна икономът, — консервираната храна е много подходяща за подобни случаи. Тя може да се използва и в бъдеще. Има бедни и гладни не само по Коледа, а през цялата година. Мазето под кухнята е пълно с консервирани плодове и зеленчуци, а ние няма да можем да ги използваме, защото къщата скоро ще бъде затворена. Наследниците на лейди Огъста едва ли ще се заинтересуват от тези консерви. Можем да ги занесем в „Сейнт Фиъкър“.

— Не мисля, че лейди Огъста би одобрила предложението ти, Кремптън — сурово се обади готвачката и недоволно го изгледа.

— Повярвайте ми, сигурна съм, че лейди Огъста щеше да приветства идеята на Кремптън с цялото си сърце.

— Наистина ли мислите така? — Мисис Маркс бе озадачена от уверения тон на Карол, но след кратко колебание кимна в знак на съгласие. Може би покойната ѝ господарка бе имала по-добро сърце, отколкото готвачката бе подозирала. — Добре, щом така смятате. Освен това мога да направя още хляб и да занесем и него в църквата.

— Благодаря ви. — Карол замълча за миг и сетне попита: — Ако купя една пуйка, за да дам своя дял за празненството, вие ще я пригответе ли, за да можем следобед да я занесем в „Сейнт Фиъкър“? Признавам си, че сама не бих могла да я сготвя.

— Хмм, не съм сигурна — започна мисис Маркс, още по-озадачена и малко разстроена от толкова много неочаквани предложения.

— Вратите на църквата за благотворителната вечеря ще се отворят чак в пет часа следобед — намеси се Хети. — О, мисис Маркс, моля ви, нека го направим. Знам, че лейди Огъста никога не се е занимавала с благотворителна дейност, но мистър Кинкайд винаги е бил толкова добър към мен. Всяка неделя ходя в „Сейнт Фиъкър“ — сконфузено призна тя на Карол.

— Предполагам, че можем да помогнем. Нали е Бъдни вечер. — Готвачката погледна към малката кифличка в чинията на Карол и чашата чай, която Нел ѝ подаваше. — Това не е достатъчно за закуска. Мога да ви изпържа едно-две яйца, ако желаете.

— Би било чудесно. Много ги обичам — усмихна ѝ се Карол и се облегна на стола, доволна от реакцията на прислугата на лейди Огъста. Това беше първата стъпка от плана за промяна на бъдещето. — Две яйца, бъркани. Още веднъж ви благодаря, мисис Маркс.

Карол прекара сутринта из магазините за последните коледни покупки. Първата ѝ работа бе да купи пуйката. Взе най-голямата и тлъста птица, която можа да намери, и я занесе в Марлоу Хаус.

— Искях да съм сигурна, че ще имате достатъчно време да я пригответе, затова не я оставих на службата за доставка, а я донесох сама.

— Ха! Най-после сте разбрали какво значи да се пазарува в най-голямата навалица. — Мисис Маркс огледа пуйката със задоволство. — Ще нахрани поне дузина души. Ще запаля голямата фурна, която се използваше само за печене на големи количества месо, когато лейди Огъста беше жива и устройваше многолюдни приеми. Къде отивате? Мислех, че искате да ни помогнете. — Тези думи бяха отправени към гърба на Карол, която се бе насочила към вратата.

— Никога не съм разбирала нищо от готварство — отвърна Карол, с ръка върху дръжката на вратата. — Предпочитам да оставя тази работа на експерт като вас, мисис Маркс. Имам да направя още някои покупки. Ще се върна навреме, за да ви помогна да отнесем всичко в църквата. — Не каза, че се чувства изключително нервна и напрегната от тази благотворителна дейност, която бе нейна идея, нито пък добави, че ще се чувства по-удобно, ако слугите я придружават до църквата. Страхуваше се да се срещне сама със семейство Кинкайд.

— Докато ви няма — обади се Кремптън, преди Карол да излезе от кухнята, — ще се обадя на преподобния мистър Кинкайд и ще го информирам за намеренията ни. Може би е по-добре да ги знае предварително, тъй като така ще може да покани повече гладни хора.

— Това е добра идея, Кремптън. Чудесно, че си се сетил. — Предложението на иконома я зарадва повече, отколкото той би могъл да предположи. Беше проява на страхливост и малодушие от нейна страна да го остави да разчисти пътя ѝ, но младата жена се страхуваше, че пасторът и съпругата му няма да я приемат добре след грубото ѝ държание по време на погребението на лейди Огъста. Струваше ѝ се, че бяха изминали дълги години от онзи понеделник следобед, но за семейство Кинкайд бяха минали само няколко дни и те може би не са забравили държанието ѝ. Отправи мислена молба да бъде простена за предишните ѝ остри думи и да ѝ бъде дадена възможност да помогне на добрите енорияши на „Сейнт Фиъкър“. Побърза да излезе от кухнята, преди мисис Маркс да е настояла да остане да помага при готвенето. Сега, след като пуйката се намираще в надеждни ръце, можеше да продължи с останалите покупки. Първо се запъти към Бонд стрийт, а после се отправи към Риджънт стрийт.

За кратко време успя да купи шише тоалетна вода и бурканче с ароматен крем за ръце за Нел, чийто ръце бяха зачервени и задебели от домашната работа. Карол знаеше, че момичето копнее за подобни женски удоволствия, които обаче не можеше да си позволи. За Кремптън купи книга за историческите къщи и замъци в Англия. След това избра хубава блузка за мисис Маркс. Подаръкът за Хети я затрудни, тъй като не знаеше какви са интересите на кухненската помощничка, а от лейди Огъста бе разбрала, че тя не може да чете много добре. Една книга нямаше да бъде подходящ подарък, но Карол си спомни забележката на Хети, че всяка неделя посещава църквата „Сейнт Фиъкър“, и избра една филцова шапка, украсена с жизнерадостно червено перо.

Бяха изминали много години, откакто за последен път бе купувала коледен подарък за някого. И дори тогава това се струваше досадно задължение. Обаче днес не беше така. Всеки подарък бе символ на нейната обич, а веселото „Честита Коледа“, което многократно чу през този ден, бе като музика за душата ѝ и я

изпълваше с радост, както и коледните песни, които звучаха почти навсякъде.

— Колко странно — каза си Карол, — никога не съм мислила, че коледните подаръци за близките могат да направят човек толкова щастлив. — Знаеше, че щеше да бъде чудесно, ако мъжът, когото обичаше, беше с нея, но това бе невъзможно и Карол предпочиташе да не мисли за собствените си желания. Искаше да завърши своя план, за да може този мъж наистина един ден да бъде щастлив. Ако усилията ѝ бъдат възнаградени с успех, това щеше да ѝ бъде достатъчно.

С пълни с пакети ръце, тя спря пред една сладкарница. Помисли си колко щеше да се зарадва лейди Пенелопи Хайд на красивите кутии, пълни с шоколадови бонбони и вкусните сладкиши на витрината. Пен, която живееше далеч в бъдещето, също обичаше сладкишите. Благодарение на случайността бе разбрала, че Абигейл Пенелопи Кинкайд също обожаваше сладките. Карол влезе в магазина и купи голяма кутия с шоколадови бонбони.

— Честита Коледа! — извика продавачът след нея.

Честита Коледа — извърна се Карол и ослепително му се усмихна.

Застана за миг пред магазина, като се опитваше да закрепил всички пакети и разбра, че няма да може да ги занесе до Марлоу Хаус. Спря едно такси и се върна за втори път в къщата, промъкна се в стаята си и скри пакетите в тоалетната стаичка, ако случайно Нел влезеше в спалнята ѝ. Отвори гардероба и хвърли бегъл поглед на дрехите си. Почти всички бяха в кафяво, черно или сиво.

— Не е много весело — отбеляза Карол. — Трябва да направя нещо по този въпрос. А освен това трябва да купя украса за голямата зала в „Сейнт Фиъкър“ и за църквата. Дали са ми останали достатъчно пари?

След като старателно преброи всичките си пари, тя отново излезе. Този път купи красива, но скъпа опаковъчна хартия и панделки, а след това си купи шал от зелена коприна и светло червило. Накрая влезе в един цветарски магазин и купи рози и нарциси, както бе сторила преди няколко дни. Избра различни червени и бели цветя, привързани с червени панделки, както и зеленина за олтара в църквата „Сейнт Фиъкър“ и за празничната трапеза за благотворителната вечеря.

— Можете да изпратите тези — каза тя на продавачката, докато ѝ обясняваше защо ѝ трябва толкова много коледна украса.

— Затварям магазина след час и половина и ще бъда особено щастлива да занеса украсата лично в църквата „Сейнт Фиъкър“. Всъщност аз ще помагам при сервирането на вечерята.

— Тогава ще се видим там — кимна Карол.

— Ако работите за мисис Кинкайд, сигурно ще се видим. — Младата жена ѝ се усмихна. Весела Коледа.

Кухнята в Марлоу Хаус ухаеше апетитно на печена пуйка и мащерка. Хети опаковаше курабийките в големи кутии, а Нел загъваше все още топлите хлябове. Кремптън им помагаше, а капналата от умора мисис Маркс даваше последни нареждания.

— Не знам как ще успеем да занесем пуйката — засуети се готвачката.

— Аз ще я нося — заяви Кремптън, — и после ще я нарежа на порции. Свършили сте чудесна работа, мисис Маркс. Сигурен съм, че нашата пуйка ще бъде най-вкусната, но първо ще я сложа в средата на масата, за да я видят всички.

— Те са получили две пуйки — обади се Нел, която привършваше с опаковането на курабийките. — Вероятно вече са ги разрязали.

— Въпреки това аз ще разрежа тази, след като всички я видят — повтори Кремптън. — Видът на препечената до кафяво коричка ще допринесе за празничната атмосфера на вечерята.

— Абсолютно си прав, Кремптън — кимна готвачката.

— Дами, предлагам ви да побързате, защото след двадесетина минути трябва да тръгваме — напомни им икономът.

При вида на ентусиазирания мъж, който обикновено беше толкова сдържан, Карол се усмихна на себе си и побърза да се качи в стаята си, за да остави последните покупки. Извади от гардероба семпла сива вълнена рокля и я облече. Наметна през раменете си новия зелен шал и го закопча със златна игла във форма на листо. Някога бе принадлежала на баба ѝ и от сантиментални чувства Карол не я бе продала, както останалите си вещи, свързани с отминалия разкошен живот.

Групата излезе от Марлоу Хаус и се насочи към църквата. Преподобният Лусиъс Кинкайд ги посрещна на стъпалата. Карол бързо

установи, че нямаше защо да се страхува от начина, по който щяха да я приемат. Лусиъс Кинкайд ѝ се усмихна мило, също както на останалите. Освен това откри, че старомодният му викториански начин на изразяване повече не я дразнеше. Тъкмо обратното — сега, когато знаеше колко добър и мил човек е той, този начин на говорене ѝ се струваше много очарователен.

— Милостиви Боже! — възкликна пасторът. — Знаех, че ще дойдете да ни помогнете, но никога не съм очаквал подобно нещо. Скъпи приятели, вие ще направите Коледа по-щастлива за много нещастни души. А освен това, вижте — продължи той и махна с ръка към красивата зелена украса на вратата — неизвестен дарител ни е изпратил тази великолепна украса. Целият салон е светнал от прекрасните цветя. Наистина е изключително да се намери някой толкова чувствителен и щедър човек. Много малко хора разбират, че дори и бедните могат да почувстват красотата и да ѝ се възхищават, ако им се покаже. Разбира се, ние се нуждаем от храна, за да им помогнем поне малко да заситят глада си, но не бива да забравяме и за храната, от която се нуждаят душите им.

— Амин за тези благородни създания — обади се цветопродавачката зад гърба на пастора и смигна на Карол.

Когато преподобният Лусиъс Кинкайд поведе Кремптън, за да му покаже къде да сложи пуйката, Карол се приближи към младата продавачка.

— Благодаря ви, че сте проявили дискретност относно украсата — промърмори Карол, озърна се и добави: — Но аз не съм поръчвала толкова много цветя. На всяка маса има букет, а по стените също има украса.

— Не е ли изключително забавно да направиш подарък някому, без да му казваш? — засмя се цветопродавачката. — Бих искала по-рано да съм открила тази проста истина.

— Да не би да искате да кажете, че останалите букети са от вас? — попита Карол, която се чудеше как ще плати всичките тези цветя.

— Вие ме вдъхновихте — отвърна момичето. — Магазинът ми ще бъде затворен за два дни. До понеделник всички цветя вероятно ще увехнат и тогава си помислих: защо да не ги донеса тук, за да им се радват хората? Те не са от най-хубавите, останалите ги продадох, но мистър Кинкайд им се зарадва толкова много, че се почувствах

виновна, задето не съм се сетила по-рано. Отсега нататък ще изпращам всичките си непродадени цветя в „Сейнт Фиъкър“. Сигурна съм, че мистър Кинкайд ще знае на кого да ги даде, а освен това всяка неделя мога да подарявам по един букет за украсата на олтара. Предполагам, че той няма да има нищо против.

— Сигурна съм, че няма да има. Това е много любезно от ваша страна.

— Идеята е ваша, мис Саймънс, и наистина е чудесна. Ще ме извините ли? Трябва да помагам в кухнята.

С насълзени очи Карол се загледа след младата жена, удивена от откритието как един скромен жест от нейна страна може да промени поведението на друг човек. Навярно точно това е имала предвид лейди Огъста, когато каза, че и най-малката промяна в настоящето може да доведе до големи различия в бъдещето. И наистина, няколко цветя успяха да събудят благородството в сърцето на тази цветопродавачка, а това можеше да доведе и до по-важни действия и последствия.

В този миг Карол видя Абигейл Пенелопи Кинкайд, облечена в светлочервена пола и зелен пуловер, точно както бе във видението, което лейди Огъста ѝ бе показала. Тя стисна кутията с бонбони и се приближи до съпругата на пастора.

— Весела Коледа — каза тя и млъкна смутено. Не знаеше какво да каже, притеснена от спомена за грубото си държание при последната им среща. — Това е за вас. Моля ви, проявете малко егоизъм и запазете тези бонбони за себе си. Много ще се радвам, ако ви доставят удоволствие.

— Вие и всички останали от Марлоу Хаус вече бяхте толкова щедри. Лусиъс и аз бяхме много изненадани. О, скъпа, извинете ме. Не исках да кажа това. Просто когато се видяхме онзи ден, вие не изразихте желание да се присъедините към нас.

— Онзи ден не бях на себе си — изчерви се Карол. — Искам да кажа, че не бях истинската аз, тази, която би трябвало да бъда. Май говоря доста объркано — завърши тя и нервно се усмихна.

— Струва ми се, че говорите съвсем разумно. — Абигейл Кинкайд я изгледа проницателно. — Сега сте различна. Ако ме питате, според мен вие сте направили някакво важно откритие за себе си.

— Може би не сте далеч от истината — съгласи се Карол. — Навярно един ден, когато се опознаем по-добре, ще мога да ви разкажа

точно какво се случи с мен, откакто се видяхме за последен път на погребението на лейди Огъста. Вие и вашият съпруг сте от малкото хора, които сигурно ще ми повярват.

— Разбира се, че ще ви повярваме. Имам чувството, че ще станем близки приятелки. — Абигейл Кинкайд я хвана под ръка. — А сега, елате да ни помогнете да сервираме великолепната вечеря, която вие и още толкова много благородни и щедри хора осигуриха за бедните и самотните.

Карол с радост се зае да помага при сервирането, а след това и при почистването на масата и измиването на чиниите и приборите. После разпредели сладкишите — курабийките, коледните пайове и тортите, донесени от други дарители. Готварските умения на мисис Маркс бяха оценени по достойнство — не остана и парченце от пуйката и курабийките.

Някой от Марлоу Хаус — Карол никога не разбра кой е бил, но подозираше, че е Нел — бе издал тайната за рождения ѝ ден на Лусиъс Кинкайд. В края на вечерята, когато бяха поднесени сладките, мистър Кинкайд почука с лъжицата по чашата си и помоли за внимание.

— Всички ние знаем, че тази вечер е най-благословената от всички вечери в годината — започна той. — За един от нашите щедри дарители, който е тук, сред нас, двадесет и четвърти декември има специално значение. Днес е нейният рожден ден. Да вдигнем тост за здравето на мис Карол Ноел Саймънс и да ѝ пожелаем много щастие и радост.

Множеството не изпя „Happy Birthday“, но в замяна бяха произнесени три тоста в нейна чест. Всички радостно извикаха „Хип! Хип! Ура!“, а Карол стоеше между мистър Лусиъс Кинкайд и съпругата му и се опитваше да не се разплаче с глас.

— Реч, реч! — разнесе се един глас от тълпата.

— Очакват да им кажете нещо — прошепна Абигейл Кинкайд на Карол.

— Благодаря ви и весела Коледа на всички — с треперещ глас изрече Карол. — Това е най-хубавият рожден ден, който съм имала. Ала има друга по-важна личност, чийто рожден ден празнуваме. Надявам се, че ще се видим в църквата.

— Мис Саймънс — с усмивка рече Лусиъс Кинкайд, — защо не разрежете най-голямата торта? Символично, разбира се, защото това

не е точно рождена торта.

— Тя е най-хубавата торта — отвърна Карол, — защото е направена и донесена с любов и щедрост.

След това Карол, мисис Маркс, цветопродавачката и Абигейл Кинкайд поднесоха чай и кафе за възрастните и топло мляко за децата. Когато вечерята свърши, жените измиха останалите чинии, а Хети и Нел избърсаха пода и подредиха масите. Всички работеха с весели сърца и желание и скоро залата светна от чистота. Стана време да се отправят към църквата за празничната проповед.

Карол не бе сядала от часове, бе уморена и краката я боляха, но никога досега не се бе чувствала по-спокойна и щастлива. За пръв път от много години не бе самотна и всички я бяха приели с открити сърца.

— Хети не е единствената, която идва в църквата — внезапно приятелски ѝ довери мисис Маркс. — Аз също винаги, когато успеех да се измъкна, идвах за неделната служба.

— Това е хубава стара църква — прошепна Карол, — но се нуждае от ремонт.

— Нашата енория е бедна — въздъхна мисис Маркс. — Всички пари, с които разполага пасторът, се дават за подобни благотворителни обеда и вечери. Надявах се, че лейди Огъста ще остави малко пари на „Сейнт Фиъкър“ в завещанието си, но би трябвало да я познавам по-добре.

— Може би още не е късно — промърмори Карол, докато гледаше как Абигейл Кинкайд и трите ѝ деца заемат местата си в очакване на службата.

Цветята и зеленината, които бе поръчала, бяха поставени в големи красиви старинни вази. Имаше и разкошни хризантеми, които тя не бе поръчвала, поставени до амвона. Тя потърси с поглед младата цветопродавачка. Видя я, че разговаря с един млад мъж. Погледите им се срещнаха и момичето ѝ се усмихна. Карол разбра, че хризантемите са от нея.

— Все още има надежда — гласно изрече тя.

— Може би има — кимна мисис Маркс. — Всяка Коледа надеждите ми отново се събуждат.

В този миг службата започна и звуците на коледния химн изпълниха старата църква.

Беше един часа през нощта, когато обитателите на Марлоу Хаус се завърнаха вкъщи.

— Прекрасна вечер — каза Кремптън. — Радвам се, че взехме участие в нея.

— Аз също — обади се мисис Маркс. — Благодаря ви за предложението, мис Саймънс.

— Да — намеси се и Нел. — Службата беше прекрасна.

Коментарът на Хети бе само една дълга прозявка.

Те си пожелаха сънливо „весела Коледа“ и се разотидоха по стаите си. Карол до два часа опакова подаръците, които бе купила и след това си легна.

Спа спокойно през цялата нощ, необезпокоявана от привидения и сънища за миналото и бъдещето. На другата сутрин се събуди късно и първото, което усети, бе уханието на нарцисите. Цветята, които бе купила преди три дни, сега бяха разцъфнали и стаята бе изпълнена с нежния им аромат.

— Няма значение къде ще прекарам останалата част от живота си — промърмори младата жена, докосвайки белия цвят, — ароматът на нарцисите винаги ще ми напомня за тази невероятна Коледа. Свежите, чисти цветя символизират отминаващата зима и новото начало на живота.

Припряно отметна завивките и стана, нетърпелива да посрещне този специален ден. Облече една бежова пола и вълнен пуловер и обу бежовите си обувки с нисък ток. За да освежи цветовете, наметна зеления копринен шал и го закопча отстрани със златната игла, останала от баба й.

— Тази сутрин всички се успахме — прошепна й Нел, когато влезе в кухнята. — Мисис Маркс реши да сервира коледния обяд рано следобед, така че няма да вечеряме. Каза, че ще се задоволим с чаша чай и малко припечени филийки.

— От това, което видях, че е приготвила за коледния обяд, мога спокойно да кажа, че чаша чай ще ни е напълно достатъчна за вечеря. Едва ли ще сме в състояние да преглътнем нещо повече — отвърна Карол и повиши глас: — Мисис Маркс, мога ли да ви помогна с нещо?

— Можете да подредите масата — бързо отвърна готвачката. — Кремптън ще ви покаже къде са приборите и чиниите. Постарайте се

всичко да е както трябва. — Като чува последното, Карол и Нел се погледаха и избухнаха в смях.

Освен малкото коледно дърво, което Нел и Хети украсиха, празничният обяд изглеждаше такъв, какъвто ѝ го бе показала във видението лейди Огъста в онази изключителна нощ. Ала настроението около масата бе съвсем различно.

— След последната нощ чувствам много по-силно духа на Коледа — заяви мисис Маркс. — Тази трапеза ми напомня за коледните вечери, които приготвяше моята скъпа майка, когато бях дете.

— Така е — допълни Кремптън. — Никога няма да забравя тази Коледа. Допреди няколко дни се чувствах ненужен и мислех, че в този забързан свят вече няма място за мен. Ала миналата вечер мистър Кинкайд ме попита дали не искам да отговарям за подготовката на благотворителните обеди и вечери, които се дават в църквата „Сейнт Фиъкър“. Той сподели с мен, че работата била доста и той и съпругата му нямали време да се погрижат за всичко, тъй като имат и други задължения.

— Кремптън, но това е чудесно! — възкликна Карол. — Твоят опит като иконом те прави идеален за тази работа.

— Казах на мистър Кинкайд, че ще помисля сериозно върху предложението му — отвърна икономът. — Обаче той няма да има възможност да ми плаща, а аз нямам почти никакви пари и трябва да потърся платена работа. Пенсията ми е толкова малка, че няма да мога да остана да живея в Лондон. Жалко, защото предложението наистина ми допада — завърши с въздишка той.

— Може би ще се случи нещо, което ще ти позволи да се заемеш с тази работа — промърмори Карол.

— Не ми се вярва, ала все пак е прекрасно да открива, че уменията ми се ценят и все още има нужда от мен, въпреки напредналата ми възраст. Но, мисля, че е по-добре да не говорим за бъдещето, нека се насладим изцяло на Коледа и вкусната храна. Позволете ми да вдигна тост за всички нас, които, смея да заявя, през последните дни станахме добри приятели.

— И за лейди Огъста — допълни Нел и вдигна чашата си. Когато мисис Маркс недоволено изсумтя, така, както Карол очакваше, то тя бе тази, която се застъпи за покойната им работодателка.

— Едва напоследък започнах да разбирам, че лейди Огъста навярно не е била лоша жена — рече тя. — Никога досега не съм си давала труд да узная нещо повече за миналото ѝ. Мисля, че сърцето ѝ е било наранено и тя е криела чувствата си дълбоко в себе си. Може би е искала някой да я обича, независимо от външната студенина и безразличие, които демонстрираше.

— Ако някой се бе опитал — рязко каза мисис Маркс, — то лейди Огъста сигурно щеше да му се присмее и да го отблъсне.

— Може би сте права — съгласи се Карол, — но, все пак, не сме се събрали да анализираме характера ѝ. Нека да прием в нейна памет и да пожелаем спокойствие на духа ѝ, където и да се намира в този момент.

— Разбира се — намеси се Кремптън и отново напълни чашите, — нека да прием за лейди Огъста.

Те вдигат тостове с моя най-хубав коняк.

Карол можеше да се закълне, че чу думите като някакво далечно ехо, ала никой в стаята не забеляза нищо.

Напълниха отново чашите с бренди, мисис Маркс донесе кана с горещ чай. Карол отиде да донесе подаръците, които бе купила предишния ден, и ги раздаде на новите си приятели.

— Не съм и помисляла, че ще си разменяме подаръци, мис Саймънс! — възкликна мисис Маркс. — Не очаквах, че вие... нищо не съм ви купила и съм сигурна, че Нел и Хети също не са купили подаръци за вас.

— Не искам подаръци. Радвах се, когато ви купувах тези неща. Приятелството, което ми давате, е по-скъпо от всички подаръци на земята.

— О, Господи! — Мисис Маркс се опита скришом да избърше сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Каква Коледа! Никога не съм имала такава Коледа!

— Тя все още не е свършила — отбеляза Хети, която бе извадила шапката от кутията и вече я бе сложила на главата си. — Мистър Кинкайд ми каза, че Коледа продължава до нощта срещу Богоявление.

— Той е прав — отвърна Карол, като си спомни думите на лейди Огъста, че тя трябва да я накара да се промени до тази нощ.

— Мисля, че ще имаме чудесни празници — заяви Кремптън. — Искате ли някой още малко коняк?

— Струва ми се, че една капка няма да ми се отрази зле — промърмори мисис Маркс.

— За кого да вдигнем тост? — попита Нел и протегна чашата си.

— Кой се нуждае от тостове? — изкиска се Хети. — По-добре да пием.

— Тези млади, винаги са толкова безцеремонни — недоволно промърмори икономът.

Карол развеселено наблюдаваше новите си приятели. Сърцето ѝ бе изпълнено с искрена привързаност към тях. Липсваха ѝ Никълъс и Ник, и знаеше, че винаги ще ѝ липсват, ала не съжаляваше за любовта си към тях. Странно, но болката и мъката ѝ бяха някак си притъпени и тя искаше да направи тези празници щастливи за всички останали. В този миг не се интересуваше какво ще ѝ донесе бъдещето. Щеше да продължава да върши това, което смяташе, че е правилно и да се опита да промени бъдещето за тези, които обичаше. Може би един ден лейди Огъста ще ѝ даде знак, че усилията ѝ са се увенчали с успех.

За нейна изненада Кремптън извади от онези малки бомбички, пълни с книжни конфети, които англичаните обичаха да гърмят по празниците. Тя представляваше картонена тръба, обвита с красива хартия. Когато Кремптън дръпна малката връвчица в единия край, се чу оглушителен залп и наоколо се посипаха разноцветни конфети. В дъното на тръбата имаше малки книжни шапчици.

— Трябва да си ги сложим! — радостно изписка Хети, която непрекъснато се кискаше. — О, мисис Маркс, вашата е във форма на корона.

— Много подходящо — важно рече Нел и погледна към Хети. Двете момичета избухнаха в силен смях. Мисис Маркс невъзмутимо постави короната върху сивите си коси.

— На мен ми се падна клоунска шапка — обяви Карол, измъкна дълга, конусовидна, светлосиня шапка с голям пискюл накрая и важно си я нахлупи на главата. — Виж каква е твоята, Кремптън, и си я сложи.

— Чухте ли нещо? — внезапно попита икономът и вдигна ръка. — Шшт, тихо, чуйте. Струва ми се, че някой чука на предната врата.

Всички се умълчаха и внезапно се чу силен звук от рядко използваното чукче на главния вход.

— Кой ли може да бъде? — попита мисис Маркс.

— Има само един начин да разберем. — Кремптън се изправи, опъна самото си, приглади косата си, излезе от трапезарията на слугите и се упъти към входната врата.

— Хм, аз не очаквам гости — промърмори готвачката. — А вие, мис Саймънс?

Карол не отговори, но само поклати глава. Опитваше се да чуе гласовете, които идваха от коридора. Кремптън говореше с някого. Вторият глас ѝ се стори странно познат, въпреки че бе приглушен и тя не го чуваше ясно. Машинално, без да съзнава какво прави, Карол вдигна ръка и свали синята клоунска шапчица. Любопитството ѝ надделя, тя стана и излезе, решена да разбере кой е посетителят. Тъкмо когато сложи крак на горното стъпало, вратата на салона се отвори и се показа Кремптън. Карол зърна зад него очертанятията на висока фигура.

— Кремптън? Случило ли се е нещо? Кой е с теб? — попита тя.

— Няма нищо нередно, мис Саймънс. Мистър Никълъс Монфор е пристигнал малко по-рано, отколкото го очаквахме. — Икономът отстъпи и направи път на мъжа зад себе си. Сега Карол го можеше да го разгледа по-добре.

Той беше висок и слаб, въпреки че тя не се съмняваше, че под добре ушитото сако се крият силни мускули и широки рамене. Косата му бе черна и права, а очите — зелени. Тази силна, издадена напред брадичка, този аристократичен нос... това беше и все пак не беше... Карол се хвана за перилото, страхувайки се, че ще припадне.

— Добър вечер — каза Никълъс Монфор и я погледна. Лицето му с нищо не издаваше, че я е познал. Ала как би могъл да я познае? Той никога досега не я бе виждал.

— О, Господи — прошепна тя. — Лейди Огъста, защо не ме предупредихте за това?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Да, благодаря ви — любезно кимна Никълъс към мисис Маркс. — С удоволствие бих хапнал. Храната в самолетите не е особено вкусна.

— Какво вече ви обясних, мистър Монфор — рече Кремптън, — не ви очаквахме по-рано от вторник. Независимо от това Марлоу Хаус е готова да ви посрещне.

— Аз почистих и проветрих стаите на лейди Огъста — обади се Нел в подкрепа на думите на иконома. — Дори има чисти кърпи в банята.

— Благодаря ви — отново се обади Никълъс Монфор. Той огледа малката групичка и в очите му проблесна весело пламъче, когато видя чашата в ръката на Хети, изчервеното лице на Нел и мисис Маркс, която във вълнението си бе забравила да свали книжната шапчица. Само Кремптън имаше вид на достолепен прислужник, макар че страните му бяха зачервени малко повече от обикновено, благодарение на няколкото чашки от превъзходния коняк на лейди Огъста. — Страхувам се, че прекъснах коледното ви празненство — добави той.

— Не съвсем — отвърна Кремптън. — Вече бяхме приключили с обяда. Мисис Маркс с удоволствие ще ви приготви нещо за ядене.

— Хммм. — Никълъс Монфор още веднъж погледна към чашата в ръката на Хети. Карол почти очакваше да го чуе да запита със строг тон чий е този коняк, от който момичето пиеше. После той насочи вниманието си към нея. — Предполагам, че вие сте компаньонката на моята покойна леля. Мис Саймънс, ако не се лъжа?

— Да. — Карол с изненада установи, че все още може да говори, независимо от шока, причинен от внезапната поява на мъжа, когото бе обичала в миналото и в бъдещето, но никога не бе очаквала, че ще срещне в настоящето. Лейди Огъста не си бе направила труда да й съобщи за това.

— Може би ще се присъедините към мен в трапезарията, докато вечерям, мис Саймънс — продължи Никълъс Монфор. — Преди да

говоря с адвокатите, бих искал да ви задам някои въпроси за последните седмици от живота на моята леля.

— Разбира се. — Карол срещна погледа на зелените му очи. Гърдите ѝ се изпълниха с нарастващо вълнение. Присъствието на този мъж в Марлоу Хаус бе дело на лейди Огъста. Младата жена бе убедена в това. Нещо повече, пристигането му навярно бе свързано по някакъв начин с промените, които тя трябваше да направи в настоящето.

— Моята леля диктуваше ли ви? — Въпросът бе зададен малко рязко, но Карол не се подразни.

— Понякога — отвърна тя и добави: — Аз не съм отличната стенографка, от която може би се нуждаете.

— Искам да ви продиктувам само няколко писма — отвърна той, без да сваля поглед от нея. — Вземете бележника и молива си и след половин час ме чакайте в трапезарията. А сега, Кремптън, бихте ли се погрижили за багажа ми? Искам да се изкъпя преди вечеря. Мисис Маркс, ще очаквам вечерята си след час.

Той излезе и Кремптън го последва. Мисис Маркс се отправи към печката, като си мърмореше какво да приготви от остатъците от печената пуйка.

— Той се държи като господар — нацупено заяви Хети, загледана във вратата, през която Никълъс Монфор току-що бе излязъл.

— По-добро остави тази чаша с коняк, момиче, и ела да ми помогнеш — нареди готвачката. — Той може и да няма благородническа титла пред името си, но веднага се вижда, че е джентълмен. Мистър Монфор ще очаква най-доброто обслужване и най-добрата храна.

— Първо — започна Никълъс Монфор докато наблюдаваше набързо нахвърляните бележки в бележника ѝ, — и искам да ви съобщя, че в понеделник ще пристигнат още двама души. Кажете на прислугата да пригответ за тях.

— Добре. — Карол остави молива си, за да отпие от чашата чай, докато компаньонът ѝ взе от препълнения поднос парче от печената пуйка и малко от зеленчуците. — Да очакваме ли пристигането на мисис Монфор? Ако е така, ще кажа на Нел да приготви стаята до

спалнята на лейди Огъста. Мисля, че тя е в отлично състояние. Нел се грижи много добре за всички стаи.

— Няма никаква мисис Монфор. Аз съм разведен.

— Съжалявам да го чуя. — Всъщност изобщо не съжалявахте. Страхуваше се, че сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка, ако ѝ бе съобщил, че е женен.

— Не съжалявайте. Аз също не съжалявам — бе отговорът на неискрената ѝ забележка. — Това бе най-доброто решение и за двамата ни. Не си подхождахме и никога не сме се разбирали. Сякаш винаги нещо... заставаше между нас. — Той млъкна и загадъчно я изгледа. — Не мога да разбера какво, по дяволите, ме накара да ви говоря тези неща, когато никога не обсъждам подобни теми със служителите си.

— Аз не съм точно ваш служител — отвърна Карол. — Аз работех за леля ви.

— Мога ли да предположа, че познавате адвокатите на леля Огъста? — попита той и сведе поглед към листа до чинията му, написан с неговия почерк.

— Да. Няколко пъти ме е изпрацала с бележки до тях в кантората им, тъй като не желаше да разговаря за тези важни въпроси по телефона.

— Типично за леля Огъста. Никога не е вярвала на никого. Мислите ли, че ви е вярвала?

— В началото може би не, но напоследък — да, тя ми имаше голямо доверие и се надявам никога да не я разочаровам.

— Защо го казвате? Да не би да е оставила някакви специални инструкции за вас? — Той остро я изгледа. — Доколкото разбрах, тя не оставила нищо или почти нищо на хората, които са работили за нея.

— В завещанието си — не. — Карол пое дълбоко дъх, за да събере смелост да му каже настоящите факти, които не бяха отразени в завещанието, но тя бе сигурна, че сега лейди Огъста би ги одобрила с цялото си сърце. — Мистър Монфор, мисля, че тя възнамеряваше да направи много повече за прислужниците си. Тя разбираше колко труден ще бъде животът им след нейната смърт. Кремптън и мисис Маркс са твърде възрастни, за да си намерят подходяща работа, а Нел и особено Хети нямат достатъчно образование. Хети едва може да чете и едва ли ще може да си намери подходяща работа. Освен това и църквата „Сейнт Фиъкър“...

— Да не би да искате да ми кажете, че моята леля е била привързана към тези хора? — прекъсна я той. — Трудно мога да повярвам на подобно твърдение.

— Колко добре познавахте леля си, мистър Монфор? Аз работих за нея почти шест години. През това време не си спомням да сте я посещавали или да сте ѝ се обаждали.

— Така е. Аз наследявам имуществото ѝ, само защото съм единственият ѝ близък роднина. А сега позволете ми аз да ви попитам, мис Саймънс, колко добре вие познавахте леля ми? — Докато Карол обмисляше какво точно да му каже, той заговори: — Вие също не сте я познавали добре. О, може да сте я виждали всеки ден в продължение на шест години, сигурно сте изпълнявали заповедите ѝ, навярно сте успявали да задоволите изискванията и желанията ѝ, въпреки че аз се съмнявам тя да ви е изказала похвала за усърдието. Лейди Огъста Марлоу никога не се е отнасяла добре със служителите си и те никога не са я харесвали, нито пък са ѝ били приятели. Не се опитвайте да ме убедите в обратното, защото ще започна да подозирам, че имате специални причини за това. Не вярвам характерът ѝ да се е променил. Преди да ви назначи, тя сигурно ви е разследвала, нали? Очаквам подобно нещо от нея.

— Да, така е, но тя не беше толкова подозрителна, колкото мислите. Поне накрая не... не...

— Не накрая, когато може би вече не е била на себе си? — предположи той и се намръщи.

— Как се осмелявате да подмятате, че се опитвам да обвиня леля ви, че си е изгубила разсъдък? Това искахте да кажете, нали? — Карол почувства, че ще се разплаче. Как бе възможно този мъж да прилича толкова много на Никълъс и на Ник, които бе познавала и обичала, и в същото време да бъде толкова подозрителен и студен, както лейди Огъста. — Леля ви и аз се разбирахме. А що се отнася до вас, мисля, че вие не се интересувате от нищо друго, освен от парите ѝ. Ако се интересувате от нея, щяхте поне веднъж да дойдете да я видите или поне да ѝ се обадите по телефона, или да ѝ напишете писмо.

— Тя нямаше да ми позволи да пристъпя прага на къщата ѝ. Никога ли не ви е разказвала за причината за скандалната история между нея и моята майка?

— Може би ще трябва да ми я разкажете. — Раздразнението ѝ към този мъж бързо нарастваше. — Всичко, което знам за голямата фамилна вражда в семейство Марлоу е, че е имало някаква голяма разправия между лейди Огъста и сестра ѝ и след това те никога повече не си проговорили. Тогава вашата майка се е омъжила, после заминала за Хонконг и двете сестри повече не са се срещали.

— Това са основните факти — съгласи се Никълъс Монфор.

— Защо са се скарали? — Карол се стараеше да говори спокойно, сякаш по този начин можеше да го убеди да ѝ разкаже всички подробности. — Не знам защо се интересувам от тази история, но имам странното чувство, че е жизненоважно за мен да узная цялата истина за разправията между вашата майка и лейди Огъста. Може би тогава ще мога по-добре да разбера мотивите на лейди Огъста.

— Знаете ли, аз много добре си я спомням. — Лицето на Никълъс Монфор омекна и се озари от лека усмивка. — Когато бях малко момче, всички живеехме в тази къща. В онези дни моят дядо беше още жив. Когато баща ми умря, дядо ми настоя мама и аз да дойдем да живеем тук с него и леля Огъста. Леля ми бе по-възрастна от майка ми и бе изключително мила и добра с мен. Аз обичах баща си и страдах от неговата загуба. Той много ми липсваше, а леля разбираше мъката ми и бе много търпелива с мен.

— Знам, че лейди Огъста никога не се е омъжвала — внимателно подхвърли Карол.

— Тя имаше поклонник. Така ги наричаше. По време на войната е бил ас от Кралските военновъздушни сили, а след това се захванал със семейния бизнес. Един ден дойде тук на обяд, наскоро, след като се бе завърнал от войната. Зърнал моята майка и мигновено забравил за леля Огъста. Имаше жестока разправия, когато майка ми реши да го последва в Хонконг, а след това там се омъжи за него — сухо завърши той.

— Мога да си представя. — Карол пое дълбоко въздух. — Ето защо двете сестри никога повече не са си проговорили. Ако сърцето на лейди Огъста е било разбито от постъпката на сестра ѝ, това обяснява защо се е превърнала в раздразнителна и подозрителна стара мома. Не бих могла да обвинявам майка ви, освен ако тя не е обичала наистина втория ви баща.

— Тя го обичаше. Той също. Рядко съм виждал двама души толкова щастливи заедно. Той умря една седмица след като тя почина и аз искрено вярвам, че смъртта му е вследствие на разбитото му сърце. Просто не искаше да живее без нея.

— Вие заминахте ли с майка си за Хонконг? — попита Карол, за да го отклони за малко от тъжните възпоминания за майка му и втория му баща.

— Не веднага. Посещавах колеж тук, в Англия, а след това се заех с бизнеса на втория ми баща. По-късно заминах на изток като негов пълноправен партньор, а след смъртта му поех целия контрол върху компанията. След пет години Хонконг ще бъде върнат на Китай и аз възнамерявам да преместя главния офис на компанията в Лондон.

— Можете да живеете в старата семейна къща.

Предположението го накара да се усмихне.

— Оказвате странно влияние върху мен, мис Саймънс. Рядко говоря толкова много. Или може би словоохотливостта ми се дължи на завръщането ми в тази стара къща, където съм живял като малък. Или пък дългият полет ме кара да бъда толкова бърлив и вероятно вече ви досадих.

— Вие не сте казали нищо досадно и ви уверявам, че няма да споделя думите ви с никого — промърмори Карол. Чувстваше се някак особено в осветената от свещите стая. Никълъс седеше начело на дългата махагонова маса, а тя бе от дясната му страна. Загледа се в проблясващите на меката светлина кристален сервиз и сребърните прибори пред нея.

— Това там върху бюфета гарафа с портвайн ли е, мис Саймънс? Искате ли да изпием по една чаша?

— Благодаря ви. — Карол обикновено не пиеше портвайн, ала това бе едно извинение, за да остане с него още малко. Наблюдаваше с възхищение естествената грация, с която той се изправи и отиде да вземе гарафата. Маниерите му не се бяха променили — оставаха си същите и в миналото, и в бъдещето.

Уважението, което изпитваше в сърцето си към този мъж, бе останало същото, независимо дали се наричаше Никълъс Марлоу, граф Монфор, или бе просто Ник, водача на бунтовниците, или бе само Никълъс Монфор. С цялото си сърце обичаше един и същ мъж, въпреки че обстоятелствата бяха различни. Сега той бе тук, в нейното

време, но любовта ѝ към него не означаваше нищо, защото той не я познаваше. Изведнъж ѝ се стори, че чува някакъв далечен глас.

Не, лейди Огъста — мислено си каза тя, — *не съм забравила какво трябва да направя.*

— Лицето ви се промени за трети път. — Никълъс постави пред нея кристална чаша с портвайн. — Първо то изразяваше отчаяние, сякаш някой е разбил сърцето ви, а след това се усмихнахте, като че ли си припомнихте някаква приятна тайна.

— Може би наистина имам тайна и може би трябва да ви разкрия поне част от нея — промърмори тя, вдигна глава и вече по-уверено продължи: — Утре едва ли ще можете да свършите някаква работа, тъй като е неделя, нито пък в понеделник, защото също е почивен ден. Преди вторник няма да можете да се срещнете с адвокатите на лейди Огъста. Затова бих искала през тези дни да ви покажа някои неща. Можете да ги наречете моите тайни, ако така ви харесва. Ще дойдете ли утре сутринта с мен в църквата?

— В църквата? — засмя се той, — от години не съм стъпвал в църква, но ако желаете, ще ви придружа. Все пак сега е най-подходящото време за посещения в църквата.

Карол му каза в колко часа започва службата и след това се изправи, като се извини, че вероятно е уморен от дългото пътуване и затова е по-добре да го остави да си почине. Трябваше да излезе от стаята, докато все още имаше сили да го стори. Мислено се помоли лейди Огъста да я очаква в спалнята ѝ, защото искаше да я помоли за по-подробно обяснение на събитията от последните няколко часа.

Стаята ѝ беше празна. Във въздуха се носеше само уханието на нарцисите в червената купа на масичката до леглото. Младата жена се огледа, все още не можейки да повярва, че е сама. Навярно лейди Огъста беше в стаята, но тя просто не можеше да я види.

— Права ли съм? — попита тя на глас. — Вие ли изпратихте Никълъс Монфор в Марлоу Хаус, защото искате той да ми помогне да променим бъдещето? — Въпреки че не получи отговор, Карол продължи да говори на празната стая. — Лейди Огъста, наистина ли той е тук, за да ми помогне, или аз трябва сама да се справя? Искате да ме накарате да се замисля, нали? Затова ме отведохте в миналото и в бъдещето, показахте ми някои неща, но ме оставихте сама да науча уроците, които трябва. И в двата случая вие не направихте нищо, за да

ми попречите да се влюбя. Любовта ми към Никълъс и Ник също ли е част от вашия план за мен? Искам да ви кажа... в случай, че не го знаете, лейди Огъста, че утре възнамерявам да заведа вашия племенник в църквата „Сейнт Фиъкър“ и да го убедя да направи щедро дарение за нея, като се лиши от наследството си, от вашето имущество.

Не се наложи да запознава Никълъс Монфор с Лусиъс Кинкайд.

— Ние бяхме заедно в колежа — каза й Никълъс, когато видя пастора да се отправя към олтара. — Какво прави той на подобно място?

— Възнамерявам да ви покажа след службата — прошепна му тя в отговор. Тя забеляза изненадата, изписана върху лицето на мистър Кинкайд, когато той видя Никълъс, коленичил до нея. Ала след миг тази изненада се замени с щастлива усмивка и той започна проповедта си. Срещата между двамата след службата бе също много интересна — те се смееха и се тупаха приятелски един друг по гърбовете, жестикулираха и говореха толкова възбудено, че напълно разрушиха представата на Карол за сдържаността на англичаните.

— Никога не съм предполагал, че ще те видя тук — извика Лусиъс Кинкайд. — Да не би Далечният Изток да е изгубил своето очарование? Ще останеш ли у дома?

— Сериозно обмислям идеята да се установя за постоянно в Лондон — с престорено сериозен глас отвърна младият мъж, съвсем различен от обичайния въздържан тон. — Но... проблемът изисква обстойно обмисляне, бих казал, да, трябва сериозно да се преценят всички последици.

— Бях забравил колко добре го правиш. Вие току-що чухте съвършена имитация на стария Фоги^[1], нашият преподавател в Оксфорд — обясни Лусиъс Кинкайд на съпругата си и Карол, които смаяно ги наблюдаваха.

— Лусиъс, скъпи — напомни му мисис Кинкайд, — вече трябва да сме в столовата. Хората ни чакат.

— Ела с нас, Никълъс. — Преподобният Лусиъс Кинкайд прегърна през рамо стария си приятел и го побутна към задния вход на църквата, откъдето се влизаше в столовата за бедните. Карол и мисис

Кинкайд ги последваха. Залата бе пълна с доброволци, които поднасяха закуската — чай, кафе, сок и сладки кифлички.

— Бих искал да можем да поднесем яйца, бекон и пушена херинга, но това е най-доброто, което можем да си позволим — тъжно рече мистър Кинкайд. — Навярно някои от хората недоволстват от бедната закуска, но нищо не мога да направя.

— Би ли обяснил по-подробно за работата си тук? — попита Никълъс. Двамата мъже се отдалечиха, разговаряйки за църквата „Сейнт Фиъкър“ и благотворителните обеда и вечери на пастора.

— Струва ми се, че мистър Монфор е чудесен мъж — каза Абигейл Кинкайд, като внимателно наблюдаваше Карол, за да види реакцията ѝ.

— Щом като е приятел на съпруга ви, значи сигурно е добър човек — отвърна Карол с привидно безразличие. Копнееше да разкаже на мисис Кинкайд за нейната история с Никълъс Монфор, но усещаше, че още е рано за тази изповед.

— И той, като Лусиъс, не е лишен от чувство за хумор. — Сините очи на Абигейл Кинкайд топло се смееха. — Между другото, Лусиъс изяде половината от бонбоните, които ми подарихте. Каза, че най-много му харесали тези с лешници и дъвчащите.

— О, сигурна съм, че е така. — Погледите им се срещнаха. Внезапно, без да разбират напълно тайнствената близост, възникнала помежду им, двете жени избухнаха в смях.

— Лу — каза малко по-късно Никълъс, — струва ми се, че сам едва ли ще се справиш с цялата работа. Трябва да се съгласиш да ти помогна. — Той извади чековата си книжка и започна да пише.

— Скъпи приятелю, не те доведох тук, за да прося — възмутено извика мистър Кинкайд.

— Не, разбира се, че не си — отвърна Никълъс и леко се усмихна. — Мис Саймънс беше тази, която ме доведе в „Сейнт Фиъкър“ и аз съм ѝ много благодарен за това. Ето, вземи. Надявам се, че и в бъдеще ще имам възможност да ти помагам. — Той подаде чека на приятеля си.

— О! — Мистър Кинкайд се втренчи невярващо в хартията. — Никълъс, това е прекалено много. Просто не мога да повярвам на очите си.

— Глупости! — Ръката на Никълъс се задържа за миг върху рамото на приятеля му. — Някога ти направи много за мен. Сега е мой ред да ти се отплатя. Всъщност едва ли ще мога някога да ти се отплатя. Лу спаси живота ми — обясни той на Карол и мисис Кинкайд. — Когато бяхме в Оксфорд, ме измъкна от реката след инцидент по време на ежегодното състезание с гребни лодки по Темза. Всъщност, Лу, искам да те помоля за нещо — ще се радвам, ако ти и съпругата ти дойдете във вторник на вечеря в Марлоу Хаус. Моят помощник и съпругата му също ще бъдат. Спомняш ли си Уилям Баскъм?

— Уил? Чудех се какво е станало с него. Значи, той работи за теб. — Лусиъс Кинкайд се усмихна. — Ще бъде среща на стари училищни другари, които не са се виждали от дълги години.

По-късно, докато се връщаха в Марлоу Хаус, Карол разказа на Никълъс за вечерята на Бъдни вечер, организирана от семейство Кинкайд, и за помощта, която тя и прислужниците от къщата на леля Огъста му бяха дали.

— Тези добри хора се опитват да поддържат столовата за бедните през цялата година — продължи тя, — а аз се надявам, че вие ще продължите да им помагате. — Той не отговори и след кратко колебание Карол добави: — Църквата се нуждае и от известен ремонт.

— От цялостен ремонт. И сам мога да забележа някои неща, мис Саймънс — хладно рече той, но в зелените му очи горяха весели пламъчета. Младият мъж спря, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Предполагам, че също ще искате от мен да възстановя и Марлоу Хаус в пълния му блясък, така ли е?

— Би било прекрасно, ако го направите. Тази красива, но стара къща не бива да се оставя да се руши.

— Винаги съм бил привързан към това място. Може би ще запазя къщата и няма да я продам, каквито бяха първоначалните ми намерения.

— Знам, че лейди Огоста би била доволна да чуе това.

— Още веднъж претендирате да познавате добре мислите и желанията й — скептично я изгледа той.

— Това не са претенции. Казвам ви това, което *знам* за нея.

— Наистина ли? — От развеселеното изражение на лицето му Карол разбра, че той не вярва на заявлението й.

— Дали ще ми вярвате, или не, си е ваша работа. Това няма значение, ако ще помогнете на мистър Лусиъс Кинкайд и направите нещо за прислугата в Марлоу Хаус.

— Защо, мис Саймънс? — настоятелно я изглежда Никълъс. — Защо това е толкова важно за вас? Да не би леля ми да ви е казала или да е направила нещо? Умея да разгадавам човешките характери и мога да се обзаложа, че криете нещо от мен.

Той все още я държеше за рамената и се взираше в очите ѝ. Карол изпита желание да се приближи до него и да сложи глава на гърдите му. Допирът на ръцете му караше сърцето ѝ да тупти от копнеж и желание. Ала той чакаше отговора ѝ и тя смутено се изкашля.

— Аз... сега... не мога да отговоря на въпроса ви. Не бих искала да помислите, че съм полудяла, за което се страхувам, че ще стане, ако ви разкажа всичко. Навярно няма да повярвате на думите ми. Обещавам да ви кажа, когато му дойде времето.

— В началото помислих, че сте някоя измамница, която се е опитала да измъкне пари от леля ми, след като я е накарала да промени завещанието си. — Докато говореше, Никълъс не откъсваше поглед от нея, сякаш се опитваше да проникне до дъното на душата ѝ.

— Не ви обвинявам, че сте си помислили подобно нещо — кимна тя. — Вие не ме познавате. Но, мистър Монфор, уверявам ви, че нямам непочтени намерения.

— Вие не поискахте нищо за себе си. Само за други хора. Каква е цялата тази мистерия? Какви са мотивите ви? — Все още я гледаше втренчено и Карол смътно си помисли, че навярно представляват странна гледка за минавачите — двама души, които стоят на сред улицата и се гледат втренчено един друг.

Никълъс — пееше сърцето ѝ. — Ник, Никълъс, Ник. Моя любов...

— Мис Саймънс?

— Наречете го възраждане на духа.

— На вашия или на този на моята леля?

— И на двете ни. — Карол пое дълбоко въздух. — И двете се променихме до неузнаваемост, и двете се върнахме към истинската си същност, такива каквито някога сме били.

— Вие сте истинска. — Ръцете му я стиснаха по-силно, сякаш да потърсят потвърждение на думите му, че наистина е от плът и кръв. —

Вие не сте дух, а нещо ми подсказва, че не сте и ангел.

— Аз съм жива — отвърна тя. — Никога не съм била по-жива.

— Говорите така, като че ли това е някакво чудо.

— Така е. Скъпи мистър Монфор, наистина е чудо. Всичко, което искам, е да ви накарам да повярвате в това чудо.

— Кремптън ми каза, че сте искали да ме видите. — Карол се спря на вратата на библиотеката и огледа пълните с книги лавици, ориенталския килим на пода и полираното бюро.

Никълъс вдигна глава от папката с документи, които преглеждаше. Носеше очила за четене, които му придаваха много сериозен вид.

— Влезте. Бих искал да ви задам няколко въпроса. — Махна с ръка и ѝ посочи креслото от другата страна на бюрото. — Кажете ми, мис Саймънс, какви са плановете ви сега, когато вашата работодателка е мъртва?

— Не знам. Обмислях какво ще правя занапред, но още не съм решила.

— Струва ми се, че сте добре запозната с работите на леля ми. Бих ли могъл да ви убедя да останете в Марлоу Хаус и да ми бъдете секретарка?

Ще остана, където и да е, ще направя всичко, за да бъда с теб. Обаче Карол се опасяваше, че не бе добра секретарка и едва ли щеше да бъде подходяща за него. Затова каза на глас:

— Аз бях секретарка на лейди Огъста, когато се налагаше, но трябва да ви предупредя, мистър Монфор, че нямам особени умения в тази работа. Пиша много бавно на пишещата машина, а ако ми покажете компютър, сигурно начаса ще избягам.

— Не е необходимо да владеете машинопис или да имате компютърни познания. Нямах предвид подобна работа. Джоана Баскъм може да ви научите да работите с компютър, но това не е абсолютно необходимо. — Той се облегна назад и внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Мис Саймънс, открих, че вие притежавате забележителна чувствителност към нуждите на другите. Тъй като притежавам значително богатство, аз реших да дам част от него, за да помогна на

хората да насочат живота си в правилна посока. Бихте ли искали да ми помагате?

— О, да. Точно това искам да направите хората по-щастливи, да им помогнете да имат по-добро бъдеще, което може да промени света, който ще дойде след нас — какво по-прекрасно от това? Но, мистър Монфор, не прибързвайте ли? Вие не знаете нищо за мен. Може да съм мошеничка, която да злоупотреби с парите ви. — Карол млъкна, защото Никълъс избухна в смях. Безгрижният му смях накара сърцето ѝ да подскочи.

— Мис Саймънс, след като леля Огъста ви е наела да работите за нея, аз съм сигурен във вас. Не се съмнявам, че тя ви е проверила и докладите за вас вероятно са при адвокатите ѝ. Разбира се, и аз ще направя някои проучвания за вас, но за работа като тази предпочитам да се доверя на инстинкта си, а той ми казва, че вие сте точно човекът, който ми трябва. А сега, след като уредихме този въпрос, кажете ми нещо повече за прислужниците на леля Огъста.

Карол бързо му описа положението, наблегна на необразоваността на Хети и за отчаяната необходимост тя и Нел да си намерят друга работа.

— Страхувам се, че нито едното от двете момичета има голям шанс да си намери нова работа — каза тя, повтаряйки това, което лейди Огъста ѝ бе казала. — Кремптън и мисис Маркс са в малко по-добро положение, защото те имат малки пенсии, ала не вярвам, че ще живеят добре, след като напуснат Марлоу Хаус. — Искаше да му каже за предложението на мистър Лусиъс Кинкайд относно Кремптън, но в този миг ѝ хрумна нещо друго.

— Мистър Монфор, тази сутрин вие казахте на Лусиъс Кинкайд, че ще продължите да му помагате за църквата „Сейнт Фиъкър“. Бедният човек наистина е твърде зает. Ще можете ли да му отпуснете средства, за да плаща на някого, който да ръководи организирането на благотворителните обеда и вечери? Тогава Кремптън би могъл да се заеме с тази работа, а мисис Маркс ще му помага, а мистър Кинкайд ще може изцяло да се посвети на работата си. Така ще помогнете и на тримата и ще ги направите много по-щастливи. А освен това и Абигейл Кинкайд няма да работи толкова усилено. В момента тя върши почти цялата работа в столовата за бедните. По-голямата част от парите им отиват, за да осигуряват храна на тези хора. Ако им

отпуснете някакви средства, тази чудесна жена ще може да отдели малко и за себе си и да купи нови дрехи за семейството си — развълнувано завърши Карол.

— Точно такава творческо мислене очаквах от вас — ентузиазирано рече Никълъс. — Мис Саймънс, вярвам, че с вас ще пороботим отлично.

По-късно Карол, Никълъс и Кремптън разгледаха обстойно къщата — от тавана до мазето. Кремптън посочваше къде е необходимо да се направи ремонт, а Карол си водеше подробни бележки.

— Ужасно е, че тази прекрасна старинна къща е разделена на две — отбеляза Карол. — Старата Марлоу Хаус е била много по-просторна и красива.

— Сигурно е било така. — Никълъс ѝ хвърли учуден поглед, сякаш се питаше откъде тя знае как е изглеждала къщата в миналото.

— Някой ми каза — обади се Кремптън, — че съседната къща, която сега е дадена под наем и някога е била част от Марлоу Хаус, скоро ще бъде освободена. Тази информация може да ви бъде полезна, мистър Монфор.

— Благодаря, Кремптън — замислено отвърна Никълъс.

Този неделен следобед Карол се изяви като секретарка и написа на машина списък на всички поправки, които трябва да се извършат в Марлоу Хаус.

— Предполагам, че лейди Огъста сигурно би искала да се основе фонд с част от парите ѝ — каза Карол.

— Ще е нужно време, докато се легализира завещанието — отвърна Никълъс, — но аз мога да започна с мои пари.

— Ще наречете ли фонда на нейно име? — попита тя.

— Каква упорита жена сте вие и колко сте сигурна, че познавате точно желанията на леля ми. Много добре, ще го нарека Благотворителен фонд в памет на лейди Огъста Марлоу. Това харесва ли ви?

— Звучи чудесно. Сигурна съм, че тя ще бъде много доволна.

— Където и да се намира сега — сухо добави Никълъс, с тон, който Карол вече добре познаваше.

Когато приключи със задълженията си на секретарка, тя слезе в кухнята. Страхуваше се, че своенравната мисис Маркс ще бъде разстроена от допълнителната работа по приготвянето на храна за гостите. За нейно учудване, мисис Маркс се оказа изпълнена с енергия. Готвачката беше в стихията си, непрекъснато даваше нови и нови нареждания на Хети и горкото момиче се чувстваше напълно объркано. Почти бе подлудила Нел с настояванията си да извади най-хубавия китайски сервиз и да лъсне до блясък сребърните прибори, за да не се вижда и най-малкото петънце.

— Виждам, че сте организирали всичко — каза Карол на готвачката.

— Време е тази стара къща да заживее отново, дори и да е само за малко — отвърна мисис Маркс. — Ще покажа на мистър Монфор на какво сме способни и как се посрещат гости в цивилизована страна. Хети, къде е медната тавичка, която ти поисках?

Както очакваше, Уилям и Джоана Баскъм приличаха на Джо и Бас, които Карол бе познавала в бъдещето. Веднага разбра това, макар че и те, като Никълъс, не я познаваха. В Уил Баскъм, Карол откри прилика и с икономата на граф Монфор, който в онзи далечен следобед в миналото толкова неохотно я пусна в къщата на господаря си.

Да не забравя да попитам лейди Огъста за това — каза си Карол. — Дали става винаги така и през вековете се появяват едни и същи хора? Ако е така, защо Пенелопи Хайд обичаше Алвин Саймънс в миналото, Пен бе влюбена в Ал в бъдещето, а сега е омъжена за Лусиъс, който един ден ще бъде Лу? Всичко е доста объркано.

За нейно удоволствие Джоана и Уил много скоро се отпуснаха и разговаряха с нея, сякаш бяха стари приятели. Всички се наслаждаваха на ранната вечеря, тъй като гостите бяха гладни и се оплакаха от ужасната храна в самолета.

— Спряхме в Майорка, за да посетим родителите ми — обясни Джоана, — затова не дойдохме заедно с Никълъс.

По-късно Карол се отби в кухнята, за да обсъди с мисис Маркс менюто за следващия ден. Когато излезе в салона, от библиотеката се разнесоха звуците на добре познатия ѝ старинен валс и тя се отправи натам.

Никълъс седеше зад бюрото и преглеждаше някакви документи. Бе включил стереоуредбата на лейди Огъста и бе пуснал една от нейните стари плочи. Когато чу стъпките ѝ, вдигна поглед.

— Случило ли се е нещо? — попита той и я изгледа над очилата си.

Сърцето ѝ се сви от любов към него. Ако само можеше да приближи до него, да сложи ръце на раменете му или да седне в скута му, и да облегне глава до гърдите му. Колко прекрасно би било, ако отново се озове в прегръдките му, за които толкова много жадуваше. Ала си каза, че не бива да забравя, че за Никълъс Монфор тя бе непозната. Затова се опита да се овладее и да отговори с възможно най-студения си и спокоен глас, докато звуците на любимия ѝ валс изпълваха душата ѝ с щастливите спомени за изгубената любов.

— Не, нищо не се е случило. Просто чух музиката и не можах да се сдържа да не дойда. Исках да я чуя по-добре. Много обичам този валс.

— Аз също. Това е странно, защото обикновено предпочитам по-модерна музика, но тази стара песен винаги е имала някаква тайнствена сила над мен. — Той отмести листата по бюрото, изправи се и приближи до нея. — След като го харесвате, искате ли да го изтанцуваме, мис Саймънс?

Би могла да възрази и да каже, че библиотеката едва ли е най-подходящото място за танцуване, но не го стори. Когато Никълъс Монфор я взе в прегръдките си, тя, се почувства като странник, който след дълго пътуване най-после се завръща у дома. Плавните движения, блясъкът на зелените му очи, докосването на ръката му, стиснала нейната, начинът, по който дясната му ръка бе обгърнала кръста ѝ, докато с лекота я въртеше из стаята, всичко това събуди образите от миналото и бъдещето. Карол си помисли, че нежните спомени и звуците на старинната мелодия са съхранени в стените на библиотеката.

Не знаеше дали и Никълъс Монфор изпитва същото удоволствие от танца. Те се движеха в пълен синхрон, както бе очаквала, но когато музиката свърши, Никълъс отдръпна ръцете си и се отдалечи от нея.

— А сега ще ви помоля да ме извините — каза той. — Трябва да свърша още доста работа. Благодаря за прекрасния танц. Беше чудесен завършек на този доста натоварен ден. — Докосна с устни ръката ѝ,

отвори вратата и я задържа, за да мине. Той я отпращаше — любезно и внимателно, но все пак я отпращаше.

— Лека нощ, мистър Монфор. — Прикри разочарованието си и се отправи към спалнята си.

Какво щеше да стори, ако в този живот Никълъс Монфор не бе отреден за нея? Щом Пенелопи-Абигейл-Пен не беше с един и същи мъж през различните векове, същото ли щеше да бъде и с нея?

Карол знаеше отговорите на тези въпроси, като че ли бяха издълбани в сърцето ѝ. Тя винаги щеше да обича Никълъс, но ако той не я обичаше, тя щеше да работи заедно с него, докогато той я иска и щеше да се постарее да помогне на повече хора. Трябваше да се уповава на мисълта, че в бъдещия свят, който щеше да бъде различен от този, който бе видяла, тя и мъжът, когото обичаше, щяха да бъдат заедно. И ако в този живот не ѝ бъде отредено да има любовта на Никълъс, тя щеше да се опита да заслужи уважението му.

Повече нямаше да бъде сама. Имаше приятели — семейство Кинкайд, Нел и Хети, мисис Маркс и Кремптън, Джоана и Уил Баскъм, а ако има късмет, може би ще завоюва и приятелството на Никълъс. То не беше точно това, което искаше, но щеше да се задоволи и с него. Нали имаше надеждата, че един ден отново ще се съберат, макар и след един век.

— Това е подаръкът, който лейди Огъста ми даде — прошепна Карол — и аз винаги ще ѝ бъда благодарна. *Завинаги*. Благодарение на нея сега знам, че животът няма край.

---

[1] Foggy (англ.) — объркан, неясен, смътен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Официалната вечеря на Никълъс в чест на семейство Кинкайд и семейство Баскъм имаше голям успех. Мъжете се забавляваха, увлечени в спомени за училищни истории, за които Карол подозираше, че са доста преувеличени. Докато те разговаряха, жените се опознаха и към края на вечерта Карол бе сигурна, че скоро ще станат добри приятелки.

Всъщност вечерта бе подобна на онази, на която Карол се бе наслаждавала в бъдещето, в Лонд, в кухнята на полуразрушената Марлоу Хаус. Този път разговорът беше по-весел и безгрижен.

— Осведомих се по въпроса, който те интересуваше — обърна се Уил към Никълъс. — Според мен ще можеш да купиш съседната къща, онази, която сега се дава под наем.

— Да не би да възнамерявате отново да съедините двете къщи? — обади се Карол.

— Къщата ще стане твърде голяма и няма да е практично, тъй като ще се поддържа по-трудно, а и кой знае какво ще стане занаят — отвърна Никълъс. — Бихме могли да задържим и двете къщи — така, както са разделени. Уил, мисля, че ти и Джоана можете да се настаните на горния етаж на съседната къща, а долния да го използваме за канцеларии на благотворителния фонд Монфор-Марлоу. Може би Лусиъс ще ми препоръча някои от енориашите си, които бих могъл да назнача на работа. Поговори с него, Уил, той познава хората и знае кой се нуждае от работа. — Последните думи бяха казани, придружени с дяволита усмивка, по посока към Лусиъс.

Следващата седмица бе по-натоварена, отколкото Карол си бе представяла. Никога не си бе мислила колко много задължения изисква голямото богатство. Заедно с Никълъс посетиха адвокатите на лейди Огъста и тя не се поколеба да им заяви как, според нея, покойната ѝ работодателка би искала да разпредели парите си. Скоро ѝ стана ясно, че Никълъс е бил прав и завещанието не може веднага да влезе в сила — необходимо бе да се платят наследствени данъци и да се уредят доста подробности.

Ала, благодарение на бързите действия на Никълъс, към края на седмицата успяха да учредят фонд за благотворителната столова към църквата „Сейнт Фиъкър“. Парите бяха от личните средства на новия собственик на Марлоу Хаус. Той разговаря с Кремптън и мисис Маркс относно възможността да работят за църквата „Сейнт Фиъкър“. И двамата веднага се съгласиха.

— Не се съмнявам, че вие ще предпочетете да си назначите по-млад иконом и по-млада готвачка, ако възнамерявате да се установите в Лондон — каза Кремптън. — И макар че мисис Маркс никога няма да си признае, през последните дни доста се преумори.

— Разбира се, че не съм — протестира възрастната готвачка. — Мога да продължа да си изпълнявам задълженията в тази къща още с години, но чувствам, че ще бъда по-полезна в църквата „Сейнт Фиъкър“. Както и да е, нито аз, нито Кремптън ще напуснем, преди да сте назначили нови хора на нашите места.

— Благодаря ви, мисис Маркс — сериозно отвърна Никълъс и готвачката одобрително го изгледа. — Благодарен съм ви за този жест. Ако някой от вас чуе, че квалифицирани работници търсят подобна работа, кажете на мен или на мис Саймънс.

Нел и Хети щяха да останат в Марлоу Хаус. Никълъс увеличи заплатите им, а Хети бе записана в курсове за ограмотяване. Таксата за обучението бе платена от Никълъс.

— Вие наистина проявихте голяма щедрост — каза Карол.

— В замяна ще получа преданост и по-добри услуги — отвърна той. — Ако тези две млади жени са умни, както мислите, те няма да останат дълго време обикновени прислужници. Ще се радвам, ако помогна за обучаването на добри бъдещи служители.

Ремонтът в Марлоу Хаус щеше да започне веднага след Нова година и Никълъс обсъди с Лусиъс Кинкайд и Уил Баскъм какви средства ще бъдат необходими и за основния ремонт на църквата „Сейнт Фиъкър“. Дарението, което смяташе да направи, щеше да покрие всички разходи.

Карол бе доволна, защото вярваше, че всички тези промени ще се отразят благоприятно на бъдещето. Сега я тревожеше повече настоящето, защото Никълъс продължаваше да се държи сдържано с нея, като работодател с подчинения си. Повече не пусна плочата със старинния валс. Не беше трудно да се досети, че той не възнамеряваше

да допуска по-близки отношения помежду им. „Навярно — тъжно реши Карол — в този живот не ни е отредено да бъдем нищо друго, освен бизнес партньори и може би приятели.“

В средата на седмицата се случи един малък инцидент, който я озадачи. Карол изгаряше от нетърпение да поговори с лейди Огъста за това при следващата им среща. Уил Баскъм заяви, че възнамерява да купи билети за следващата вечер за една нашумяла пиеса. Покани Никълъс и Карол да се присъединят към него и Джоана.

— Това е чудесна идея, Уил. Имаме нужда от малко развлечение, а след театъра можем да отидем на вечеря — реши Никълъс. — Мис Саймънс, ще информирате ли Кремптън и мисис Маркс за промяната на плановете ни? Може би те също ще пожелаят да ползват свободна вечер.

— Разбира се, мистър Монфор. — Официалното му държание с нея я огорчи, но тя не каза нищо и побърза към кухнята. Там завари мисис Маркс с огромен нож в ръка да се бори с един варен омар. Карол ѝ предаде съобщението, без да направи някакъв коментар. Вече добре познаваше готвачката и знаеше, че тя няма да се колебае дълго, за да каже какво я безпокои.

— Сигурна съм, че мога да се възползвам от свободната вечер — каза мисис Маркс и хвърли гневен поглед към омара. — Навярно другите също се зарадват на свободната си вечер и ще отидат в града. Нел е започнала да се вижда с онзи млад мъж, с когото се запозна на благотворителната вечеря в църквата „Сейнт Фиъкър“. Мисис Кинкайд ми каза, че той е добър момък, но не може да си намери работа. Когато ходят на кино, билетите плаща Нел, а след това го черпи и с чай. По време на моята младост един благоприличен млад мъж никога нямаше да позволи на една жена да му плаща. Мисис Кинкайд казва, че времената са се променили, но на мен ми се струва, че не е за добро.

— Какъв млад мъж? — попита Карол, без да обръща внимание на останалите оплаквания на възрастната жена. — Не знаех, че Нел си има приятел.

— Нямаше до миналата седмица. Ето ги, идват — прошепна мисис Маркс.

Разходката навън бе освежила Нел — русите ѝ къдрици весело се мятаха, а пълничките ѝ бузи бяха порозовели от удоволствие и вълнение. Висок, русокос млад мъж вървеше след нея, следван от

Кремптън. Той говореше строго, което прозвуча на Карол като откъс от лекция на някаква сериозна тема.

— Очаквам да доведете Нел вкъщи не по-късно от единадесет часа — предупреди той младия мъж. — Аз съм й като баща и нося отговорност за нея. Искам да ми обещаете, че ще я доведете навреме в къщата.

— Разбира се, мистър Кремптън. Ще се погрижа тя да се върне навреме — хладно отвърна младежът.

— О, мис Саймънс — възкликна Нел, като я видя. — Това е Алън Симс. Ал, това е дамата, за която ти говорих.

— Ал? — Младият мъж й подаде ръка и Карол я пое, но не можа да измисли какво да му каже. Изглежда нито той, нито Нел забелязаха смущението й.

— Ние отиваме да гледаме онзи нов филм — сподели момичето с Карол и добави с по-тих глас: — Можете да си помислите, че Кремптън и мисис Маркс са ми баба и дядо. Винаги се тревожат, когато излизам от къщи.

— Те се безпокоят за теб — отвърна Карол. — Приятно прекарване. — Тя продължи да гледа втренчено след тях, докато двамата излизаха през слугинския изход. — Нел и Ал заедно? — промърмори на себе си и поклати глава. — Не разбирам това развитие на нещата... Интересно, какво ли би казала лейди Огъста по въпроса.

— Наистина е любопитно, мис Саймънс, и аз съм напълно съгласен с вас. — Кремптън бе застанал близо до нея и бе чул забележката й, но той, естествено, не можеше да знае защо Карол не възприемаше тази двойка.

— Младите днес не държат сметка за много неща — недоволно поклати глава мисис Маркс. — Ако питате мен, този младеж не е подходящ за Нел.

Карол се чувстваше объркана и не можеше да си обясни защо две толкова различни двойки — семейство Кинкайд и Нел — са се объркали във времето. Всичко би трябвало да е съвсем различно. Ала въпреки това Лусиъс Кинкайд и съпругата му изглеждаха напълно щастливи в брака си. Може би един мъж и една жена невинаги се намираха отново във всеки следващ живот. Тази идея й се стори доста потискаща.

Въпреки че се безпокоеше за приятелите си, Карол престана да мисли, за тях, за да се концентрира върху връзката си с Никълъс Монфор или по-скоро — върху липсата на такава. Дори и когато приключи вечерята със семейство Баскъм, след посещенияето в театъра, той продължи да се държи към нея по същия любезен, но официален и строго служебен начин. Младата жена започна да вярва, че той не чувства нищо към нея.

След като изпиха по чашка след завръщането си в Марлоу Хаус, Уил и Джоана решиха да си лягат. Никълъс и Карол ги изпратиха по стълбите до горния етаж и им пожелаха лека нощ. Вратата на спалнята се затвори зад тях и двамата останаха сами.

— Лека нощ мистър Монфор. — Карол изкачи първото стъпало на стълбата към своя етаж.

Не можеше да си обясни какво я накара внезапно да погледне през перилото към Никълъс, който стоеше на долната площадка. Може би защото усети лекия полъх на лавандула или може би защото той не отговори на пожеланието ѝ.

Той стоеше до вратата на апартамента на лейди Огъста, с една ръка на дръжката. Тя зърна лицето му в мига, когато учтивата маска бе паднала. Той гледаше след нея с такъв копнеж и желание, че Карол застина на мястото си.

— Никълъс? — За пръв път го наричаше с малкото му име.

— Карол. — Гласът му беше почти шепот, но тя го чуваше. Зелените очи не се отделяха от нейните и тя не помръдваше. Младият мъж бавно приближи и сложи ръка върху нейната, облеганата на перилото. Когато заговори отново, гласът му бе същият дрезгав шепот. — Коя си ти?

— Аз съм Карол Ноел Саймънс.

— Нямах предвид това, когато попитах коя си ти. — Говореше трудно, сякаш се бореше с някакви чувства, които не искаше да признае. — *Коя си ти? Защо* имаш такова въздействие върху мен?

Тя не отвърна нищо. Вместо това се наведе и погали лицето му с другата си ръка. Никълъс затаи дъх, хвана ръката ѝ и я стисна, за да не може да я издърпа от неговата.

— Ние сме се срещали някъде преди — промълви той. — Сигурно е било така. Иначе не мога да си обясня това, което става с мен през последните няколко дни.

— Какво е то, Никълъс? — Карол бавно пристъпи към него. — Кажи ми какво чувстваш.

— Ти си... много *важна* за мен. — После, сякаш повече не можеше да се контролира, добави с нисък, но настоятелен глас. — Господи, как очакваш да се чувствам? От първия миг, в който те видях, не мога да мисля за нищо друго, освен как те държа в прегръдките си, как те любя в леглото си. До коледната нощ аз изобщо не те познавах, никога преди не съм те виждал, но не мога да престана да мисля за теб. Не мисля, че съм спал повече от час, откакто съм пристигнал в Лондон. Освен това всеки ден те виждам, работя с теб, а трябва да крия това, което чувствам.

— Никой нищо не е разбрал — отвърна тя. Стори й се забавно, че гласът й беше спокоен, докато Никълъс бе загубил контрол. Стисна ръката му и го погледна в дълбоките, зелени очи. — Не предполагам. Мислех, че си безразличен към мен. Надявах се само, че може би един ден ще станем добри приятели.

— Приятели? — едва не се задави той. — Нещо много повече от това. Не мога да повярвам, че всичко това се случва. Аз съм разумен, практичен бизнесмен. Това, което чувствам, се случва само в приказките и в древните легенди. Един интелигентен мъж никога няма да се влюби от пръв поглед в една жена или пък да си въобразява, че я познава от началото на света. Струва ми се, че съм полудял — заключи той.

— Би ли се съгласил с вероятността, че може би е предопределено да бъдем заедно?

— Искаш да кажеш, че такава е нашата съдба? Познавам хора от източните страни, които вярват в подобни неща. — Никълъс изпитателно я изгледа. — И ти ли вярваш в това? И ти ли се чувстваш по същия начин като мен?

— От първия миг, в който те видях — отвърна младата жена, — аз знам, че между нас съществува дълбока връзка. Единственото, от което се страхувах бе, че ти никога няма да го разбереш... поне в това време.

— Карол. — Той не обърна внимание на последните й думи. Може би по-късно щеше да я попита, какво е искала да каже. Ако го стори, тя щеше да му каже истината. Никога не би могла да го излъже. Гледаше го как бавно приближи към нея.

Вдигна ръцете ѝ и ги целуна. В същия миг тя освободи ръцете си и ги обви около врата му. Той я обгърна и я притисна към себе си. Зелените му очи я изгаряха.

— Никълъс — прошепна Карол в отговор на безмълвния му въпрос, — прегърни ме по-силно. Никога повече не ме напускай и не ми позволявай и аз да си отида.

Бавно и много нежно той я притисна до себе си, погледите им се срещнаха и си казаха всичко. Сетне устните им се срещнаха в дълга и страстна целувка. Когато най-накрая я пусна, и двамата бяха останали без дъх.

Карол отметна глава назад и простена, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ. Тя необуздано се вкопчи в широките му рамене и извика, когато топлият му език погали чувствителната ѝ кожа.

— Тихо — промърмори Никълъс, — или ще събудим Джоана и Уил, а точно сега не се нуждаем от компания. Ти също, нали?

Тя не отговори, а само се сгуши в топлата му прегръдка. Никълъс я повдигна и я понесе на ръце към спалнята си. Мислено му благодари, защото чувстваше, че повече не може да стои права. Краката ѝ трепереха, главата ѝ бе замаяна от изгарящо желание.

Той затвори вратата с рамо и я понесе към голямото старинно легло. Внимателно я положи върху него и започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ. Устните му следваха пътя на пръстите и Карол потръпна от удоволствие.

— Тази стая... — прошепна тя — е спалнята на лейди Огъста.

— Това е спалнята на господаря на Марлоу Хаус — поправи я той. — Когато бях момче, това беше спалнята на дядо ми. Сега е моя.

— Не знам нищо за твоя дядо — тихо отвърна Карол и отметна глава назад, за да приеме страстните му целувки, — но по някакъв начин съм сигурна, че лейди Огъста не би имала нищо против, че сме заедно.

Устните на Никълъс отново се впиха в нейните и тя страстно отвърна на целувката. Ръцете му бързо свалиха роклята. Карол почти не забелязваше трескавите му движения. Бе прекарала последните пет дни и нощи в изгарящ копнеж по този мъж и сега с наслада пиеше сладкия нектар на устните му. Тя простена недоволено, когато той се отдръпна, вдигна глава и я погледна.

— Карол, скъпа моя, колко си красива. — Тя се погледна и се изненада, когато видя, че Никълъс я е оставил само по долно бельо. Инстинктивно скръсти ръце пред гърдите си.

— Бих искала — прошепна младата жена — да съм облечена в красиво копринено бельо с дантели...

— Бельото не ме интересува. — Нежно отдръпна ръцете от гърдите ѝ и ги разтвори отстрани на широкото легло. Сетне свали гащичките и сутиена. — По-важна е не опаковката, а какво има под нея. Ти, мила моя, си наистина прекрасна. Никога не съм познавал толкова щедра и благородна жена, с такова нежно сърце. Ще бъдеш ли щедра тази нощ с мен?

— Не само тази нощ... винаги — промърмори тя. Беше толкова сигурна в чувствата им, че не се страхуваше да бъде искрена докрай. — Цял живот съм те чакала. Когато на Коледа те видях там долу, в подножието на стълбите, си помислих, че това е най-хубавия коледен подарък, който съм получавала.

— Аз също помислих, че ти си моят коледен подарък — ухили се Никълъс. — Карол... — Устните му отново докоснаха нейните и телата им потръпнаха от наслада.

Движенията им бяха бавни, сякаш имаха пред себе си вечността. Карол разкопча копчетата на ризата му и бавно я плъзна по мускулестите му рамене. После леко погали гърдите му. Той лежеше тихо, без да протестира, позволяваше ѝ да прави всичко, което иска.

— Нямаш белези — промърмори тя, докосвайки мястото, където Ник имаше голям белег. *Може би в бъдещето ти няма да имаш белези, ако свърши добре работата си в този живот.* — Пръстите ѝ погалиха гладката кожа и той изохка от едва сдържано желание. — Мечтаех да те докосна по този начин.

— Докосни ме тук. — Никълъс взе ръката ѝ и я постави върху твърдата, пулсираща мъжественост. После нежно я погали между бедрата и я целуна. Тялото ѝ се изви под неговото, тръпнещо и молещо да я обладае.

Той беше въплъщение на двамата мъже, които бе обичала — на Никълъс в миналото и на Ник в бъдещето. Това беше *същият* мъж и вековете не можеха да го променят. Сърцето ѝ не грешеше — той беше нейната единствена любов през цялата вечност. А тя бе неговата. В това време никога нямаше да се разделят, бе сигурна в това.

Карол погледна в зелените дълбини на очите му и той буйно проникна в нея. Тя отвърна на страстта му, отдавайки се докрай, без свян и срам. Телата им се движеха ритмично, издигнати от вълните на страстта, докато накрая двамата едновременно достигнаха върховния миг.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Беше нощта на пети срещу шести януари или, както се наричаше, нощта срещу Богоявление, което се смяташе за края на Коледа. Това бе нощта, в която лейди Огъста бе обещала, че ще я посети за последен път.

Никълъс не се помръдна, когато към полунощ Карол се измъкна от леглото. Облече пенъоара, нахлузи чехлите и се отправи към спалнята си. В коридора бе студено и тя спря, за да се загърне по-плътно в топлия пенъоар.

В този късен час не очакваше да срещне някого от обитателите на Марлоу Хаус. Слугите отдавна спяха, а Уил и Джоана бяха заминали за Корнуол, за да посетят родителите на Уил. Карол се надяваше, че и Никълъс няма да усети отсъствието ѝ.

Горният етаж на Марлоу Хаус ѝ се стори по-студен от обикновено, но това може би се дължеше на факта, че току-що бе напуснала топлата прегръдка на Никълъс. Старата стая на Карол бе студена и празна. Никакъв призрак не я очакваше. Снежнобелите нарциси бяха увехнали, но въпреки това във въздуха още се носеше нежният им аромат.

— Предполагам, че лейди Огъста ще закъснее — каза си младата жена, взе одеялото от леглото, наметна го около раменете си и се настани в дълбокото кресло до камината.

Минутите бавно се нижеха, но нищо не се случваше. Карол потръпна от студ, огледа празната стая и се втренчи в загасената камина. Никой не се появяваше. Краката ѝ замръзваха и тя ги подви под себе си, загърна се още по-плътно в одеялото и продължи да чака. Не след дълго клепачите ѝ се притвориха и тя започна да се унася.

Светлината се появи внезапно и освети стаята. Карол рязко изправи глава и отвори широко очи. Примигна пред ярката светлина, която пулсираше пред нея.

— Добър вечер, Карол. — Когато лейди Огъста изплува от светлинния кръг и пристъпи към нея, Карол се изправи от креслото. Гледаше смаяно бляскавото видение.

Сивите и черни дрехи, с които лейди Огъста бе облечена при последната им среща, бяха изчезнали. Този път не носеше ефирната, бледолилава шифонена роба от първата им среща, нито тъмночервената кадифена дреха — от втората. Сега лейди Огъста бе обвита в блестяща роба във всички цветове на дъгата и около нея се излъчваше меко сияние. Дългите ръкави се губеха в диплите на робата, която достигаше до пода. Тя бе пристегната около кръста ѝ със златен колан.

Лейди Огъста сякаш бе по-висока, по-слаба и много по-млада. Гладкото ѝ лице грееше, озарено от някаква вътрешна светлина. Дългата ѝ бяла и гъста коса бе свободно пусната, украсена с венец от бели рози, които излъчваха упойващ аромат.

— Наистина ли сте вие? — прошепна Карол, изпълнена със страхопочитание.

— Забавно е, нали? — Гласът на лейди Огъста също бе различен, плътен, богат и чист, като звук от сребърна камбана. И макар да бе тих, отекваше силно и ясно в ушите на изумената Карол.

— Е — започна Карол, като се опитваше да си възвърне самообладанието и привидно нехайното държание, което възприемаше при срещите си с привидението, от което очевидно не можеше да се скрие, — изглежда, че най-после сте заели истинското си място, благодарение на мен, точно както искахте. Предполагам, че сега и двете можем да си отдъхнем.

— Не е точно така. — Лейди Огъста поклати глава и мекото сияние около нея запулсира със сребриста светлина. — Там, където се намирам, няма място за бездействие. Там работата да служиш на другите не спира, носи много радост и е въздигната в култ. Както и ти никога повече няма да се превърнеш в онази бездушна и егоистична жена, Карол. Ти се справи отлично. Успя да промениш себе си и започна с успех да променяш и света около себе си. Трябва да продължиш тази работа, за да може бъдещето да бъде различно и хората да живеят в по-добър и по-справедлив свят.

Последните думи осуетиха и последните опити на Карол да се държи студено и самоуверено. Сърцето ѝ казваше, че трябва да бъде напълно откровена и честна с лейди Огъста.

— Ако аз съм се променила и съм станала по-добра, то това до голяма степен се дължи на вас — промълви смирено младата жена.

Никога досега не се бе държала с подобно уважение към лейди Огъста. — Ако не бяхте вие, щях да си остана същото нещастно и затворено в себе си създание. Но ужасната истина е, че аз все още съм егоистична личност. Например знам, че когато си отидете отгук, ще заемете мястото, което искате и което ви се полага и заради което и двете работихме, ала не ми се иска да го правите. Ужасно ще ми липсват и аз бих искала да ви задържа при себе си. Никога не сте очаквали, че ще чуете това признание, нали? — Опита се да усмихне, но в очите ѝ напиреха сълзи.

Лейди Огъста царствено кимна.

— Аз също се промених за времето, което прекарахме заедно, Карол. Както ти си научила някои неща от мен, така и аз научих много от теб. При всяко от моите посещения аз се научавах по малко за стойността на истинската любов между един мъж и една жена. Научих и колко важно и ценно е приятелството. Съжалявам, че докато бях за последен път на земята, не разбрах и пропуснах тези прекрасни чувства, но се надявам, че в бъдещето няма да е така.

— Радвам се, че нашето общуване не е било едностранно — каза Карол. — За мен е голямо облекчение да знам, че най-последно сте заели мястото, което искахте. — Щеше да продължи, но спря, сепната от горчивия смях на лейди Огъста.

— Моето истинско място, към което толкова нетърпеливо се стремях, не се оказа точно такова, каквото очаквах. Всъщност за мен беше смайваща, макар и не неприятна изненада. — Лейди Огъста се поколеба, преди да продължи: — Поради тази причина имам една последна молба към теб, Карол.

— Разбира се. Ще направя всичко, което поискате. Само кажете.

— О, дете, чувствам се засрамена, че не те оцених по достойнство, докато бях жива.

— Тогава не струвах много. Сега съм съвсем различна, но понякога себелюбието в мен отново взима връх, както сама забелязахте преди малко.

— Семената на доброто са били винаги в теб, макар и дълбоко скрити под привидна студенина и бездушие. Просто трябваше да им дадеш възможност да покълнат. Продължавай в същия дух, скъпа моя. Сега имаш приятели, които ще ти помогнат, ако чувстваш, че грешиш. А сега ето и последната ми молба: кръсти първата си дъщеря на мен —

Огъста. Отгледай я с любов, научи я да има щедро сърце и когато порасне, ти ще откриеш в нейно лице любяща и вярна приятелка, каквато аз трябваше да ти бъда, докато бях жива.

— Нима искате да ми кажете същото, което си мисля и аз? — възкликна Карол.

— Има някои неща, които не мога да ти обясня — отвърна лейди Огъста, — но вярвам, че ти сама ще ги разбереш. Винаги си ме разбираше — както и в миналото, така и в бъдещето.

— Бих искала да ви докосна — прошепна младата жена и протегна ръце, но пръстите ѝ срещнаха само студена, прозрачна светлина.

— Ще ме докоснеш отново, когато му дойде времето. В подобното време — промълви лейди Огъста и започна бавно да се стопява в блестящата светлина около нея. — Сбогом засега, Карол...

— Не си отивайте. Моля ви, останете още малко при мен. Искам да ви питам за още толкова много неща... — Сълзи потекоха по студените ѝ страни. — Моля ви... останете...

— По-късно, Карол...

— Карол, любов моя, за Бога, събуди се!

— Какво... къде...? — Отвори с мъка очи и се огледа наоколо. Бе се свила в дълбокото кресло до камината, увита в одеялото, а Никълъс бе коленичил пред нея и бършеше сълзите по лицето ѝ.

— Къде е тя? — настойчиво попита Карол.

— Къде е кой? Карол, ръцете ти са студени като лед. Какво правиш в тази студена стая?

— Аз не съм сама... Никълъс, нима не я видя? — Тя се вкопчи в ръката му и отново се огледа. Сетне се отпусна назад. — Сигурно съм сънувала.

— Съдейки по плача и виковете ти, навярно си имала кошмар. Чух те от моята спалня. Сигурна ли си, че си добре? — той я обгърна с ръце и я притисна до гърдите си, за да я стопли с тялото си.

— Да, добре съм. Дойдох тук, за да помисля за някои неща, но съм заспала и съм сънувала. Това е всичко. — Не беше всичко и тя го знаеше много добре. Бе започнала да разбира много неща. Усмихна се на Никълъс, на нейната единствена любов.

— Нека се върнем в моята спалня и да те стопля — каза и обви раменете ѝ с ръка. — Искам пак да те любя.

— Аз също искам. — По-късно щеше да реши дали да му разкаже за срещите си с лейди Огъста. Може би все още не я познаваше достатъчно добре и нямаше да ѝ повярва. А и освен това, съпругата не бе длъжна да разкрива всичко за миналото си, нали? Имаше право на своите малки тайни.

Никълъс щеше да бъде неин съпруг, бе абсолютно уверена в това. Този мъж бе нейният любим в миналото и в далечното бъдеще отново щеше да бъде неин съпруг.

Карол не се съмняваше, че животът ѝ бе поел по грешна пътека, преди да се появи призракът на лейди Огъста. Тя се бе превърнала в студена и подозрителна личност, а това едва не бе разрушило бъдещето ѝ, а и бъдещето на хората, които сега ѝ бяха станали близки приятели. Лейди Огъста я бе спасила. При спомена за свадливата и вечно недоволна възрастна жена и забележителната промяна, настанала с нея, Карол се усмихна.

— За какво мислиш? — Никълъс спря на прага на предишната спалня на Карол и я целуна. Нежно прокара пръст по извивката на устните ѝ.

— Мислех си за лейди Огъста — отвърна тя и хвърли последен поглед към стаята, преди любимият ѝ да затвори вратата. — Тя бе тази, което ме доведе в Марлоу Хаус и която доведе и теб. Всичко е било предопределено да се случи.

— Винаги ще бъда благодарен, че те намерих тук, в тази стара къща — прошепна той, докато слизаха по стълбите към спалнята му.

— Аз също — въздъхна младата жена и се облегна на гърдите му. Никълъс се засмя, повдигна я на ръце и я понесе към широкото легло. — Сега и завинаги, Никълъс. *Завинаги*. Весела Коледа и много, много щастливи идващи години, любов моя.

**ЧАСТ ШЕСТА
ВЕСЕЛА КОЛЕДА
ЛОНД, 2168 Г.**

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Беше Бъдни вечер. Отново заваля на пухкави, снежни парцали. Клоните на огромното коледно дърво в средата на площада побеляха и то заприлича на дърво от класическа коледна картичка. През лятото в клоните му свиваха гнезда стотици птички, а под дебелията му сянка играеха деца и се катереха по ниските клони.

Всяка Коледа дървото се украсяваше с разноцветни лампички. То беше толкова високо, че бяха необходими няколко часа, докато се закрепят лампичките по могъщите му клони. Предишната година правителството бе предложило дървото да се отсече и на негово място да се посади по-малко. Според правителството така щяло да се улесни украсяването му. Ала жителите, които живееха наоколо, отхвърлиха с възмущение това предложение и настояха този стар и красив символ на Коледа, обичан и ценен от всички, да остане непроменен.

Карол се извърна от предния прозорец и огледа гостна стая на Мар Хаус. Тази Коледа щяха да дойдат всички, които обичаше. Скъпите приятели Бас и Джо и техните деца вече седяха край коледното дърво, което достигаше почти до тавана. Лин, Сю и Том, съпругът на Лин, вадеха старинни коледни играчки и украсяваха зелените клони.

Откъм Салона се чува гласовете на новодошлите гости — сестрите близначки на Ник и съпрузите им бяха пристигнали, за да се присъединят към празненството. През широката врата Карол видя Пен в напреднала бременност, която се облягаше на ръката на любимия си съпруг Ал. Дватамата слушаха Лу, вечно усмихнатия съпруг на Ел, който разказваше някакъв виц.

— Те не приличат на близначки, нали? — рече Ник и плъзна ръка около кръста на Карол. — Понякога се чудя дали акушерките не са ги подменили при раждането.

— Не съм съгласна с теб. Характерите им си приличат, външните различия не са съществени.

Макар и с доста наедрял от бременността корем, Пен бе висока и слаба. Косата ѝ бе светло руса, Ел бе по-ниска и доста по-закръглена, с

тъмноруса къдрава коса и сиви очи. Въпреки че по външен вид не бяха напълно еднакви като сестри близначки, те все пак си приличаха, а вкусовете им бяха толкова подобни, че за огорчение на брат им и на приятелите им, Ал и Лу няколко години не можаха да решат коя за кого да се омъжи.

— Ето я и леля Ог. — Ник побърза да посрещне възрастната дама, която току-що се бе появила на вратата, и да ѝ помогне да свали старомодната пелерина. Под пелерината леля Ог носеше светлочервена кадифена рокля, украсена с малки изкуствени клонки от имел и зеленика. Гъстата ѝ бяла коса бе прибрана в голям кок отзад на тила, а отстрани също бе втъкнато малко изкуствено клонче имел.

— Изглеждаш чудесно — рече Карол, изпреварвайки обичайния въпрос на старата дама. След като се наведе и нежно я целуна по бузата, тя се изправи и попита: — Как мина срещата ти с министър-председателя?

— Доста добре — кимна със задоволство леля Ог. — Вярвам, че Дръм е разбрал грешките си и за в бъдеще ще се въздържа от прояви на авторитарно управление и повече ще се вслушва в молбите и желанията на жителите на тази страна — и то не само по време на избори.

— Нашият министър-председател е доста суров и твърд човек — съгласи се Карол, — но е честен мъж и наистина се стареа да даде всичко от себе си.

— Няма много голям избор с дами като вас двете, които периодично го тормозят — подразни ги Ник.

— Този път не бях аз, а леля Ог, която го убеди, че трябва да направи промени в полицията — отвърна съпругата му и отново се обърна към възрастната дама. — Ти си истинско чудо, скъпа.

— Да. — Леля Ог заговорнически ѝ се усмихна. — Наистина съм чудо. А сега, моето момиче, кажи ми кога ще ми подариш дългоочакваната племенница, която ще носи моето име? Няма да живея вечно, затова, преди да ви напусна, искам само да взема на ръце моята приемничка.

— Ако трябва да останем без деца, за да те задържим при нас — отвърна Ник, — то ще изпратя Кар да спи на тавана, а аз ще прекарвам самотни нощи в леглото си.

— Едва ли ще издържиш без нея повече от два часа — намеси се Пен, която се бе приближила към тях и бе чула последните шеговити думи на брат си. — Ог, моля те, остани с нас. Ние се нуждаем от теб. Не мога да си представя как ще се оправяме без теб.

— Особено министър-председателят Дръм — добави Карол и се засмя, за да прикрие обзелата тъга. Ог беше на сто години и едва ли ѝ оставаше да живее още дълго.

— Но, скъпа моя — усмихна се Ог и я потупа по ръката, — знаеш, че аз винаги ще бъда с теб. Няма да можеш да се отървеш от мен, дори и да се опиташ. А сега да забравим за сериозните разговори. Време е да се повеселим и да посрещнем Коледа с открити и спокойни сърца. Хайде млади хора, започвайте да пеете. Очаквам да чуя няколко прекрасни стари коледни песни, а освен това възнамерявам аз да поставя звездата на върха на коледното ни дърво. Нека някой да ми донесе стълба.

Издание:

Автор: Флора Спиър

Заглавие: Весела Коледа, Карол

Преводач: Диана Кутева

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Калпазанов

Град на издателя: Габрово

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ — Велико Търново

Излязла от печат: 1995

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Ивелина Илиева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4445>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.